

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

НОРА РОБЪРТС

Танцът
на боговете

НОРА РОБЪРТС ТАНЦЪТ НА БОГОВЕТЕ

Превод: Валентина Атанасова

chitanka.info

Кръгът на шестимата се подготвя за последния си сблъсък с армията на кралицата на вампирите. Решаващата битка ще се състои в Галия. Те преминават през портала на времето, за да се пренесат във фантастичния свят на древното кралство. Там ще посрещнат съдбата си, изправяйки се срещу силите на злото.

Шестимата избрани от богинята Мориган ще обединят уникалните си способности, за да спасят човечеството. А сърцата им ще останат свързани завинаги. Сплотеността между членовете на кръга се основава на приятелство и взаимно доверие, но истинската магия, която крепи този съюз, е любовта.

Между Блеър и Ларкин се заражда силно привличане. Преследвачката на демони осъзнава, че не може да заглуши гласа на сърцето.

*На Лойгън
Ти си бъдещето.*

„Всичко, което знаем, научаваме от опит.“
Аристотел

*„Ние — малцината, малцината щастливци
— сме едно братство.“*
Шекспир

ПРОЛОГ

Когато слънцето слезе ниско над хоризонта и огнените му лъчи започнаха да изчезват, децата се сгушиха едно до друго, за да чуят следващата част от приказката. На стареца му се струваше, че техните сияещи лица и любопитни очи осветяват стаята. Сега, докато над земята се спускаше здрач, той продължи да разказва приказката, която бе започнал в един дъждовен следобед.

В стаята се чуваше само пращането на съчките в огнището, докато той отпиваше от виното си и търсеше най-подходящите думи.

— Знаете началото — за Хойт, магьосника, и вещицата от време, далечно от неговото. Разказах ви как е бил създаден вампирът и как бъдещата кралица на Галия и дареният с много образи пристигнали в Ирландия чрез Танца на боговете. Как един приятел и брат бил загубен и как жената воин се присъединила към тях.

— Събрали се — възкликна едно от децата със светнали очи, — за да влязат в битка и да спасят всички светове.

— Така е наистина. Тези шестима, този кръг на смелостта и надеждата, били избрани от боговете, чрез вестителката Мориган, да се преборят с армията на вампирите, водена от тяхната жадна за власт кралица Лилит.

— Победили враговете в битка — добави едно от по-малките и старецът знаеше, че си се представя на мястото на някого от смелите герои, биещи се с мечове и колове срещу злото.

— Точно така. В нощта на брачния обред на магьосника и вещицата, когато двамата се врекли в любов, пламнала помежду им в тези тежки времена, шестимата отблъснали настъплението на демоните. Храбростта им била безспорна. Но това била само първата битка, през първия от трите месеца, с които разполагали, за да спасят световите.

— Колко свята има?

— Безброй — отвърна той. — Повече от звездите на небето. Всеки от тези светове бил застрашен. Защото ако шестимата загубели,

световете щели да бъдат преобразени, също както човек може да се превърне в демон.

— Но какво станало по-нататък?

Той се усмихна, а пламъците хвърляха сенки върху набразденото му от годините лице.

— Е, добре, ще ви разкажа. След нощта на битката настъпило утро. Тихо, топло и спокойно утро след бурята. Дъждът отмил пролятата кръв на хора и демони, но по земята останали черни петна там, където били размахвани огнените мечове. И все пак се чувало гукане на гълъби и ромонът на потока. На утринната светлина по листата и цветовете проблясвали капчици от дъжда. За тези прости, обикновени неща се борели те — продължи старецът. — Защото човек се нуждае от спокойствието на простите неща толкова, колкото и от слава.

Отпи от чашата си, а после я остави настрана.

— И така, били събрани, за да съхранят тази радост от живота. Вече заедно, те поели по своя път.

ПЪРВА ГЛАВА

Клеър

Първият ден на септември

Ларкин вървеше накуцвайки из къщата, тиха като гробница. Въздухът бе изпълнен със сладостното ухание от цветя, донесени за брачния обред предишната вечер.

Кръвта по пода бе изчезнала. Оръжията бяха почистени. Снощи вдигаха тостове за Хойт и Глена с пенливо вино, хапнаха торта. Но зад усмивките им все още се таеше ужасът от отминалата битка — неканен гост, промъкнал се сред тях.

Предполагаше, че днешният ден ще бъде ден за почивка и подготовка. Трудно му бе да проявява търпение, докато траят тренировките и планирането. „Снощи поне наистина се бихме“, помисли си той, притискайки ръка към раненото си бедро. Много демони бяха паднали покосени и това го караше да изпитва радост и гордост.

Влезе в кухнята, отвори хладилника и извади бутилка кока-кола. Все повече му харесваше и дори я предпочиташе пред сутрешния чай.

Завъртя бутилката в ръка, възхищавайки се на формата и практичността на материала — толкова гладък, прозрачен и твърд. А съдържанието ѝ бе нещо, което определено щеше да му липсва, когато се завърнеше в Галия.

Трябваше да признае, че не бе повярвал на братовчедка си Мойра, когато бе заговорила за богове, демони и битки, за съдбата на световите. Беше тръгнал с нея в онзи ден — деня на погребението на майка ѝ — само за да я закриля. Тя бе не само негова роднина, а и приятелка, и бъдеща кралица на Галия.

Но всяка дума, която бе изрекла тогава, на няколко крачки от гроба на майка си, се бе оказала самата истина. Бяха отишли до Танца и бяха застанали в средата на кръга. Изведнъж всичко се бе променило.

„Не само мястото и времето, в което се намираме, а всичко“, помисли си той, докато отваряше бутилката и отпиваше първата

ободряваща глътка. В един миг стояха под следобедното слънце на Галия, а в следващия се носеха във вихър от светлина и отекващи звуци.

После бе настъпила нощ и се бяха озовали в Ирландия, страна, която според Ларкин, принадлежеше към царството на приказките.

Дотогава той не вярваше в приказки и чудовища и въпреки собствената му необикновена дарба, бе приемал магиите с недоверие.

Сега признаваше, че магиите съществуват. Също както и Ирландия, и чудовищата. Демоните изненадващо ги бяха връхлетели, изскачайки от мрака в гората, със страховитите си червени очи и с острите си зъби. „Само външността им е човешка — помисли си той, — но всъщност не са хора.“

Вампири.

Те съществуваха и се хранеха с човешка кръв. А сега се събираха по повеля на своята кралица, за да унищожат всичко.

Той бе тук, за да ги спре — на всяка цена. Изпълняваше мисия, възложена от боговете, и трябваше да спаси човешките светове.

Нехайно почеса заздравяващата рана и реши, че не могат да очакват от него да се бори за съдбата на човечеството с празен стомах.

Отрязва си парче торта, за да го хапне със сутрешната кола и облиза крема от пръста си. Досега хитро бе успявал да избягва уроците на Глена по готварство. Вярно че обичаше да си похапва, но приготвянето на храната бе друг въпрос.

Беше висок, строен мъж, с буйни златисти коси. Очите му — с подобен цвят — бяха големи като тези на братовчедка му и почти толкова проникателни. Имаше издължени палави устни, които често се разтягаха в усмивка, чевръсти ръце и открит характер.

Онези, които го познаваха, биха казали, че е щедър с времето и парите си и че всеки би искал да има до себе си човек като него в кръчмата или в битка.

Беше дарен с мъжествени, правилни черти, здрав гръб и прекрасно телосложение. И със способността да се преобразява във всяко живо същество.

Отхапа голяма хапка от парчето торта на крак, но къщата му се струваше твърде тиха, за да се чувства добре. Испитваше нужда от движение и шум около себе си. Не можеше да спи, затова реши да излезе и да поизпъди жребеца на Кийън.

Самият Кийън не можеше да стори това сутрин, тъй като бе вампир.

Излезе през задната врата на голямата каменна къща. Полъхваше хлад, но той бе облечен с пуловера и дънките, които Глена бе купила за него от селото и бе обут със собствените си ботуши. Носеше магическия си кръст, изработен от нея и Хойт.

Видя черните петна по отъпканата земя. Разпозна следите от своите копита в мократа пръст, където бе галопирал по време на битката в образа на кон.

И видя жената, която го бе яздила, сеейки смърт с огнения си меч.

Би взел бавните ѝ, грациозни и уверени движения за танц, ако не му бяха толкова познати и не знаеше, че са подготовка за нова битка.

Дългите ѝ ръце и крака се повдигаха и снишаваха във въздуха така плавно, че едва раздвижваха мъглата. Видя как мускулите ѝ затрептяха, когато зае поза, в която остана безкрайно дълго. Прилепналото бяло облекло, с каквото никоя жена в Галия не би дръзнала да се покаже извън спалнята, оставяше раменете и ръцете ѝ голи.

Вдигна крак назад, сви го в коляното и протегна ръка, за да хване босото си ходило. Горнището ѝ се повдигна и разкри още гола плът.

„Мъж, който не изпитва наслада при подобна гледка, е жалък нещастник“, помисли си той.

Косите ѝ бяха къси и гарвановочерни, а очите — по-яркосини от езерата Фон. В неговия свят не би минала за красавица, защото ѝ липсваха пищните заоблени форми, но силното ѝ тяло го привличаше, както и изпъкналите скули, и неповторимата извивка на веждите ѝ.

Пусна крака си, изпъна го встрани, а после приклезна, с протегнати успоредно на земята ръце.

— Винаги ли ядеш така сладко сутрин?

Гласът ѝ го стресна. Беше стоял неподвижно, без да издаде никакъв звук, и мислеше, че тя не усеща присъствието му. Трябваше да очаква това. Отхапа от парчето торта, което бе забравил, че държи.

— Вкусна е.

— Няма спор. — Блеър отпусна ръце и се изправи. — Станал си малко по-рано от обикновено, а?

— Не можах да мигна.

— Знам какво имаш предвид. Битката беше вълнуваща.

— Вълнуваща? — Ларкин погледна покритата с пепел земя и си спомни за писъците, кръвта и смъртта. — Сякаш говориш за забавление.

— Беше забавно. — Погледът ѝ бе като неговия, но с проблясваща насмешка в очите. — Размазахме вампирите, а какво би могло да направи една вечер по-приятна?

— Сещам се за няколко неща.

— Стана много бързо. — Тя раздвижи рамене, за да ги поотпусне, и погледна към къщата. — Не беше толкова ужасно да се пренастроим от брачен обред за битка, а после — обратното... като победители. Особено като се има предвид другият възможен край.

— Предполагам, че си права.

— Дано Глена и Хойт намерят малко време да се порадват на медения си месец, след като едва не съсипаха празненството им.

С грациозна походка, сякаш почти се плъзгаше по земята, нещо, което изпълваше Ларкин с възхищение, тя тръгна към масата, върху която слагаха оръжията и припасите при дневните тренировки. Взе бутилката вода, която бе оставила там, и отпи голяма глътка.

— Носиш белега на кралете.

— Какво говориш?

Беше се приближил и с върха на пръста си леко докосна рамото ѝ. На него имаше белег с формата на кръст — като този, който висеше на шията ѝ, но в кървавочервено.

— Това е просто татуировка.

— В Галия само кралят или кралицата може да има белег на тялото. Появява се, когато най-достойният извади меча от скалата и наследи престола. Ето тук — потупа по десния си бицепс. — Не кръст, а символа Кладдоу. Наричат го „Знакът на боговете“.

— Супер. Чудесно! — рече тя, като го видя озадачено да смръщва вежди.

— Никога не съм виждал това с очите си.

Блеър наклони глава встрани.

— И трябва да го видиш, за да повярваш?

Ларкин сви рамене.

— Леля ми, майката на Мойра, имаше такъв белег. Но е станала кралица, преди да се родя, така че не съм видял как се появява.

— Никога не съм чувала тази част от легендата. — Не устоя на изкушението да прокара пръст по глазурата на тортата му и да я оближе. — Явно не всичко е достигнало до днес.

— А ти как се сдоби със своя?

„Забавно момче — помисли си Блеър. — Любопитна натура. Страхотни очи. Опасност, стой далеч!“ При подобно съчетание усложненията бяха неизбежни. А тя избягваше усложнения. Веднъж се бе опарила.

— Платих, за да ми я направят. Много хора имат татуировки. Те са нещо, което говори що за човек си. Разкрива индивидуалността ти. Глена също има. — Отпи още една глътка и без да откъсне очи от него, докосна талията си отзад. — Тук. Пентаграма. Видях я, когато ѝ помагахме да облече булчинската си рокля.

— Значи са само за жени.

— Не само. Защо, да не би и ти да искаш?

— Не мисля. — Нехайно потърка бедрото си.

Блеър си спомни, че когато изтръгваше стрелата от крака му, той не издаде нито звук. Освен страхотни очи и любознателна натура, момчето притежаваше и издръжливост, и не хленчеше след битка.

— Боли ли те кракът?

— Малко е схванат, от време на време пари. Глена е добра лечителка. А твоят?

Тя сви крака си в коляното, повдигна го назад и притисна петата към тялото си.

— Добре е. Раните ми зарастват бързо. Наследствена черта. Е, не чак толкова бързо, колкото на вампирите — добави Блеър. — Все пак ловците на демони се възстановяват по-бързо от повечето хора. — Взе якето, което бе преметнала върху масата, и го облече, за да не затрепери от сутрешния хлад. — Искам кафе.

— На мен не ми харесва. Предпочитам кока-кола — каза Ларкин с чаровна усмивка. — Ще си приготвиш ли закуска?

— След малко. Първо трябва да свърша нещо.

— Нали нямаш нищо против да приготвиш за двамата?

— Добре. — „Хитрец — помисли си тя. — Умее да извърта нещата така, че да постигне каквото желае.“ — Накъде те носи вятърът тази сутрин?

Бяха му нужни няколко мига, за да се досети какво има предвид. Благодарение на времето, прекарано от него пред чудната машина, наречена телевизор, с гордост можеше да каже, че вече е научил доста нови изрази.

— Ще поразтъпча коня, а после ще го нахраня и ще го среща.

— Днес има доста светлина, но не бива да ходиш в гората невъоръжен.

— Ще поаядя в ливадите. А и Глена ме помоли да не яздя сам в гората. Не желая да я тревожа. Искаш ли да поаядим заедно?

— Мисля, че снощи ми беше достатъчно, благодарение на теб. — Шеговито го смушка в ребрата. — Самият ти имаш доста бързи копита, каубой!

— А ти си добра ездачка. — Той отново погледна отъпканата земя. — Права си. Беше вълнуваща битка.

— Да. Но следващата няма да бъде толкова лесна.

Веждите му подскочиха.

— Нима тази беше лесна?

— В сравнение с предстоящите — да, мога да те уверя.

— Е, тогава боговете да са ни на помощ! Ако си намислила да опържиш бекон с яйца за закуска — чудесно! Нека се нахраним добре, докато все още имаме стомаси.

„Веселяк“, каза си Блеър и влезе в къщата. Последната шега ѝ допадна. Не познаваше друг човек, който да гледа с такова дръзко нехайство живота и смъртта. Не с примирението, което ѝ бяха внушавали, откак се помнеше, а с увереността, че ще живее, и то така, както сам избере — до края на дните си.

Възхищаваше се на този възглед за света.

Още от детството си знаеше, че злото, което се крие под леглото ѝ, съществува и чака удобен момент да впие зъби в гърлото ѝ.

Беше обучавана да се съпротивлява, да съсича и изгаря, за да отлага този момент толкова дълго, колкото е в човешките възможности. Защото зад силата, ума и безкрайните тренировки се таеше мисълта, че все някога умът, бързината и късметът ѝ няма да се окажат достатъчни.

И чудовището ще я победи.

Винаги досега бе имало баланс — демон срещу ловец на демони, всеки дебнещ своята плячка. „Сега залогът е вдигнат до небесата“,

помисли си тя, докато вареше кафе. Не ставаше въпрос само за дълга и традицията, предавана чрез кръвта на рода ѝ близо хилядолетие.

Беше започната битка за спасението на човечеството.

Тя бе тук, неразделна част от тази малка странна група, в която бе открила двама свои предци — вампир и магьосник — и щеше да участва в най-съдбовната от всички битки.

„Два месеца до Хелюин“, помисли си тя. До Самен и последния решителен двубой, предсказан от богинята. „Трябва да бъдем готови!“ реши Блеър, докато наливаше първата чаша. Защото алтернативата бе немислима.

Отнесе кафето горе в стаята си.

Апартаментът ѝ в Чикаго, където се бе установила преди година, не можеше да се сравнява със стаята, която обитаваше тук. Леглото имаше високи табли с дърворезба, изобразяваща дракони и от двете страни. Всяка жена би се чувствала като омагьосана принцеса в това легло, ако имаше настроение за фантазии.

Въпреки че къщата бе собственост на вампир, тук имаше огромно огледало с масивна махагонова рамка. Гардеробът би побрал три пъти повече дрехи от онези, които бе донесла, така че го използваше като склад за резервни оръжия, а своя скромнен гардероб бе подредила в скрина.

Стените бяха боядисани в тъмнолилаво и украсени с картини на гори по здрач или на зазоряване, така че стаята постоянно бе в полумрак, ако завесите на прозорците бяха спуснати. Но Блеър нямаше нищо против. Беше прекарала голяма част от живота си сред здрач и сенки.

Сега дръпна пердетата, за да влезе слънчева светлина, и седна на изящното малко бюро да прегледа електронната поща на лаптопа си.

Не можа да потисне лъча плаха надежда, който бързо угасна, когато видя, че все още няма отговор на съобщението до баща ѝ.

„Нищо ново“, каза си тя и се облегна в стола. Той бе на път някъде из Южна Африка, поне доколкото ѝ бе известно. Беше узнала това от брат си.

От шест месеца не се бе чувала с баща си, което също не бе нищо ново. Смяташе, че е изпълнил дълга си към нея преди години и може би бе прав. Беше я научил на всичко, което знаеше или умееше,

но никога не бе вярвал, че ще стане достатъчно добра, за да заслужи похвала от него.

Тя просто не притежаваше това, което бе най-важно за него. Не бе негов син. Разочарованието, което изпитваше от факта, че не синът му, а дъщеря му бе наследила дарбата, бе нещо, което никога не се бе опитвал да скрие.

Щаденето на нечии чувства изобщо не бе в стила на Шон Мърфи. Просто се бе освободил от нея като от досадно бреме на осемнадесетия ѝ рожден ден.

Сега бе преглътнала гордостта си и му бе изпратила второ съобщение, без да е получила отговор на първото. Беше написала онзи първи имейл, преди да замине за Ирландия, за да му каже, че нещо се надига, че долавя смут и се нуждае от съвет.

Дотук с надеждите и опитите ѝ да съобщи колко сериозно е онова, което се задава.

Той имаше свой живот, свой път и дори не си правеше труд да се преструва, че не е така. Фактът, че все още копнееше за одобрението, което никога не бе получила, си бе само неин проблем. Отдавна бе проумяла, че няма да заслужи любовта му.

Изключи компютъра, облече тениска и сложи обувките си. Реши да отиде в тренировъчната зала, да излее гнева си и да възбуди апетита си с вдигане на гири.

Бяха ѝ казали, че това е къщата, в която са се родили Хойт и Кийън в зората на дванадесети век. Беше модернизирана, разбира се, и надстроявана, но това, което бе запазено от първоначалния ѝ облик, издаваше, че семейство Маккийни е било доста заможно.

Кийън бе имал почти хилядолетие на разположение да натрупа свое състояние и отново да купи къщата. Но доколкото бе разбрала от казаното досега, той не живееше в нея.

Не бе свикнала да разговаря с вампири, но за Кийън бе готова да направи изключение. Поради причини, които Блеър не можеше да си обясни напълно, той се биеше на тяхна страна и дори отчасти ръководеше малката им армия. Освен това предишната вечер го бе видяла да напада с безпощадна ярост. Неговото участие можеше да се окаже най-силният коз, който да наклони везните в тяхна полза.

Тръгна нагоре по каменните стъпала към стаята, която първоначално бе представлявала голяма приемна, в по-късни години

— салон за танци, а сега бе тяхна тренировъчна зала.

Изведнъж се спря, когато видя Мойра, братовчедката на Ларкин, да прави упражнение за укрепване на гърдните мускули с гири от по два и половина килограма.

Галската престолонаследница бе сплела кафявите си коси на дебела плитка, която стигаше до кръста ѝ. По слепоочията ѝ се стичаше пот, на гърба на бялата ѝ тениска се бе образувало голямо петно. Оловносивите ѝ очи се вираха право напред и издаваха пълна съсредоточеност и воля да продължава с повторенията.

Беше висока около метър и шестдесет, доколкото Блеър можеше да прецени, не повече от петдесет килограма с мокри дрехи. Нямаше никакъв шанс. Мисълта, че един от тях е лесна плячка, не даваше покой на Блеър. Но това, което отначало ѝ се бе сторило плахост, се бе оказало наблюдателност. Нищо не убягваше от зоркия поглед на младата жена.

— Мислех, че все още си в леглото — каза Блеър, когато влезе.

Мойра свали гирите и попи потта от челото си.

— Отдавна станах. Искаш да тренираш тук?

— Да. Има предостатъчно място и за двете ни. — Блеър се приближи и избра петкилограмови гири. — Няма ли да се ровиш в книгите тази сутрин?

— Не... — Мойра с въздишка изпъна ръце встрани. Можеше само да мечтае да има силни мускулести ръце като тези на Блеър, но вече никой нямаше да нарича мускулите ѝ „пилешки“. — Започвам деня тук, преди да отида в библиотеката. Обикновено ставам най-рано от всички.

— Добре. — Обзета от любопитство, Блеър се загледа в нея, докато правеше упражнение за трицепса. — И пазиш тези тренировки в тайна, защото...?

— Не ги пазя в тайна. Не точно. — Мойра взе бутилка вода и развъртя капачката. Отново я завъртя. — Аз съм най-слабата от всички тук. Не е нужно ти и Кийън да ми го казвате... въпреки че никой от двамата ви не пропуска да ми го напомни при всеки удобен случай.

Нещо накара Блеър да почувства свиване в стомаха.

— Ужасно е. Ще ти кажа, че съжалявам за това, защото знам какво е да ти натякват, че за нищо не те бива, когато правиш всичко възможно да станеш по-добра.

— Никога няма да стана достатъчно добра, нали? Не търся съжаление — побърза да добави тя, преди Блеър да проговори. — Трудно е непрекъснато да ти казват, че си най-слабият боец, но не мога да го отрека. Затова идвам тук всяка сутрин и вдигам тези проклети гири, както ти ми показва. Няма да бъде беззащитно създание, за което всички се тревожат.

— Все още нямаш никакви мускули, но си развила известна бързина. И си истински гений с лъка. Ако не беше твоята точна стрелба, онези същества нямаше да си тръгнат уплашени снощи.

— Работа върху силните си страни и върху слабостите си през свободното време. Така ми каза ти и тогава ме ядоса. Но проумях колко си права. Вече не се сърдя. Ти си добър учител. Кинг беше... Мисля, че беше по-снизходителен, защото беше мъж. При това доста едър мъж — добави Мойра с тъга в очите. — Изпитваше симпатия към мен, навярно защото съм най-дребната от всички ни.

Блеър не познаваше Кинг, приятеля на Кийън, пленен и после превърнат във вампир от Лилит.

— Аз няма да те щадя.

Преди да завърши серията упражнения с гирите и набързо да вземе душ, Блеър вече бе огладняла. Реши да приготви любимата си закуска и извади необходимите продукти за пържени филийки.

Сложи малко ирландски бекон в тигана за протеини и избра „Грийн Дей“ на трЗ плейъра си. Подходяща музика за настроение, докато готви.

Наля си втора чаша кафе, преди да чукне яйцата в купата.

Докато ги разбъркваше, Ларкин влезе в кухнята с нехайна походка. Спря се и учудено погледна плейъра.

— Какво е това?

— Нарича се... — Как да му обясни? — Използва се, вместо да си подсвиркваш, докато си зает с нещо.

— Нямам предвид машинката. Тук има толкова много, че не мога да запомня имената им. Какви са тези звуци?

— А, популярна музика. Рок... хардрок.

Той се усмихна, наклони глава встрани и се заслуша.

— Рок. Харесва ми.

— Кой не би го харесал? Тази сутрин няма да закузвам яйца. Ще приготвя пържени филийки.

— Филийки? — Разочарованието, което се изписа на лицето му, заличи искрената наслада от музиката. — Просто пържен хляб?

— Не просто. Освен това ще се задоволяваш с каквото има, когато аз съм до печката. Или сам ще се грижиш за прехраната си.

— Все пак благодаря, че си правиш труда да приготвиш закуска.

Последните му думи прозвучаха така отчаяно, че Блеър не можа да сдържи смеха си.

— Успокой се и ми се довери! Виждала съм какви количества храна поглъщаш, каубой. Ще ти харесат толкова, колкото рок музиката, особено ако ги хапнеш с масло и сок. Ще бъдат в тигана след минута. Би ли обърнал онзи бекон?

— Първо трябва да се измия. Ринах тор в конюшната и не мога да докосна нищо.

Тя повдигна вежди и го проследи с поглед до вратата. Вече го бе виждала да страни от домакинските задължения. Не можеше да се отрече, че ловко успява да ги избегне.

Въздъхна с примирение, сама обърна бекона и сложи втория тиган на котлона. Когато се канеше да метне първата филийка, чу гласове. „Младоженците са станали — каза си тя. — Значи трябва да предвидим филийки и за тях.“

Глена притежаваше забележителна дарба да изглежда стилна, без да полага особени усилия. Влезе в кухнята, облечена със сиво-зелен пуловер и черни дънки. Правите ѝ огненочервени коси бяха нехайно разпуснати. Комбинация от градска изтънченост и селска непосредственост, реши Блеър. Като се добавеше и руменината на жена, която очевидно е прекарала приятни мигове в леглото с любимия сутринта, изглеждаше перфектно.

Нямаше вид на жена, която смело би се втурнала сред банда вампири, надавайки бойни викове и размахвайки брадва, а бе сторила точно това.

— Ммм. Пържени филийки? Явно четеш мислите ми. — Докато вървеше към кафеварката, Глена приятелски потупа Блеър по рамото. — Да ти помогна ли?

— Не, аз ще се погрижа. Доколкото разбирам, досега ти си била в ролята на домакиня. А и приготвянето на закуска ми се удава повече,

отколкото на вечеря. Стори ми се, че чух гласа на Хойт.

— Идва след мен. Заприказва се с Ларкин за коня. Малко го е яд, че Ларкин го е изпреварил и е успял да разходи Влад преди него. Кафето е хубаво. Как спа?

— Като труп, два часа. — Блеър потопи поредната филийка в сместа и я сложи в тигана. — После, не знам защо, станах неспокойна. Не ме свърташе. — Дяволито погледна Глена. — А нямаше къде да изразходвам излишната енергия, за разлика от булката.

— Трябва да призная, че се чувствам малко изтощена и замаяна тази сутрин. А тук... — Глена леко потръпна, докато масажираше десния си бицепс — ... ръката ми е схваната, сякаш съм прекарала половината нощ в размахване на ковашки чук.

— Бладвата е тежка. Добра работа свърши с нея.

— Работа не е думата, която бих употребила. Но няма да мисля за това, поне докато се нахраня. — Обърна се и посегна към шкафа за съдове. — Знаеш ли колко често закусвах пържени филийки и бекон, преди да започне всичко това?

— Не.

— Никога, абсолютно никога — добави Глена с лек смях. — Тревожих се за фигурата си, сякаш съдбата на световите зависеше от нея.

— Тренираш упорито. — Блеър обърна филийката. — Имаш нужда от гориво, енергия. Ако качиш някое кило, мога да гарантирам, че ще бъде само мускул.

— Блеър. — Глена хвърли поглед към вратата, за да се увери, че Хойт все още го няма. — Ти имаш повече опит от всички ни. Между нас да си остане, как смяташ, че се справихме снощи?

— Оцеляхме! — отсече Блеър. Продължи да изважда готови филийки и да слага нови. — Това е равносметката.

— Но...

— Глена, ще ти го кажа направо. — Блеър се обърна, облегна се на плота за миг, докато филийките цвърчаха, и присви ноздри. — Не съм участвала в нищо подобно досега.

— Но се занимаваш с тях... с унищожението им от години.

— Точно така. Никога досега не съм виждала толкова много изчадия наведнъж, на едно място, толкова организирани.

Глена тихо въздъхна.

— Това определено не вещае нищо добро.

— Добро или лошо, така стоят нещата. Доколкото познавам онези зверове, никога не е било в природата им да живеят, да работят или да се бият на големи групи. Свързах се с леля си — и тя каза същото. Убиват, а понякога и пътуват, ловуват или живеят на глутници. Малки глутници — с един водач — мъж или жена. Но не и така.

— Не като армия — промърмори Глена.

— Не. Онова, което видяхме снощи, беше само един отряд, малка част от армията. Очевидно са готови да умрат за нея — за Лилит, което говори за огромна власт.

— Добре, добре — каза Глена, докато слагаше масата. — Така ми се пада, като поисках откровеност.

— Хей, горе главата! Живи сме. Не забравяй, че това е голяма победа.

— Добро утро! — поздрави Хойт, застанал до вратата. И прикова поглед в Глена.

„Ние си приличаме — помисли си Блеър, — аз и моят прапра... безброй пъти прачичо.“ Тя, магьосникът и неговият брат близник бяха обединени не само от цвета на кожата, косата и очите, не само от фамилната кръв, но и от общата си мисия.

Съдбата бе непредсказуема.

— И двамата сияете — отбеляза тя, когато Глена вдигна глава да срещне устните на Хойт. — Чак ме заслепявате. Трябват ми слънчеви очила.

— Те предпазват очите от силна светлина, освен това са секси моден аксесоар — изрече Хойт запаметената реплика и я накара да се усмихне.

— Седни. — Блеър спря музиката и поднесе голямата чиния, отрупана с пържени филийки. — Пригответе достатъчно за цяла армия. Заслужили сме го, нали?

— Страхотно угощение! Благодаря.

— Просто изпълних своя дял от домакинските задължения, за разлика от някои хора, които хитро се измъкват. — Посрещна Ларкин, който влезе точно в този момент, с поклащане на глава. — Тъкмо навреме.

Изражението му бе невинно и чаровно.

— Готова ли е закуската? Забавих се, защото се отбих да кажа на Мойра, че ще има закуска. Изглежда апетитно.

— Любувай се и яж до насита. — Блеър сложи пред него чиния с четири филийки. — После двамата с братовчедка ти ще измиете съдовете.

ВТОРА ГЛАВА

Блеър не можеше да стои на едно място, вероятно защото все още бе превъзбудена след битката. След втория сеанс с Глена раните на всички вече заздравяваха, така че можеха да тренират. Необходимо бе да тренират. Може би потта и усилието щяха да прогонят безпокойството.

Но ѝ хрумна друго.

— Мисля, че трябва да направим една разходка.

— Докъде? — Глена погледна графика на домакинските задължения и забеляза, че е ред на Хойт да се погрижи за прането. Бог да му е на помощ. — Какво трябва да купим?

— Не знам. — Блеър погледна списъка с провизии, старателно залепен на хладилника. — Значи ти отговаряш за снабдяването и разпределянето на задълженията? Началник на продоволствения щаб.

— Ммм. Началник. — Глена ѝ намигна. — Харесва ми. Ще получа ли нашивка?

— Ще видя какво мога да направя. Но мисля, че трябва да излезем не за провизии, а на малка разузнавателна експедиция. Не е зле да надникнем в щаба на Лилит.

— Ето това е добра идея. — Ларкин се обърна до мивката. От ръцете му капеше пяна и не изглеждаше никак щастлив.

— Да нападнем Лилит? — Мойра спря да зарежда миялната. — Днес?

— Не казах „да я нападнем“. По-спокойно — обърна се Блеър към Ларкин. — Многократно ни превъзхождат по численост, а не мисля, че местните жители ще се зарадват на една кървава баня. Ключът е дневната светлина.

— Да отидем на юг, в Кери — тихо каза Хойт. — До скалите и пещерите, докато слънцето грее.

— Точно така. Те не могат да излязат. Нищо не могат да направят, докато се навъртаме наоколо и оглеждаме. Ще получат още един добър урок след снощния.

— Психологическа атака — кимна Глена. — Разбирам.

— Да — потвърди Блеър, — а и можем да съберем полезна информация. Ще видим какво ще предприемем и ще начертаем различни маршрути дотам и обратно. И ще се погрижим да разбере, че сме там. Или че сме били.

— Дано успеем да подмамим няколко от тях навън. Или да влезем достатъчно навътре, за да ги посплашим.

— Огън — предложи Ларкин. — Можем да запалим огън в пещерите.

— Идеята не е толкова лоша. — Блеър я обмисли. — Кучката заслужава малък шамар. Ще отидем подготвени и въоръжени. Но трябва да бъдем тихи и предпазливи. Нали не искаме някой турист или местен жител да повика ченгетата и да се наложи да обясняваме за какво ни е цял арсенал оръжия!

— Оставете огъня на мен и Глена.

Хойт се изправи.

— Защо?

В отговор Глена протегна ръка напред. В шепата ѝ пламна огнено кълбо.

— Чудесно — реши Блеър.

— А Кийън? — Мойра продължи да се занимава със съдовете. — Не може да излезе от къщата.

— Тогава ще остане тук! — отсече сухо Блеър. — Ларкин, ако си приключил, ела да натоварим част от оръжията.

— В кулата имаме неща, които може да се окажат полезни. — Глена плъзна пръсти по ръката на Хойт. — Хойт?

— Не можем да тръгнем, без да му кажем какво сме намислили.

— Настояваш да събудим вампир по това време на деня? — Блеър сви рамене. — Е, добре. Ти върви.

Кийън не обичаше да го смущават във времето му за сън. Смяташе, че здраво заключената врата на спалнята е достатъчно ясен знак за всеки, че търси уединение и спокойствие. Но, изглежда, това не можеше да спре брат му. Затова сега, седнал в полумрака на стаята си слушаше плана за деня.

— Значи, ако съм разбрал правилно, събуди ме, за да ми кажеш, че отивате в Кери да надникнете в пещерите?

— Не искахме да се събудиш и да видиш, че ни няма.

— Любимото ми време за почивка. — Кийън лениво махна с ръка. — Очевидно хубавата кървава битка снощи не е достатъчна за нашата преследвачка на демони.

— Добра стратегия е да отидем дотам.

— Миналия път не се оказа толкова добра, нали?

Хойт замълча за миг, когато си спомни за Кинг и загубата му.

— По-миналия — също! — добави Кийън. — После ти едва ходеше, а аз полетях надолу с главата от шибания ръб. Не е сред най-приятните ми спомени.

— Беше различно и ти го знаеш. А и сега е светло и тя не ни очаква. Но точно защото е ден, ти трябва да останеш тук.

— Ако си мислиш, че ще се сърдя, жестоко се лъжеш. Имам предостатъчно работа, за да не скучая. Чакат ме обаждания и имейли, чийто отговор от седмици отлагам. Трябва да се грижа и за бизнеса си и може би ще се заловя с това, след като ме измъкна от леглото посред бял ден. Държа да добавя, че ще бъде огромна радост да прекарам няколко часа сам в къщата, без шумна човешка компания. Уверявам те.

Стана, отиде до бюрото си и написа нещо в един бележник.

— Щом ще излизате, ще ви помоля да се отбиете при един месар в Енис. Ще ви продаде кръв. Свинска кръв — каза Кийън с лека усмивка, когато подаде адреса на брат си. — Ще му позвъня, за да знае, че някой ще намине. Плащането не е проблем. Имам сметка.

Хойт забеляза, че брат му пише с другата ръка. Толкова неща се бяха променили.

— Не се ли пита защо...

— Може би, но е достатъчно умен да не задава въпроси. И несъмнено е доволен, когато слага в джоба си по някое евро повече. Това са днешните монети.

— Аха. Глена ми обясни. Ще се върнем преди залез.

— Постарайте се да успеете — предупреди го Кийън преди Хойт да излезе.

Навън Блеър пхна няколко кола в пластмасова кофа. Мечовете, брадвите и сърповете вече бяха натоварени, всичките заредени с огнена сила. Интересно какво обяснение щяха да дадат при среща с полицаи, но нямаше да отиде на разузнаване в свърталище на вампири без надеждно въоръжение.

— Кой ще кара? — попита тя Глена.

— Аз знам пътя.

Докато другите заемаха местата си, Блеър провери дали всичко е под контрол, качи се отзад в колата и се настани зад Глена.

— Е, Хойт, бил ли си някога в пещерите? Едва ли там нещо се е променило за няколкостотин години.

— Много пъти. Но сега всичко е различно.

— Пренесохме се там — обясни Глена. — Чрез магия. С Хойт направихме заклинание, преди да тръгнем от Ню Йорк. Беше разтърсващо.

— Разкажете ми.

Блеър ги изслуша, мислено очертавайки маршрута, особеностите на пътя и движението.

Видя всичко, описано от Глена. Лабиринт от тунели, килии, отделени с дебели врати, тела, струпани на купчини — като смет. Хора в клетки, натъпкани като добитък. И чу звуците — риданията, писъците и молитвите.

— Луксозен вампирски жилищен комплекс — промърмори. — Колко входа има?

— Не мога да кажа. Някога в скалите имаше безброй пещери. Някои бяха малки, само дете можеше да пропълзи през тях, а други — достатъчно големи и за възрастен да влезе изправен. Сега има повече тунели, по-широки и по-високи, отколкото в спомените ми.

— Значи ги е прокопала. Имала е предостатъчно време да направи убежището си по-удобно.

— Само да можехме да ги запечатаме — каза Ларкин, а Мойра ужасено се обърна към него.

— Вътре има хора. Пленници, държани в клетки като животни. Трупове, нахвърляни един върху друг без дори подобаващо погребение.

Той сложи ръка върху нейната и замълча.

— Не можем да ги спасим. Братовчед ти не смее да го изрече пред теб. — „Но трябва“, помисли си Блеър. — Дори ако неколцина от нас предприемат самоубийствен поход, няма да постигнат нищо. Ще умрат, ние — също. Пленниците са обречени. Съжалявам.

— Можем да използваме магия — настоя Мойра. — Нещо за заслепяване или забавяне, само докато ги измъкнем.

— Опитахме се да я заслепим. — Глена срещна погледа ѝ в огледалото за задно виждане. — Не успяхме. Може би магията за транспортиране ще свърши работа. — Погледна Хойт. — Възможно ли е да пренасяме хора на разстояние?

— Никога не съм го правил. Рисковете...

— Те ще умрат там. Мнозина вече са мъртви. — Мойра се размърда на седалката и се вкопчи в рамото му. — Какъв по-голям риск от смъртта?

— Има опасност да им навредим. Да използваме магия, която би могла да причини вреда...

— Но бихте могли и да ги спасите. Какво мислите, че биха предпочели те? А вие?

— Права е. — „Ако могат, помисли си Блеър, ако могат да спасят дори един, струва си да опитат.“ Щеше да бъде тежък удар за Лилит. — Има ли шанс?

— Трябва да виждаш предмета, който желаш да преместиш — обясни Хойт. — По-сигурно е, ако се намираш близо до него. А и ще ни пречи скалата и няма да имаме никаква видимост.

— Не е задължително — възрази Глена. — Да помислим върху това, да го обсъдим.

Докато разговаряха, спореха и разсъждаваха на глас, Блеър остави идеята на заден план в съзнанието си. „Хубав ден“, безгрижно си каза тя. Слънцето грееше над буйната зеленина. Кравите лениво пасяха сред ливадите, които се простираха надлъж и шир. Скоро туристите щяха да излязат и да се възползват от хубавото време след вчерашната буря. Да обикалят по магазините или да отскочат с колите си до скалите на Моар, да правят снимки и видеоклипове на каменните плочи в Бърън.

Самата тя вършеше същото преди време.

— Е, Галия прилича ли на тази страна?

— Доста — отвърна Ларкин. — Всичко е като у дома, като изключим пътищата, колите и повечето сгради. Но природата — да, същата е. Много прилича на нашата.

— С какво се занимавате там?

— Какво по-точно те интересува?

— Е, човек трябва да изкарва прехраната си, нали?

— Ами... обработваме земята, разбира се. И развъждаме коне за продажба. Хубави коне. Оставих баща си без помощник. Точно сега едва ли е особено доволен от мен.

— Ще те разбере, ако накрая успееш да спасиш света.

„Трябваше да се досетя, че работи с ръцете си“, помисли си Блеър. Бяха силни и загрубели, а и изглеждаше като мъж, който прекарва по-голямата част от времето си на открито. Косата му беше изсветляла от слънцето, тялото му имаше лек златист загар. „Хей, овладей хормоните!“ Той бе просто още един от избраниците да водят тази битка. Разумно бе да узнае колкото може повече за всеки, с когото ще се бие рамо до рамо. А глупаво — да се отдава на страстни емоции.

— Значи си земеделец.

— Най-вече.

— Къде един земеделец се е научил да борави с меч така добре?

— Аха. — Той се обърна с лице към нея. За миг загуби нишката на мисълта си. Очите ѝ бяха толкова топли и сини. — Организираме турнири. Игри. Обичам да участвам в тях и да побеждавам.

„И това си личи“, помисли си тя, макар да беше гледала турнири само в холивудските филми.

— Аз също обичам да побеждавам.

— Е, значи си падаш по игрите?

Въпросът му имаше закачлив подтекст. Трябваше да е изпаднала в кома, за да не го долови. В дълбока кома, за да не почувства приятната тръпка.

— Невинаги, но обичам да печеля.

Ларкин небрежно обви ръка около облегалката ѝ.

— В някои игри и двете страни печелят.

— Може би. Но когато вода сериозна битка, нямам време за игри.

— Забавлението балансира силите за битка, не мислиш ли? Нашите турнири се оказаха добра подготовка за онова, което предстои. В Галия има много мъже, а и жени, които си служат умело с меч и нож.

Ако войната наистина се води там, ще ни бъде нужна армия, за да се бием с тези същества.

— Така е.

— А ти с какво се занимаваш? Глена каза, че тук жените трябва да работят. Поне повечето. Нима ти плащат за лов на демони?

— Не. — Не я докосваше, а и не би могла да каже, че я сваля. Но се чувстваше, сякаш го прави. — Нещата не стоят така. Семейството ми има прилично състояние. Не сме червиви с пари, но сме заможни. Притежаваме заведения в Чикаго, Ню Йорк, Бостън. Кръчми.

— Кръчмари значи. Обичам хубавите кръчми.

— Кой не ги обича? Понякога съм сервитьорка. Понякога — личен треньор.

Той събра вежди:

— Какви тренировки? За битка?

— Не. По-скоро за здраве и от суетност. Да помагам на хората да поддържат форма, да отслабнат и да стегнат телата си. Нямам нужда от много пари, така че съм доволна. Това ми дава и свобода. Мога да замина някъде винаги, когато се наложи.

Блеър хвърли поглед към Мойра, която замечтано се взираше през страничното стъкло. Отпред Глена и Хойт продължаваха да обсъждат магии. Тя се приближи към Ларкин и сниши глас:

— Слушай, може би нашите влюбени магьосници ще успеят да спасят пленниците, а може би не. Ако не се получи, ще трябва да успокоиш братовчедка си.

— Мойра няма нужда от успокояване.

— Напротив. Ако ни се удаде възможност да опожарим онези пещери, трябва да я използваме.

Лицата им бяха съвсем близо едно до друго, гласовете — тихи, почти като шепот.

— А хората вътре? Ще ги изгорим или погребем живи. Тя няма да се примири. Нито пък аз.

— Знаеш ли на какви мъчения са подложени сега?

— Не по наша вина.

— Затворени в клетки и изтезавани. — Не откъсваше очи от неговите, а гласът ѝ бе тих и спокоен. — Принудени са да гледат, докато вампирите измъкват някого от тях и изпиват кръвта му.

Вцепенен от ужас, всеки един се пита дали няма да бъде следващият. Може би се надява на това, та всичко да свърши.

Вече нито изражението му, нито тонът му бяха закачливи.

— Знам на какво са способни.

— Така си мислиш. Първия път невинаги изцеждат кръвта им до капка. А дори и втория. Хвърлят ги обратно в клетката. Паренето от ухапването е непоносимо. Ако оживееш, кръвта, плътта и костите ти изгарят от адска болка след впиването на онези зъби в теб.

— Откъде знаеш?

Блеър завъртя китката си и той видя едва забележим белег.

— Бях на осемнадесет, гневна и безразсъдна. Отидох в едно гробище в Бостън, очаквах един от тях да се надигне — мой съученик. Ходих на погребението му и чух достатъчно, за да разбере, че е бил ухапан от вампир. Трябваше да узная дали се е превърнал в един от тях, затова отидох там и зачаках.

— Той ли го направи? — Ларкин прокара пръст по белега.

— С малко помощ. Новак не би успял сам. Но създателят му се върна. По-опитен, по-хитър и по-силен. Допуснах някои грешки, а той — не.

— Защо беше сама?

— Аз съм самотен ловец — напомни му тя. — Но в този случай го направих, за да докажа нещо на някого. Няма значение, наистина постъпих безразсъдно. Онзи, старшият кръвопиец, не ме ухапа. Държеше ме, докато другият допълзя до мен.

— Почакай. Кажи ми: това ли прави създателят? Помага на новака да си осигури...

— Храна?

— Да, това е думата, нали?

„Добър въпрос“, реши Блеър. Добре бе, че той желае да разбере как мисли врагът.

— Понякога. Невинаги. Зависи. Мога да ти кажа защо понякога вампир предпочита да превърне някого в себеподобен, вместо просто да се нахрани. За да си има другарче, партньор в ловуването. Или просто младок, когото да командва. Нещо като чирак.

— Разбирам. Значи старшият те е държал, за да може новакът да засмуче пръв.

Какъв ли ужас бе изживяла, запита се Ларкин. Притисната в желязна хватка, може би ранена. Осемнадесетгодишна и сама, докато създание с лицето на човек, когото е познавала приживе, се опитва да изпие кръвта ѝ.

— Усещах мириса на пръст, който лъхаше от него. Току-що бе изпъзлял от гроба. Твърде гладен, за да се опита да достигне до гърлото ми, впи зъби в китката ми. Болката не ми даваше покой. Беше неопикуема.

Той замълча за миг. Блеър настръхна, когато пръстите му се спряха на белега, сякаш за да облекчат болката от старата рана. Не помнеше кога за последен път някой я е докосвал така ласкаво за утеха.

— Както и да е. Сграбчих кръста на врата си и го размахвах точно пред очите на копелето, което ме държеше. Господи, как се разпищя! Другият беше твърде зает да се храни и сякаш нищо друго не го интересуваше. Лесно го очистих. И с двамата се справих лесно.

— Била си съвсем младо момиче.

— Не. Бях ловец на демони и проявих лекомислие. — Погледна Ларкин право в очите, за да види той, че утехата и съчувствието нямат място, когато става дума за стратегия и здрав разум. — Ако беше достигнал до гърлото ми, щях да съм мъртва. Да, щях да съм мъртва и сега нямаше да водим този разговор. Помня какво изпитах, когато онова същество ме нападна. Беше облечено с хубавия черен костюм, избран от майка му за погребението. Знаем какво чувстват хората в онези пещери, поне отчасти. Ако не можем да ги спасим, смъртта е за предпочитане пред мъченията, които ги очакват.

С изненадваща нежност той обхвана китката ѝ, закривайки напълно белега.

— Обичаше ли момчето?

— Да. Както обича човек на тази възраст. — Почти бе забравила болката и тъгата. — Можех само да унищожа него и демона, който го бе убил.

— Коствало ти е много повече. — Ларкин повдигна ръката ѝ и прокара устни по белега. — Повече от страданието и паренето.

Почти бе забравила какво е някой да я разбира.

— Може би, но научих нещо важно. Не можеш да спасиш всички.

— Тъжен урок. Но не мислиш ли, че все пак трябва да опитаеш?

— Аматьорски приказки. Това не е игра или състезание. Ако някой те победи, умираш.

— Е, Кийън не е тук, за да спори с теб по въпроса, но не ти ли се иска да живееш вечно?

Блеър тихо се засмя:

— Не, за бога.

Имаше и други хора на самотния скалист бряг. Но не толкова, колкото Блеър очакваше. Гледката беше удивителна, но навярно по света имаше и други също толкова красиви и по-лесно достъпни места.

Паркираха и взеха оръжията и инструментите, които бе най-лесно да скрият. Някой можеше да забележи меча, окачен в ножница на колана ѝ, под дългия кожен шлифер. Но трябваше да се вгледа внимателно. А и какво щеше да направи?

Огледа местността, пътя и другите коли, спрели край него. Двойка на средна възраст се беше качила на плоските камъни в подножието на скалистия хълм до края на шосето. Съзерцаваха морето, в пълно неведение за кошмара, който витае под тях.

— Значи трябва да се спуснем от ръба. Ще се поизмокрим — заключи Блеър, когато погледна тясната камениста пътека и стърчащите скали там, където вълните се разбиваха и образуваха водовъртежи. Погледна назад към другите. — Ще се справите ли?

В отговор Ларкин се прехвърли над стената. Понечи да му извика да почака само минута, но той вече се спускаше по назъбения склон към морето.

Не се преобрази, но определено се придвижваше по скалите като гущер. Писа му отличен за смелостта и пъргавината.

— Добре, Мойра. Пристъпвай бавно. Ако се подхлъзнеш, братовчед ти ще те хване.

Когато галската принцеса тръгна, Блеър погледна Глена.

— Никога не съм се катерила — промърмори вещицата. — Досега не виждах смисъл. Е, винаги има първи път.

— Не се безпокой. — Блеър проследи Мойра с поглед и изпита облекчение, тъй като тя се оказа пъргава почти колкото братовчед си. — Падането оттук не е толкова страшно. Няма да се пребиеш.

Не спомена за опасността да си счупи някоя кост. Реши, че не е нужно. Хойт и Глена тръгнаха заедно и Блеър ги последва.

Имаше доста удобни за захващане камъни, стига човек да не се тревожеше за маникюра си. Съсредоточи се върху спускането надолу, без да обръща внимание на студените пръски.

Нечии ръце я сграбчиха през кръста, повдигнаха я и ѝ помогнаха да измине последните метри.

— Благодаря — каза тя на Ларкин, — но мога и сама.

— Малко е трудно с този меч. — Той хвърли поглед към пътя и се усмихна. — Все пак е забавно.

— Да продължим. Вероятно има постове. Може би разполагат с хора слуги, въпреки че би било трудно да ги опазят живи, ако вътре има толкова вампири, колкото твърдите.

— Не видяхме никой жив извън клетките — каза ѝ Глена. — Поне когато надникнахме.

— Този път сблъсъкът ще бъде реален, така че ако имат такива, ще ги изпратят навън. Хойт, ти води, щом познаваш района.

— Различно е, виждам много промени. — Част от чувствата му, от възнението и тъгата прозвучаха в гласа му. — Дело на природата и човека. Шосето горе, стената и онзи фар.

Вдигна поглед и видя своите скали, стърчащия ръб, който спаси живота му при схватката със съществото, в което се бе превърнал Кийън. Някога, спомни си той, заставаше там и призоваваше светкавиците така лесно, както човек подсвирва на кучето си.

Всичко се бе променило, не можеше да го отрече. Но все пак дълбоко в сърцето си чувстваше, че това е неговото място. Лесно се придвижи по скалите, през пръските вода.

— Тук трябва да има пещера. А няма нищо, освен... — Задържа ръцете си върху участък от пръст и скала. — Това не е истинско. Фалшиво е.

— Може би си позабравил... — започна Блеър.

— Почакай. — Глена го настигна и сложи ръката си до неговата. — Бариера.

— Създадена с магия — потвърди Хойт. — Изглежда като част от склона, но не е. Не е пръст и камък, а илюзия.

— Можете ли да я разбийете?

Ларкин удари с юмрук по скалата, сякаш да пробва здравината ѝ.

— Почакайте. — Блеър се намръщи и приглади влажните си коси назад. — Щом притежава тази способност или има до себе си някого, който я притежава, не знаем с какво друго разполага. Хитро. — Преследвачката на вампири сама пробва скалата. — Много хитро. Никой не може да влезе, освен ако тя не реши да го пусне. И никой не може да излезе, освен по нейна воля.

— Значи просто да си тръгнем? — попита Ларкин.

— Не съм казала това.

— Има и други отвори в скалата. По-скоро имаше — поправи се Хойт. — Магията е силна. Лилит си мисли, че е направила дома си непристъпен. Ще я разочароваме.

С ръце на кръста, Блеър се обърна и огледа скалите.

— Хей, Хойт, можете ли с Глена да издълбаете послание в онази голяма скала ето там?

— Не е много трудно.

— Какво послание? — попита Глена.

— Трябва да измислим. „Тук сме, кучко!“ ми се струва твърде обикновено.

— „Треперете!“ — промълви Мойра и Блеър кимна одобрително.

— Отлично. Кратко, ясно и малко дръзко. Нали ще се постараете? После ще се заемем с останалото.

— Какво е то? — любопитства Ларкин. Ядосано ритна стената. — По-въздействащо ще бъде да разбием тази преграда.

— Да, разбира се, но точно сега мисля, че тя не знае, че сме тук. Това може да се окаже предимство.

Чу се нещо като малък залп, обърна се и видя думата „Треперете!“, изсечена дълбоко в скалата. Под нея бе издълбан образ, навярно на Лилит, с кол, забит в сърцето.

— Хей, добра работа! Харесва ми оформлението.

— Малко украса. — Глена изтупа ръцете си. — Като художник не устоях на изкушението.

— Какво ви е нужно, за да пробвате с магията за пренасянето на хора?

Глена въздъхна.

— Време, място, концентрация и голяма доза късмет.

— Оттук няма да стане. — Хойт поклати глава. — Скалите са моя територия, а пещерите — нейна. Колкото и време да е изминало,

това все още са моите скали. Ще направим магия горе — обърна се към Глена. — Първо трябва да видим хората. Не можем да преместим нещо, което не знаем къде е. Лилит ще усети присъствието ни и ще се опита да ни спре.

— Може би не веднага. Този път няма да търсим нея, а пленниците. Може да не разбере какво сме намислили и да имаме нужното време. Хойт е прав. По-добре да пробваме от скалите — каза Глена на Блеър. — Ако можем да спасим някого, не бива да го водим тук.

— Имаш право. — „Може да не съберем важна информация с тази разходка, помисли си Блеър. Но няма да си тръгнем и с празни ръце.“ — Е, какво ще правим с тях, ако се получи?

— Ще ги отведем на сигурно място. — Глена повдигна ръце. — Всичко по реда си.

— Мога да помогна — добави Мойра. — Нямам голяма магическа сила, но мога да опитам.

— Всяка помощ е ценна — каза Глена.

— Добре, вие тримата вървете. Ние с Ларкин ще останем тук, в случай че... за всеки случай. Само човек може да дойде насам и да ни създаде проблеми по това време. Ще се справим.

— Може да отнеме доста време — предупреди Глена.

Блеър вдигна поглед към небето.

— Имаме предостатъчно, докато слънцето залезе.

Изчака да се отдалечат, преди да заговори на Ларкин:

— Не можем да нахлуем вътре. Дори ако тази магия отвори входа към пещерите, не можем. Говоря сериозно. — Закачливо го удари с юмрук по ръката. — Знам какво си мислиш.

— Така ли?

— Представяш си как влизаш, спасяваш някоя и друга злочеста девойка и ставаш голям герой.

— Грещиш за последното. Не искам да бъда герой. Но на един мъж му е трудно да устои на хубавица, изпаднала в беда.

— Научи се. Не познаваш пещерите и не знаеш къде държат пленниците. Не знаеш нито броя им, нито с какво са въоръжени. Виж, не твърдя, че част от мен не иска да нахълта вътре, ако пещерата се отвори, да им създаде проблеми и може би да спаси нечий живот. Но няма да излезем живи — нито ние, нито някой друг.

— Носим мечовете, които Хойт и Глена заредиха с магическа сила. Огнените мечове.

Блеър потисна раздражението си. Изнервящо бе да се налага да обяснява стратегически правила.

— Ще се справим с част от вампирите, няма съмнение. Но не само ще ни пленят, а ще вземат мечовете ни.

— Знам, че говориш разумно, но е трудно да стоя и да не правя нищо.

— Ако магьосниците успеят, все пак няма да сме дошли напразно. Твърде добър боец си, за да рискуваме да те загубим заради битка, предварително обречена на неуспех.

— О, комплимент! Рядко прозвучават подобни думи от твоята уста. — Усмихна ѝ се, а в косите му проблясваха капчици вода. — Няма да вляза. Имаш думата ми. — Протегна ръка към нейната. Когато Блеър я хвана, той леко я стисна. — Но какво ни пречи да запалим огън в дупката, ако тази проклета скала се отвори? Ще им дадем да разберат с кого си имат работа, нали?

— Предполагам. Само не се прави на мъжкар, Ларкин.

— Такъв съм се родил. Какво да сторя?

Той се обърна с лице към стената и се облегна на една от мокрите скали, а над него хвърчаха пръски вода и пяна. Изглеждаше толкова спокоен, сякаш седеше в приемната, до камината.

— Е, изглежда, ще прекараме доста време тук. Кажи ми: кога разбра, че си родена за ловец на демони?

— Искаш да чуеш историята на живота ми? Сега?

Той раздвижи рамене.

— Търся начин да убием времето. Признавам, че съм и любопитен. Преди да тръгна от Галия, не бих повярвал в това, никога. А сега... — Замислено втренчи поглед в стената от скали и пръст. — Какво да направя? — повтори младият мъж.

„Има право“, реши тя. Застана по-близо до него, обърната на противоположната страна, за да наблюдава едната част от склона, а той — другата.

— Бях на четири години.

— Била си малка. Твърде малка, за да разбереш истината за злото. Имам предвид, че това са реални демони, а не сенки, които едно дете вижда във въображението си като чудовища.

— В моето семейство нещата бяха малко по-различни. Мислех, че брат ми ще наследи дарбата. Завиждах му. Съперничеството между братя и сестри е нещо естествено. — Блеър мушна ръце в джобовете на шлифера си и нехайно се заигра с пластмасовото шишенце със светена вода, което бе пъхнала там, преди да тръгнат. — Той трябва да е бил на шест — шест и половина. Баща ми го учеше на основни хватки от бойните изкуства и боравене с оръжие. Тогава вкъщи беше много напрегнато. Браќът на родителите ми се разпадаше.

— Как така?

— Случва се. — Може би в неговия свят всичко изглеждаше лесно и любовта траеше вечно. — Хората са неудовлетворени, чувствата се променят. Освен това на майка ми ѝ бе писнало от живота, който водеше баща ми, от нещата, заради които често бе далеч от дома. Искаше нормален живот, а бе допуснала грешката да се омъжи за човек, който не може да ѝ го осигури. Затова все си намираще поводи да му вдига скандали, а той не ѝ обръщаше внимание и се преструваше, че е твърде зает да работи с брат ми.

И никой не се е сещал за малката Блеър. Горкото дете.

— Винаги следвах баща си по петите и го молех да ме научи на някои от нещата, на които учеше брат ми.

— Моят брат вървеше след мен като сянка, когато бяхме деца. Предполагам, че във всички светове е така.

— Лазеше ли ти по нервите? Имам предвид — досаждаше ли ти? — поправи се тя.

— О, понякога ме вбесяваше. Друг път не ми беше толкова неприятно. Така можех да го командвам по-лесно. А и понякога беше забавна компания.

— С мен и брат ми беше същото. В онзи ден отидохме на тренировъчната площадка, в стаята за игри каквато имат повечето семейства. — Но едно дете трябва да има дом и семейство, за да прекарва свободното си време в стая за игри. — Имахме уреди — тежести, кон с гривни, успоредка, халки. Една цяла стена беше покрита с огледала.

Все още виждаше ясно отраженията на баща си и брат си, толкова близо един до друг, докато тя седеше далеч от тях. Сама.

— Наблюдавах ги в огледалата, не знаеха, че съм там. Баща ми изнесе цяла тирада на Мик, брат ми, който не можеше да изпълни

движенията както трябва. Навеждаш се назад — продължи тя, — после се втурваш напред, завърташ рамене и хвърляш кола към мишената. Мик не се справяше, а баща ми упорито си бе наумил, че трябва да го научи. Накрая Мик се ядоса и запрати кола към другия край на стаята.

Почти бе одраскал пръстите на ръката ѝ, спомни си тя. Сякаш бе предназначен за нея.

— Падна точно до мен. Знаех, че мога да го направя. Искях само да покажа на баща си, че мога. Искях само да ме погледне. Затова извиках: „Виж, татко“ — и направих това, което бях видяла да прави безброй пъти, докато се опитваше да накара Мик да схване движенията.

Блеър затвори очи за миг, защото все още виждаше тази сцена, все още изпитваше онова чувство. Сякаш светът бе застинал и единствено тя се движеше през онези няколко секунди.

— Улучих сърцето. Дължеше се най-вече на късмет, но успях. Бях толкова щастлива! „Виж какво направих!“ Очите на Мик щяха да изскочат, а после... долових в погледа му лека усмивка. Тогава не знаех какво означава, мислех, че просто е впечатлен от мен, защото през повечето време се разбирахме добре. Баща ми не каза нищо в продължение на няколко секунди, които ми се сториха цял час... и си помислих, че ще ми се разкрещи.

— Защото си направила нещо добре?

— Защото преча. Всъщност не очаквах да повиши тон, никога не го правеше. Владееше се. Мислех, че ще ми каже да вървя при майка ми, че ще ме отпрати. Но вместо това, каза на Мик да се качи горе и останахме само двамата. Най-накрая ме забеляза.

— Сигурно е бил много горд, много доволен.

— Нищо подобно. — Смяхът ѝ бе кратък и тъжен. — Беше разочарован. Разбрах го от погледа му. Беше разочарован, че съм аз, а не Мик. Сега трябваше да обучава мен.

— Сигурно... — Ларкин замълча, когато тя извърна глава към него и срещна погледа му. — Съжалявам. Съжалявам, че неговата непроницателност те е наранила.

— Човек не може да промени същността си. — Още един труден урок, който бе усвоила. — Започнахме тренировки, а Мик се залови с бейзбол. Ето какво всъщност показваше усмивката му. Облекчение, радост. Мик никога не бе искал това, което баща ми желаше за него.

Наследил е повече черти от майка ми. Когато тя подаде молба за развод и се разделиха, Мик отиде да живее с нея, а аз останах с баща си. Получих каквото исках, поне донякъде.

Настръхна, когато Ларкин обви ръка около раменете ѝ, и понечи да се отдръпне, но той я притисна към себе си.

— Не познавам баща ти и брат ти, но знам, че предпочитам да бъда тук с теб, отколкото с когото и да било от тях. Биеш се като ангел на отмъщението. И ухаеш приятно.

Това предизвика смях на изненада, искрен смях, който я накара да се отпусне, облегната с гръб на мократа скала, а ръката му остана обвита около раменете ѝ.

ТРЕТА ГЛАВА

На скалите гореше огнен кръг. От време на време по шосето минаваше кола, но никой не се качи да ги снима и не стъпи на неговата свещена земя. „Може би боговете имат пръст“, помисли си Хойт.

— Днес небето е толкова ясно! — Мойра погледна нагоре. — Почти безоблачно.

— Толкова ясно, че погледът ти стига отвъд водата, чак до Гейлиув.

— Галуей. — Глена се изправи, събирайки сила и смелост. — Винаги съм искала да отида там, да видя залива. Да се поразходя по търговската улица.

— Ще го направим. — Хойт хвана ръката ѝ. — След Самен. Сега нека се опитаме да открием пленниците. Сигурна ли си за мястото, на което трябва да ги пренесем, ако успеем?

Вещицата кимна.

— Там е най-добре. — Хвана ръката на Мойра. — Съсредоточи се — каза ѝ тя. — И изречи думите.

Усети как първите вълни на сила заструиха от Хойт. Устремил се към нея, насочи я и поведе Мойра със себе си.

— В този ден и този час Мориган призовавам аз. Богиньо със свещена сила, молим за твоята закрила. В твое име, майко свята, търсим път към светлината.

— Повелителко — заговори Хойт, — покажи ни онези, които са държани в плен под тази земя. Помогни ни да открием изгубените.

— Скривай ни от погледа на зверовете. — Мойра напругаше сили да се съсредоточи, докато около нея се надигаше вихрушка. — И нека никой невинен да не страда.

— Майко и богиньо — продължиха в един глас, — сили сливаме сега, за да върнем към деня пленниците на нощта. Волята ни е това.

Видяха мрак, сенки и влажен въздух, изпълнен със зловоние на смърт и гнилоч. После — лъч светлина и движение на силуети в

сенките. Зазвучаха ридания, толкова отчаяни човешки стонове, ридания на хора, чиито сълзи бяха пресъхнали.

Понесоха се през лабиринт от тунели и почувстваха студ, сякаш минаваха през тях с телата си. Дори умовете им потръпнаха при гледките.

В пещера, осветена от слаба зелена светлина, бяха натъпкани клетки в редица по три, наредени четири една върху друга. Но съзнанието им надникна отвъд полумрака и те видяха локва кръв на земята и разкривени от ужас лица. Докато гледаха, вампир отключи една от клетките и издърпа жена, която издаваше пронизителни писъци, а очите ѝ бяха изцъклени — като мъртвешки.

— Лора скучае — каза той и я повлече за косата по окървавения под. — Иска нещо, с което да си поиграе.

В друга клетка мъж заудря по решетките и извика:

— Копелета! Копелета!

Студена сълза се търкулна по бузата на Глена.

— Хойт.

— Ще опитаме. С онзи, който вика. Изглежда силен. Това може да помогне. Вижте го ясно. Само него и нищо друго.

Чувствайки нужда както от думи, така и от образ, Глена изрече заклинание. Мойра се присъедини към нея.

Земята потрепери.

Ларкин пееше някаква песен за чернокоса девойка от Дара. Блеър нямаше нищо против да го слуша — имаше ясен, плътен глас. „Глас, който звучи високо и в кръчмата, и на полето“, помисли си тя. Освен това мелодията бе ясна, спокойна като шума на морските вълни и топла като слънчевите лъчи.

За нея бе разнообразие да има компания. Обикновено чакаше сама.

— Не си ли взела онова нещо? Малката машинка, от която звучи музика?

— Не. Съжалявам. Следващия път ще си купя „Оукли Тъмпис“ с вграден mp3 плейър. Слънчеви очила — обясни тя и имитира с пръсти формата на очила. Хрумна ѝ, че ако Ларкин сложеше такива, адски биха му отивали. — С малката музикална машинка вътре.

— Можеш да носиш на лицето си стъкла, от които звучи музика?
— Лицето му засия. — Този свят е пълен с чудеса.

— Не знам за чудеса, но има безброй технологии. Жалко, че не се сетих да взема плейъра.

Би предпочела музика пред толкова приказки. Свикнала бе да чака сама, по дяволите! А не да има другарче, да си бърбят и да споделят житейски истории.

Започваше да нервничи.

— Е, няма нищо. Хубаво щеше да бъде, ако тръбичката ми беше тук.

— Каква тръбичка? — Блеър извърна глава. — Не си ли твърде голям да стреляш с тръбичка?

— Да стрелям? Не, не. — Той се засмя, пристъпи от крак на крак, сложи ръце пред лицето си и раздвижи пръсти. — Дървена свирка. Свиря от време на време.

— Аха, добре. — Очите му имаха цвят на тъмен мед. Сигурно щеше да изглежда секси с чифт „Оуклис“, но би било грехота да скрие тези очи зад тъмни стъкла. — Така може.

— Ти свириш ли на нещо? Музика?

— Аз? Не, никога не съм имала време да се уча на друго, освен да се бия с вампири.

Блеър размаха юмруци във въздуха. И двамата често жестикулираха.

— Е, мечът пее в твоите ръце, няма спор. — Той я потупа приятелски по рамото. — Не съм чувал друга такава песен. Мисля, че това място е подходящо за битка. — Ритмично заудря по дръжката на меча си. — Морето, скалите, силното слънце. Да, хубаво е.

— Разбира се, ако искаш да си на място без път за бягство, където рискуваш да загубиш равновесие, да се подхлъзнеш на някоя скала и да се удавиш.

Ларкин я погледна със съжаление и въздъхна.

— Явно не долавяш драматичната атмосфера. Могат ли вампирите да се удавят? — запита се той.

— Не напълно. Те... Усети ли това?

Блеър се отгласна от скалата, когато земята под нея завибрира.

— Да. Може би магията вече не действа. — Ларкин извади меча си и огледа склона. — Може би пещерите се отварят.

— Дори и така да е, няма да влезеш. Дал си дума.

— Държа на думата си. — На лицето му за миг се изписа раздразнение. „Това е воинът, помисли си тя, не конярчето с дървена свирка.“ — Но ако някой от тях се покаже... Виждаш ли нещо? Аз не забелязвам никаква промяна.

— Не, нищо. Може би го правят тримата магьосници на скалите. Имаха достатъчно време да постигнат нещо. — Блеър хвана един от коловете в колана си и решително се отправи към мястото, където се разбиваха вълните. — Можеш ли да се превърнеш в птица? Ястреб или нещо подобно? Да погледнеш отвисоко?

— Мога, разбира се. Но не искам да те оставя тук сама.

По гръбнака ѝ премина тръпка на гняв. Отново трябваше да му обяснява.

— На слънце съм, вампирите не могат да излязат. Освен това доста време съм се справяла сама. Да видим докъде са стигнали с магиите. Не обичам да бъда в неведение.

„Мога да го направя много бързо“, помисли си той. Щеше да полети и да се върне за минути. От небето щеше да вижда не само тримата на скалите, а и нея, както и всяко същество, което се приближи.

Затова подаде мечата си на Блеър и си представи ястреб. Формата на тялото, погледа и сърцето. В него засия светлината и го обгърна. Докато се преобразяваше и ръцете му се превръщаха в криле — устните в човка, а на краката му поникваха остри, извити нокти, за миг изпита болка, от която затаи дъх. После се почувства невероятно свободен.

Издигна се високо — като златист господар на въздуха — и закръжи над Блеър с тържествуващ вик:

— Уау.

Тя проследи полета му, удивена от силата и величието му. И друг път го бе виждала да се преобразява, беше го яздила в образа на кон по време на битка. Но все пак бе поразена.

— Това е толкова секси.

Земята продължаваше да се тресе под нея, Блеър сграбчи мечата на Ларкин и извади своя. Застана с гръб към бушуващото море и с лице срещу стръмните скали.

Ястребът се рееше над тях. Виждаше всичко така ясно, различаваше всеки стрък трева, венчелистчетата на дивите цветя, които се подаваха между камъните, търсейки слънчева светлина. Виждаше шосето — дълга сива панделка, и морската шир дотам, където отново се срещаше със сушата.

Ястребът копнееше за полет и ловуване. Човекът в него напрягаше волята си да потисне този копнеж, докато оглеждаше небето.

Видя долу братовчедка си, вещицата и магьосника. Стояха хванати за ръце върху треперещата земя. Сияеше светлина — бяла и ослепителна — в тях и около тях, въртящ се кръг, който се издигаше като стълб и раздвижваше както въздуха, така и земята.

Вятърът го повлече и задърпа крилете му като с жестоки пръсти. Чуваше гласовете им, слети в един, долавяше силата им — гореща струя, която се издигаше сред вихрушката.

После изведнъж вятърът го тласна назад, преобърна го и го повлече надолу.

Блеър чу вика на ястреба, видя го да се върти във въздуха. Сърцето ѝ подскочи до гърлото и се сви, докато наблюдаваше как Ларкин безпомощно се премята. Обзе я ужасен страх, но ястребът събра сили и разпери криле. После грациозно се спусна и кацна до краката ѝ.

За миг птичите и човешките черти се смесиха пред погледа ѝ. После срещу нея се появи Ларкин, задъхан и пребледнял.

— Какво беше това, по дяволите? Какво стана? Помислих, че ще се пребиеш. Носът ти кърви.

Гласът ѝ проглуши ушите му и той разтърси глава, сякаш за да го прогони.

— Не е изненадващо. — Изтри кръвта с ръка. — Струва ми се, че нещо става там, нещо голямо. Светлината почти ме заслепи, а вятърът беше ужасен. Не мога да кажа със сигурност, че не са в беда. Най-добре да отидем и да се уверим със собствените си очи.

— Добре.

Блеър понечи да му подаде меча, но земята под краката ѝ отново се разтърси. Загуби равновесие и политна напред. Той успя да я хване, но инерцията го тласна обратно към скалата и двамата едва не паднаха в морето.

— Съжалявам, съжалявам. — Но ако не се подпреше на него, щеше да падне. — Пострада ли?

— Само отново останах без дъх.

Вълните, които се разбиваха в скалите, измокриха и двамата до кости.

— Мамка му! Да се махаме оттук.

— Съгласен съм. Дръж се здраво.

Хванаха се един за друг през кръста, полагайки усилия да останат изправени. По склона започнаха да се свличат камъчета и пръст, което направи идеята за изкачване съвсем не примамлива.

— Мога да пренеса и двама ни при другите — каза Ларкин. — Трябва само да се държиш за мен и... — замълча, когато склонът се разлюля и започна да се променя. Да се разтваря. — Е! — промърмори той. — Да видим какво ще излезе.

— Магията престава да действа или някой я е развалил. Може да стане опасно.

— Надявам се.

— С теб съм.

Още докато Ларкин говореше, ги нападнаха, яростни и дръзки.

— Как могат...

— Не са вампири. — Блеър се отдръпна от него и се опита да стъпи здраво. Знаеше, че трусът е проблем колкото за тях, толкова и за врага. — Сега се бий, обясненията после.

Вдигна меча си и отби първия удар. Силата му разтърси ръката ѝ, земята под краката ѝ се укроти за миг. Възползва се, с ново движение надолу пресече следващия удар и извади един кол от колана си.

Заби го в крака на противника. Той се препъна, простена и Блеър го покоси с меча си.

„Един по-малко“, помисли си без капка жалост. Завъртя се, едва не падна, когато земята се разтресе, и кръстоса меч с онзи, който изскочи зад гърба ѝ. С крайчеца на окото си видя Ларкин да поваля двама наведнъж.

— Мечешка лапа — изкрещя тя.

— Добра идея.

Ръката му се издължи и удебели, появиха се остри черни нокти, които драскаха, докато въртеше меча с другата ръка.

„Ще се отбраняваме, но нищо друго“, помисли си Блеър. Нямаше място за маневри, тъй като една погрешна стъпка би могла да доведе до гибелта им.

Можеха да се нанижат на някой остър ръб или да паднат в морето, а това бе по-страшно от меч. Но сега не можеха да се катерят. Нямаха друг избор, освен да се бият.

Тя залегна, претърколи се, а вражеският меч се заби между скалите, на сантиметри от лицето ѝ. Надигна се, ритна силно противника си и той полетя към морето.

„Твърде много са, твърде много“ — помисли си, докато с мъка се изправяше. Но можеше да бъде и по-лошо. Можеше...

Изведнъж притъмня. От измамния здрач рукаха дъждовни струи.

— Господи! Лилит призовава мрака.

Със спускането на тъмнината от пещерата изпълзяха вампири. Изведнъж морето и гибелта сред вълните се превърнаха в примамлива алтернатива.

Бързо се съсредоточи и задейства огнената сила на меча си. Щяха да ги отблъснат с огън, да изплашат някои от тях и да унищожат други. Но пак щяха да останат много.

— Не можем да спечелим тази битка, Ларкин. Превърни се в ястреб и отлети при другите. Бягайте отгук. Аз ще ги задържа, докато мога.

— Не бъди глупава. Качвай се. — Хвърли меча си. — Хвани се здраво!

Преобрази се, но този път не в ястреб, а в дракон. Разпери жълтеникавите си криле и изправи гръбнак, а опашката му повали първия противник, който излезе от пещерата.

Без да мисли, Блеър скочи на гърба му и притисна крака към люспестото тяло. Замахна наляво и съсече най-близкия вампир. После се издигна сред полумрака и мъглата.

Не можа да се сдържи и издаде вик на искрена наслада, наведе глава назад и разпери ръце с двата меча, насочени към небето. Остриетата им пламнаха.

Вятърът брулеше лицето ѝ, докато се отдалечаваха от земята. Прибра единия меч, за да погали дракона. Люспите му, златисти и лъскави, затоплени от слънцето, бяха съвършени и гладки като

скъпоценни камъни. Погледна надолу и видя земята, морето и пълзящите мъгли, които скриваха зъберите.

Различи на високия ръб три фигури, проснати върху жилавата мокра трева.

— Да слезем. Приземи се там! Бързо!

Знаеше, че в каквото и да се е преобразил, я чува и разбира и много думи бяха излишни.

Скоростта, с която се спуснаха към земята, я тласна назад. След като се приземиха, веднага скочи от гърба на Ларкин, а той започна да възвръща човешкия си образ.

Сърцето ѝ се сви от страх, но видя Хойт да се надига и да протяга ръка към Глена. От носовите и на двамата течеше кръв. Ларкин стигна до Мойра и я обърна. По устните ѝ също имаше кръв.

— Трябва да тръгваме час по-скоро! Могат да ни последват и ако решат, лесно ще ни настигнат. — Помогна на Глена да се изправи. — Да побързаме.

— Замаяна съм. Извинявай, аз...

— Подпирай се на мен. Ларкин...

Но явно му бе хрумнала друга идея. Прие образа на кон. Блеър приглади назад мокрите си коси и тръгна с Глена към него.

— Качвайте се — двете с Мойра. Ние с Хойт ще вървим след вас. Можеш ли да ходиш? — попита тя магьосника.

— Да. — Краката му трепереха, но все пак тръгна, а Ларкин се понесе напред в галоп. — Толкова много време ли е минало? Вече се здрачава.

— Не. Лилит го направи. Има по-голяма сила, отколкото предполагам.

— Не. Не е тя. — Хойт бе принуден да се облегне на рамото ѝ за опора. — Някой ѝ помага, същество, което владее тази магия.

— Ще разберем. — Почти го довлече до микробуса, където Ларкин вече помагаше на останалите да се качат. — Глена, дай ключовете. Аз ще карам.

Глена ги извади от джоба си.

— Трябва ми само минута. Няколко минути да се опомня. Беше... разтърсващо. Мойра?

— Добре съм. Само съм малко замаяна. И леко ми се гади. Никога... никога не съм се сблъсквала с нещо подобно.

Блеър шофираше достатъчно бързо, за да спечели известна преднина и често проверяваше в огледалото за задно виждане дали някой не ги следва.

— Земетресения, ранен здрач, малко светкавици. Адска гонитба. — Намали скоростта, когато слънцето отново се показва. — Изглежда, отказала се е. Засега. Нали никой не пострада? Само сме малко разтърсени.

— Няма пострадали. — Хойт притегли Глена към себе си и изтри с устни сълзите от лицето ѝ. — Недей, агра^[1], не плачи.

— Бяха толкова много. Толкова много. Пищяха.

Блеър издиша няколко пъти.

— Не си причинявайте това. Опитайте, дадохте всичко от себе си. Знаехме, че шансът да измъкнете някого оттам е нищожен.

— Успяхме. — Глена потърка лице в рамото на Хойт. — Петима. Спасихме петима, но не можахме да задържим силата по-дълго.

Изумена, Блеър спря в една отбивка и се обърна към тях.

— Спасили сте петима? Къде са?

— В болница. Реших...

— Глена предложи да ги пренесем на място, където ще са в безопасност и ще получат помощ.

Мойра сведе поглед към празните си ръце.

— Разумно. Много разумно. Скоро за тях ще се погрижат лекари, а и няма да се наложи да отговаряме на въпроси. Поздравления!

Глена вдигна глава, а очите ѝ бяха изпълнени с тъга.

— Имаше толкова много. Толкова много други.

— Но петимата са живи и са в безопасност.

— Знам, че си права, знам. — Изправи гръб и избърса влагата от лицето си с ръце. — Просто съм потресена.

— Постигнахме това, за което дойдохме. Дори повече.

— Какви бяха онези? — попита Ларкин. — Онези, с които се бихме там? Каза, че не са вампири?

— Полувампири. Все още са хора. Ухапани са, може би много пъти, но не са изцедени. Още не им е разрешено да смучат кръв.

— Тогава защо ни нападнаха?

— Контролират ги. Бих ги нарекла омагьосани. Подвластни са на чужда воля и покорно изпълняват заповеди. Преброих седмина, все

едри мъжаги. Очистихме четирима. Може би няма повече или не са много. Сигурно е трудно да се държат под контрол.

— Били сте се? — попита Глена.

— Пещерите се отвориха. Тя изпрати един атакуващ отряд от полувампири. После направи малкия номер с времето. — Блеър отново потегли.

— Как можа да помислиш, че ще те оставя там? — намеси се Ларкин. — Сама срещу тях.

— Приоритет номер едно е да оцелееш.

— Може би, но не бих изоставил приятел или боен другар. За какъв човек ме мислиш?

— Това е въпросът.

— Определено не съм страхливец — обидено заяви той.

— Разбира се, далеч съм от тази мисъл. — А нима тя би го оставила? „Не“, призна Блеър пред себе си. Също би се ядосала, ако й бе казал да се спасява. — Това е единственото, което ми хрумна, за да запазя останалите живи. Да й попреча да победи. Откъде да знам, че имаш дракон в репертоара си от превъплъщения?

На задната седалка Глена затаи дъх.

— Дракон?

— Жалко, че изпуснахте това. Беше върховно. Но, за бога, Ларкин, дракон? Сигурно някой те е видял. Разбира се, всички ще го сметнат за луд, но все пак.

— Какво?

— Какво ли? Нали знаеш, че драконите не съществуват.

Ларкин учудено се завъртя на седалката си.

— Значи тук нямате дракони?

Блеър извърна глава към него.

— Нямаме — бавно отвърна тя.

— Жалко. Мойра, чу ли? В Ирландия няма дракони.

Мойра повдигна натежалите си клепачи.

— Мисля, че тя има предвид никъде в този свят.

— Е, това е невъзможно. Така ли е?

— Няма дракони — потвърди Блеър. — Нито пък единорози, крилати коне или кентаври.

— Е, добре. — Той протегна ръка и я потупа по рамото. — Имате коли, а и те са интересни. Умирам от глад — каза Ларкин след минута.

— А вие? Толкова много промени, просто изцедиха всичките ми сили. Може ли да спрем някъде и да купим от онези кесийки с хрупкави неща?

Представата им за победно угощение не бе да хрупат чипс и да пият сода от бутилка, но това ги ободри.

Когато пристигнаха, Блеър пхна ключовете в джоба си.

— Вие тримата влизайте. Ние с Ларкин ще се погрижим за оръжията. Все още сте доста бледи.

Хойт взе банката със свинска кръв, която бе купил от месаря.

— Ще занеса това на Кийън.

Блеър изчака, докато влязоха.

— Трябва да поговорим с тях — каза тя на Ларкин. — Да въведем някакви граници.

— Да, права си. — Той се облегна на микробуса и се загледа в къщата. „Хубаво е, помисли си, и някак странно, че понякога се разбираме така добре без думи.“ — Значи сме съгласни? Не бива да използват такава магия, поне не често, а само когато нямаме друг избор.

— Кървене от носа, световъртеж, главоболие. — Блеър започна да разтоварва оръжията. „Когато си част от екип, каза си, трябва да се грижиш за останалите. Нямаш избор.“ — Само като погледна Мойра, усещам главоболието ѝ. Това им се отразява зле физически.

— В първия миг, когато ги видях да лежат на земята, си помислих...

— Да. — От нея се изтръгна дълга, колеблива въздишка. — И аз.

— Много се привързах към Хойт и Глена. Към Кийън също впрочем. Това е нещо, по-силно от приятелство. Може би дори от братска обич. С Мойра... знаеш, винаги сме били неразделни. Не знам как бих живял, ако я сполети нещо. Ако не мога да го предотвратя.

Блеър остави оръжията настрана и се подпря на задната врата на микробуса.

— Не бива да мислиш, че ако с нея или с някого друг се случи най-лошото, не си могъл да го предотвратиш. Всеки от нас е длъжен да прави всичко необходимо, за да оцелее и да пази гърба на другия. Но...

— Не разбираш. — В очите му имаше ярост, когато се вгледаха в нейните. — Тя е част от мен.

— Не разбирам, защото никога в живота си не съм била така близка с някого. Но мисля, че познавам Мойра достатъчно добре, за да знам, че ще се обиди и дори ще се ядоса при мисълта, че се чувстваш отговорен за нея.

— Отговорността означава дълг. Не е това, а обич. Наясно си за какво говоря, нали?

Леко раздражена, Блеър понечи да скочи, но той се завъртя и препречи пътя ѝ с тялото си.

— Нима смяташе, че не изпитвам нищо към теб, когато стояхме с гръб към морето и онези същества изникваха от мрака насреща ни? Нима очакваше да спася само себе си, защото ти си ми заповядала?

— Не знаех, че ще извадиш дракон от шапката си и...

Тя замълча и застина, когато Ларкин протегна ръка и обхвана брадичката ѝ.

— Нима си мислеше, че нямам чувства към теб? — повтори той и златистите му очи добиха замислен израз. — Че сега не изпитвам нищо?

„По дяволите!“, помисли си Блеър. Допусна да я постави натясно.

— Не питам за чувствата ти... — започна тя.

— Казвам го, независимо от това. — Приблужи се към нея с поглед, прикован в лицето ѝ. Любопитен. — Не мога да твърдя, че знам какво изпитвам, и не мисля, че е познато чувство. Но нещо се случва, когато те гледам, както сега, така и по време на битка. Или сутринта, когато се движеше като видение в мъглата.

Не можеше да отрече, че и той я привличаше, докато яздеше в битка. Или когато музиката караше лицето му да засияе.

— Това е крайно неразумно.

— Не казвам, че знам какво става. Но имам чувства — толкова много, че не мога да ги разгранича и опиша. И така...

Блеър рязко отдръпна назад глава, когато лицето му се приблужи към нейното. Перна го по ръката.

— О, почакай само за миг! — каза той с лека насмешка. — Позволи ми да опитам. Не може да се боиш от нещо толкова невинно като една целувка.

Не се плашеше, просто бе предпазлива. И определено любопитна. Остана на мястото си, небрежно облегната с една ръка на задницата на микробуса и обхвана китката му с пръстите на другата.

Устните му бяха нежни като полъх. Докосване, потъркване и възбуждащо всмукване. Имаше миг време да признае, че е добър в тази игра, преди мъглата да обгърне съзнанието ѝ.

„Сила“, помисли си той. Очакваше да долови това и през тялото му премина тръпка на наслада. Но имаше и страст, каквато досега не бе изпитвал. Докато я целуваше, сякаш в кръвта му нахлу вино. Надяваше се и при нея да е така.

Когато целувката стана по-дълбока, чу стон на наслада, който прозвуча като мъркане от гърлото ѝ. И почувства как прелестното ѝ тяло се притисна към неговото, отвърщайки на порива му.

Беше готов да я положи по гръб между мечовете и брадвите, но тя сложи ръка на гърдите му и го отблъсна.

— Не.

— Чух това достатъчно ясно, но преди малко почувствах друго.

— Може би, но казвам не.

Плъзна пръст от рамото до китката ѝ, а очите му се взряха изпитателно в лицето ѝ.

— Защо?

— Не съм сигурна, затова — не. — Блеър се обърна и започна да събира оръжията.

— Искам да ти задам един въпрос. — Той се усмихна и погледна над рамото ѝ. — Защо подстригваш косата си толкова късо? За да ме изкушаваш с неустоимата си шия? Така ми се иска да целуна извивката на тила ти.

— Не. — „Чуй само как използва този глас!“, помисли си тя. Навярно жените в Галия тичаха след него като кученца. — Подстригвам я, за да не може врагът да ме сграбчи за косата и да ме издърпа, ако иска да се бие по момичешки — обърна се. — А и ми отива.

— Така е. Като на кралица на феите. Винаги съм вярвал, че ако съществуват, навярно на лицата им е изписана такава сила и смелост.

Ларкин отново се наведе към нея, но Блеър опря острието на меча в гърдите му.

Сведе очи към оръжието, а после отново я погледна. Този път усмивката му бе откровено шеговита.

— Това е доста повече от не. Само щях да те целуна отново. Не искам нищо друго. Само още една целувка.

— Адски си готин — каза тя след минута — и ще излъжа, ако кажа, че не се изкушавам. Но точно защото си готин и секси, трябва да спрем дотук.

— Е, добре, щом така трябва. — Той мина покрай нея и взе една брадва и кофа с колове. — Но няма да престана да мисля за това. Нито пък ти.

— Може би. — Блеър тръгна към къщата, натоварена с оръжия. — Едно незадоволено желание ще бъде добър стимул.

Ларкин се загледа след нея и поклати глава. Наистина бе най-очарователната жена, която бе срещал.

[1] Галски израз, означаващ скъпа, любов моя. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Блеър се качи горе да остави оръжията в тренировъчната зала, а после се отправи по задното стълбище към кухнята. Ларкин ще почисти мечовете и брадвите, реши тя. Да се освободи от част от сексуалната енергия.

Там откри Глена, която беше сложила чайник на печката.

— Ще приготвя чай, отваря от билки, която ще ни отпусне след тежкия ден.

— Чувала съм, че алкохолът действа така.

С тази мисъл Блеър отвори хладилника за една бира.

— Това по-късно. Поне за мен. Все още съм малко изтощена. Хойт отиде при Кийън — да му разкаже какво стана.

— Добре. Трябва да поговорим, Глена.

— Не мога ли да те запозная с особеностите на магията по-късно? Точно сега ми е малко трудно, споменът е прекалено ярък.

— Не, нямам нужда от магии. Те са твоя територия. — Блеър се подпря на масата и я проследи с поглед, докато се суетеше из кухнята. — Говоря сериозно. Невежа съм в тази област. В рода ми има хора с магически умения, доста способни. Но не могат да се сравняват с вас.

— Имам по-голяма сила отпреди. Може би сега съм по-отворена за нея. — Глена извади няколко фиби от джоба си и умело прихвана косите си. — Може би е благодарение на любовта ми към Хойт, както и на връзката между всички нас. Но на каквото и да се дължи, откривам в себе си неподозирана сила.

— Отива ти впрочем. Трябва да знаеш, да разбереш и да приемеш, че това, което направихте тримата днес, беше изумително, мощно и спаси няколко живота. Но независимо от всичко, не бива да опитвате отново. Поне в скоро време.

— Мисля, че можем да измъкнем и още — каза Глена, без да се обърне. — Може би по един-двама наведнъж. Увлякохме се, искахме да спасим колкото може повече и задържахме силата твърде дълго.

— Глена, както казах, магиите са твоя територия. Но ви видях след тази безразсъдна постъпка. Двамата с Ларкин за миг си помислихме, че сте мъртви. Бяхте като изцедени.

— Да, така е. Това е точната дума.

— Следващия път може да не издържите.

— Нали затова сме тук? — С уверена ръка Глена сложи нужното количество билки за чая. — За да рискуваме всичко. Знаем, че някой от нас може да не се завърне жив всеки път, когато излезем от къщата, всеки път, когато грабнем оръжие. Колко пъти си хващала меча и си използвала дарбата си, рискувайки всичко?

— Безброй. Това е различно. Знаеш го. Ларкин и аз... се нуждаем от вас. От всички ви, здрави и силни.

— Днес и вие едва не загинахте, нали?

— Ако не беше момчето дракон...

— Блеър.

Глена се обърна, приближи се и стисна ръката ѝ.

„Връзки“, бе казала Глена и сега Блеър почувства това. „Не можеш да избягаш от истината, реши тя, с някого, с когото си свързана толкова силно.“

— Е, добре, беше напечено... наистина не бях сигурна дали ще излезем живи. Но можеше да е и по-зле. Постигнахме целите си и сега пия бира, а ти вариш чай. Всичко свърши благополучно.

— Ти си по-добър боец от мен — промълви Глена.

— Не, не съм. Просто съм свикнала. Мога да си позволя една бира, Глена, защото днес не само я победихме. Обидихме я, което ме кара да тръпна от радост от главата до петите. Знаеш ли какво ми се иска?

— Мисля, че да. Веднага да се върнеш там и да го направиш отново.

— Можеш да бъдеш сигурна. Истината е, че нищо друго не би ми доставило такова удоволствие. Но е глупаво, самонадеяно и може да ни коства живота. Приеми тази победа, Глена, защото безспорно я заслужихме. Разбери и че следващия път може да не постигнете същия успех.

— Знам. — Глена се върна до печката, защото водата завря. — Права си. Трудно е да го приема. През последните няколко седмици поемах магическа сила, по-мощна от всичко, което съм си представяла,

че съществува. Вълнуващо е... и си струва. Наясно съм, че ще ни е нужно повече време и подготовка, ако се опитаме да повторим онова, което направихме днес.

Наля водата в порцеланов чайник.

— Помислих, че сме загубили Мойра — каза тихо. — Усетих как започна да се отдалечава от нас, да си отива. Не притежава магическа сила колкото моята и определено не може да се сравнява с Хойт. — Докато чаят се запарваше, Глена отново застана с лице срещу Блеър. — Освободихме я. Само миг преди силата да експлодира. Не знам какво щеше да стане, ако бяхме я задържали с нас.

— Щяхте ли да спасите толкова хора без нея?

— Не, имахме нужда от нея.

— Приеми победата. Денят беше добър за нас. Имам само един въпрос. Как знаехте къде да ги изпратите? Не от магическа, а от логистична гледна точка.

— А, имах карта. — Глена леко се усмихна. — Вече бях проучила най-преките маршрути до всички болници, в случай че някой от нас се нуждае от медицинска помощ. Така че трябваше само да следваме картата.

— Карта. — Блеър се засмя и отпи голяма глътка. — Ти си невероятна, Глена. Ако онази кучка имаше някого като теб на своя страна, мисля, че щяхме да бъдем загубени. Страхотен ден! — въздъхна тя. — Яздих дракон, бога ми!

— Много беше сладък, когато се изненада, че при нас няма дракони. — Вече по-спокойна, Глена се засмя и извади чаши и чинийки. — Как изглеждаше? Понякога ги рисувам.

— Както си го представяш, предполагам. Златист на цвят. С дълга, страховита опашка. Повали двама от вампирите с нея. И тялото е с по-сложна форма, отколкото на змия. Да, главата, тялото и опашката са издължени и криви. Със златисти очи. Господи, колко беше красив! А крилете — огромни, пречупени и прозрачни. Беше покрит с люспи, големи колкото ръката ми, от бледозлатисти до тъмни, във всички междинни нюанси. Бързината? Мили боже, движеше се светкавично. Сякаш яздех слънцето. Просто... — Блеър замълча, когато видя Глена да се обляга на плота и да се усмихва. — Какво?

— Запитах се дали този блясък в очите ти е заради дракона или заради мъжа.

— Говоря за дракона. Но и мъжа си го бива.

— Красавец, с неповторим чар и сърце на воин.

Блеър повдигна вежди.

— Хей, нали отскоро си омъжена... за друг?

— Да не съм ослепяла! За твоє сведение, няколко пъти забелязах как те гледа Ларкин.

— Може би. И сигурно някой ден ще поговоря с него. Но точно сега... — Отдръпна се от масата. — ... ще се кача горе и ще взема дълъг горещ душ.

— Блеър. Понякога сърцето на един воин е нежно.

— Не желая да нараня никого.

— Мисля и за теб — каза Глена, когато остана сама.

Докато минаваше покрай библиотеката, Блеър чу гласове и се приближи достатъчно, за да ги разпознае. Доволна, че Ларкин разговаря с Мойра, продължи към стълбите, за да се качи в стаята си. Не искаше нищо друго, освен да отбие от себе си морската сол, кръвта и смъртта.

Спря се на горната площадка и видя Кийън в сенките на етаж. Пръстите ѝ инстинктивно посегнаха към кола в колана ѝ и тя не се опита да го прикрие. Просто реакция на опитен ловец на вампири. И двамата трябваше да го приемат и да продължат напред.

— Не си ли станал малко рано?

— Брат ми не се съобразява с времето ми за сън.

Имаше някаква свръхестествена еротика в съсредоточения поглед на вампир в полумрака. Поне на този.

— Хойт имаше тежко преживяване.

— Сам се убедих. Изглеждаше зле. Но... — Усмивката бе бавна и многозначителна. — Той е човек.

— Съзнателно ли си усвоил това? Покоряващият глас, опасната усмивка?

— Вродено е. Запазих го и след смъртта си. Ще се помирим ли с теб?

— Мисля, че вече сме в мир. — Блеър го видя да плъзва поглед към кола, който държеше. — Не мога да не реагирам така. — Но отмести ръката си и хвана гайката на колана. — В кръвта ми е.

— Обичаш ли заниманието си?

— Мисля, че да, до известна степен. Чувствам се добре, а човек трябва да обича това, за което го бива. Родена съм за тази работа. Тя е част от същността ми.

— Да, всички сме такива, каквито сме. — Той пристъпи по-близо. — Навярно приличаш на сестра ми на тази възраст. Или когато е била по-млада, предполагам. Сигурно нашата Нола е била по-млада, когато е изглеждала като теб. Тогава жените остаряваха по-бързо.

— Вампирите често избират човек от семейството си за първа жертва.

— У дома е мястото, където несъмнено биха те приели. Нима мислиш, че някой от близките ми щеше да остане жив, ако бях пожелал друго?

— Не. — Значи беше време за откровения. — Мисля, че щеше да си поиграеш с тях няколко дни, може би седмица. Да се позабавляваш, докато спечелиш доверието им и престанат да бъдат предпазливи. Тогава щеше да ги избиеш.

— Можеш да разсъждаваш като вампир — призна той. — Това е част от дарбата ти. Е, защо не съм ги избил?

Задържа погледа си, прикован в очите му, и откри с изненада, че са почти като нейните. Същият цвят, същата форма.

— Всички сме такива, каквито сме. Предполагам, че си устроен така — или поне вече не си.

— Навремето убих мнозина. Но освен един опит да убия брат си, никога не съм посягал на близки. Не мога да кажа защо, освен че не исках да отнемам живота им. С теб сме роднини, колкото и трудно да е и за двама ни да го приемем. Ти си наследница на сестра ми. Имаш нейните очи. А някога я обичах. Много.

Блеър почувства нещо. Не съжаление, каквото не желаше, а разбиране. Следвайки това чувство, извади кола от колана си, задържа го със заострения край към себе си и му го подаде. На лицето му проблесна насмешка, докато го разглеждаше.

— Нали не искаш да започна да те наричам чичо Кийън?

Успя да се усмихне, но погледът му издаде и обида.

— Моля те, недей.

Разделиха се и Кийън слезе в кухнята. Завари Глена да се суети с подноси за чай. Изглеждаше малко уморена, с тъмни кръгове под очите.

— Хрумвало ли ти е някога да позволиш на друг да се прави на мамче?

Гласът му я накара да подскочи и чашата, която държеше, изтрака на подноса.

— Стряскам се от всичко. — Внимателно сложи чашата върху чинийката ѝ. — Какво каза?

— Попитах дали не може от време на време някой друг да се заема с готвенето.

— Правят го. Е, Ларкин ловко се измъква, но не и другите. А и чувствам нужда да се занимавам с нещо.

— Доколкото разбрах, днес си била доста заета с неща, които нямат връзка с домакинството.

— Хойт ти е казал.

— Изглежда, доставя му удоволствие да ме буди посред бял ден. Затова искам да пийна кафе — добави той и застана до плота да го приготви. Видя намръщеното ѝ изражение при вида на кола, който остави до кафеварката, и сви рамене. — Нещо като дар за помирение, би могло да се каже. От Блеър.

— Е, това е повод за радост, нали?

Кийън пристъпи от крак на крак и обхвана брадичката ѝ.

— Върви да поспиш, Червенокоске, преди да паднеш от изтощение.

— Чаят ще помогне. Възвръща силите. Всички сме ужасно изморени. — Глена успя да се усмихне, но за кратко. — Тя предизвика буря, Кийън. Има до себе си някого, който притежава силата да призовава бури и да закрива слънцето. Затова ни е нужно бързо да се възстановим. С Хойт трябва да поработим, и то с помощта на Мойра. Ще я научим да използва силата, която има, да я усъвършенства.

Отново се обърна и започна да подрежда бисквити в малки красиви чинийки, за да не стои със скръстени ръце.

— Днес се разделихме: ние тримата отидохме на високите скали, а Блеър и Ларкин останаха долу. Можеха да загинат, а не бяхме там да им помогнем, нямаше как да ги спасим. Не видяхме задаващата се опасност, защото бяхме съсредоточени върху магията за преместване на хора. Когато бурята се разбушува, вече бяхме омаломощени.

„И сега страдате“, помисли си Кийън. Човешките същества винаги си намираха повод да страдат заради нещо, което са сторили,

или дори без да са виновни.

— Вече имате по-ясна представа за ограниченията си.

— Не можем да си позволим да поставим граници.

— О, престани, Глена! — Той грабна бисквитата. — Разбира се, че трябва да поставите. Прекрачили сте я и е твърде вероятно да се опитате да вдигна летвата още по-високо, преди да се откажете. Лилит също има предел на възможностите, а вие го забравяте. Тя има слабости и не е нито неуязвима, нито всемогъща. Вие го доказахте днес, като отмъкнахте пет трофея под носа ѝ.

Захапа бисквитата и взе чаша.

— Знам, че трябва да мисля за петимата спасени. Да приема победата, както каза Блеър.

— Права е.

— Да, да. Но, господи, пред очите ми са онези, които оставихме там. Лицата и писъците им не ми излизат от ума. Не можем да спасим всички, самата аз казах това на Хойт в Ню Йорк. Лесно беше да го кажа тогава. — Поклати глава. — Наистина имам нужда от почивка. Трябва да занеса тези подноси горе — и за другите. Ще ми направиш ли услуга?

— Стига да мога.

— Занеси това в библиотеката. Мойра е там.

— Ще помисли, че в чая има отрова, ако аз ѝ го дам.

— О, стига!

— Е, добре. Но не обвинявай мен, ако го излее в мивката. — Взе подноса и излезе мърморейки под носа си. — Аз съм вампир, за бога! Създание на нощта, кръвопиец. А ето ме сега в ролята на иконом на галска кралица от миналото. Какво унижение!

Самият той искаше да прекара известно време в библиотеката, с книга пред камината.

Влезе, изпълнен с раздразнение, и на върха на езика му бе хаплива реплика, която остана неизречена, защото Мойра спеше, сгушена на един от диваните.

Какво да прави сега, по дяволите? Да я остави ли или да я събуди и да налее проклетия чай в гърлото ѝ?

Обзет от нерешителност, Кийън спря и се загледа в нея.

„Хубава е, помисли си той, с малко усилия би могла да се превърне в истинска красавица.“ Поне докато спеше и огромните очи

не се открояваха на лицето ѝ като сиви фарове, готови да погълнат всеки, към когото ги насочи.

Преди време би се изкушил да поквари тази неповторима невинност. Да я унищожи бавно, пласт по пласт, докато не остане нищо от нея.

Напоследък предпочиташе простотата на връзките с по-опитни жени, които не искаха нищо повече от това, което желаше и той. Няколко часа страст в мрака.

Създания като нея изискваха голямо усилие. Не помнеше кога за последен път е бил толкова впечатлен от някоя, че да се впусне в подобна игра.

Накрая реши да остави подноса на масата. Ако се събудеше, щеше да го изпие. Ако не, сънят щеше да я ободри достатъчно. И в двата случая бе свършил досадната работа. Приблужи се към масата и докато слагаше подноса, порцеланът леко изтрака върху дървената повърхност. Съвсем тих звук, но тя се раздвижи. Изсумтя и трепна. Кийън се отдалечи безшумно, с поглед, прикован в лицето ѝ, и не усети как попадна в тънка ивица слънчева светлина.

Внезапната изгаряща болка в рамото го накара да изругае тихо, преди бързо да се измъкне от лъча. Обърна се, сърдит на Глена, на себе си и на спящата кралица, и тръгна към вратата.

Тя започна да трепери в съня си и от гърлото ѝ прозвучаха сподавени викове на страх. Тялото ѝ се сви на кълбо, докато се тресеше. И задъхано заговори насън:

— Не, не, не.

Отново и отново, докато премина на неразбираем галски.

Замята се, обърна се по гръб и застина, а след това се изви като дъга, откривайки голата си шия.

Кийън бързо се върна, застана между дивана и масата и силно я разтърси.

— Събуди се! — нареди ѝ. — Ела на себе си. Не мога да търпя това.

Реагира мигновено, но вампирът бе по-бърз и изби насочения към него кол от ръката ѝ. Той изтрака на пода, на няколко крачки от тях.

— Не го прави. — Сграбчи китката ѝ и усети пулса ѝ като удари на чук по наковалня. — Следващия път ще я счупя като съчка,

уверявам те.

— Аз... аз...

— Кратко и ясно. Разбираш ли ме?

Очите ѝ, огромни и изцъкдени от страх, блуждаеха из стаята.

— Тя беше тук. Беше тук. Не, всъщност не тук. — Мойра застана на колене и впи пръстите на свободната си ръка в неговата. — Къде е? Къде? Все още усещам мириса ѝ. Твърде сладникав, твърде натрапчив.

— Престани! — Освободи китката ѝ и обхвана раменете ѝ. Още едно разтърсване и зъбите ѝ затракаха. — Сънувала си.

— Не. Бях... Заспала ли съм? Не знам. Беше тъмно. Сега не е, но беше... — Сложи ръце на гърдите му, но вместо да го отблъсне, както бе очаквал, просто отпусна глава. — Съжалявам. Съжалявам. Трябва ми само момент да се опомня.

Той неволно посегна да погали косите ѝ, дългата плитка с цвят на тъмен дъб. Бързо отпусна ръката си.

— Заспала си на дивана — заговори Кийън със спокоен, почти делови тон. — Било е сън. Сега си будна.

— Помислих, че Лилит... — Мойра се отдръпна назад. — Едва не забих кола в теб.

— Не. Нямахме такава опасност.

— Не исках... не го направих съзнателно. — Затвори очи, ясно бе, че полага усилия да възвърне самообладанието си. Когато ги отвори, бяха по-ясни и съсредоточени. — Много съжалявам, но защо си тук?

Кийън направи крачка встрани и посочи към подноса. Върху лицето ѝ се изписа изумление.

— Ти... приготвил си чай и бисквити за мен?

— Глена ги приготви — поправи я той, изненадващо смутен при тази мисъл. — Аз съм само разносвач.

— Хм. Все пак много мило от твоя страна. Нямах намерение да спя. След като Ларкин се качи горе, реших да почета. Но...

— Тогава изпий си чая. Сигурно ще се почувстваш по-добре. — Мойра само кимна, без да помръдне, а той вдигна поглед към тавана. После наля чаша чай. — Лимон или сметана, Ваше Височество?

Тя наклони глава и го погледна.

— Сърдит си ми — и кой би могъл да те упрекне? Донесе ми чай, а аз се опитах да те убия.

— Не ми губи времето и не оставяй проклетия чай да изстине. Заповядай. — Пъхна чашата в ръцете ѝ. — Изпий го. Нарездане на Глена.

Без да откъсва поглед от него, Мойра отпи глътка.

— Чудесен е. — Но устните ѝ затрептяха и очите ѝ се насълзиха. Стомахът му се сви.

— Ще те оставя да го допиеш и да си поплачеш.

— Не бях достатъчно силна. — Сълзите не потекоха, а заблестяха в очите ѝ като капки роса. — Не можах да им помогна да задържат магията, не можах. Затова всичко се разби на парчета — като стъкълца, които разкъсаха всички ни. Не успяхме да измъкнем повече хора от онези клетки.

Кийън се поколеба дали да ѝ каже, че Лилит ще се погрижи да замени освободените пленници. Може би дори да удвои броя им в яростта си.

— Сега си губиш времето в самообвинения и самосъжаление. Ако можеше да сториш нещо повече, щеше да го сториш.

— В съня ми тя каза, че не би си направила труда да изпие кръвта ми. Толкова съм била дребна и слаба, че за нищо не ставам.

Той седна на масата срещу нея и си взе една бисквита.

— Лъже.

— Откъде знаеш?

— Не забравяй, че съм от нейния вид. Най-малкото често е най-сладко. Нещо като предястие, така да се каже. Ако не бях преодолял този навик, след миг щях да те схрускам.

Мойра остави чашата и го изгледа навъсено:

— Това някаква странна форма на ласкателство ли е?

— Приеми го, както желаш.

— Е... Благодаря... предполагам.

— Изпий си чая. — Кийън стана. — Поискай от Глена нещо за блокиране на сънища. Сигурно има.

— Кийън — каза Мойра, когато той тръгна към вратата. — Наистина съм ти благодарна. За всичко.

Само кимна в отговор и продължи. „Хиляда години живот сред тях, помисли си той, и все още не разбирам хората... особено жените.“

Блеър изпи отварата на Глена и реши да се изтегне за час със слушалки на ушите. Надяваше се музиката да успокои ума ѝ, да му даде време за проясняване и презареждане. Но мислите не престанаха да се въртят в главата ѝ, докато слушаше прочувствения глас на Пати Грифин.

Морето, скалите, битката. В онзи миг, когато небето бе притъмняло, беше повярвала, че това е краят. Част от нея изпита зрънце на облекчение, че всичко най-сетне ще свърши.

Не желаше да умре. Не. Но дълбоко в себе си беше уморена, ужасно уморена от самотата, от убеждението, че за да следва съдбата си и да върши това, за което е предопределена, трябва да бъде сама.

Сама с кръвта, смъртта и безкрайното насилие.

Загуби любовта на един мъж, когото така силно бе желала, загуби и бъдещето, което бе вярвала, че ще изживеят заедно. Дали тогава бе започнало? Дали тогава се бе загнездило онова малко зрънце умора и отчаяние? В нощта, когато Джеръми я бе изоставил?

„Какво малодушие!“, каза си тя и свали слушалките. Нима бе толкова жалка? Нима щеше да допусне духът ѝ да бъде сломен и да пожелае смъртта заради един мъж, който не бе имал достатъчно мъжество да продължи напред заедно с нея и не я бе приел такава, каквата е?

Пълни глупости. Обърна се настрани, прегърна възглавницата и се загледа в чезнещата светлина навън. Сети се за Джеръми само защото Ларкин отново бе събудил хормоните ѝ. Не искаше да хлътва по друг мъж, да бъде увлечена във вихъра на всички тези емоции.

Нямаше нищо против секса, стига да не е нещо повече от изживяване на физически пориви. Не би понесла отново болката и онова ужасно чувство на изоставеност, което бе накарало сърцето ѝ дълго да страда.

„Никой не остава, помисли си тя. Нищо не е вечно.“

Унесе се и музиката, която не си направи труда да спре, постепенно стана тиха и далечна. Друга мелодия изпълни съзнанието ѝ — мелодията от кипенето на собствената ѝ развълнувана кръв.

Беше призори, бе приключила с работата си за тази нощ, а се чувстваше така изпълнена с енергия, така нетърпелива, че би могла да продължи още часове.

Сведе поглед към гърдите си, докато вървеше обратно към дома. Беше съсипала още една блуза. Работата се отразяваше зле на гардероба ѝ. Дрехите ѝ бяха разкъсани и окървавени и усещаше пулсираща болка в нараненото рамо.

Преливаше от енергия!

Уличката в предградието бе тиха и кокетна, всички спяха спокойно, сгущени в леглата си. Когато слънцето изгря, отрупаните с цвят дрянове и магнолии изглеждаха толкова красиви! До нея достигаше ухание на зюмбюли и тя поемаше с пълни гърди сладостния аромат на пролетта.

Беше утрото на осемнадесетия ѝ рожден ден.

Затова щеше да се измие, да си почине и да прекара дълго време в разкрасяване за страхотното си гадже.

Отключи входната врата на къщата, в която живееше с баща си, свали сака на пода. Трябваше да почисти оръжията, но първо щеше да изпие няколко литра вода.

Тогава забеляза куфарите до вратата — и приятното вълнение изчезна.

Баща ѝ слезе по стълбите, вече облечен с якето си. „Красавец!“, помисли си тя. Висок и мургав, със съвършени черти и ярки очи. Косите му бяха съвсем леко прошарени. Сърцето ѝ се изпълни с обич и тъга.

— Значи се прибра. — Погледна блузата ѝ. — Щом ще им позволяваш да те цапат с кръв, поне си вземи дрехи за преобличане. Привличаш внимание, като се разхождаш така.

— Никой не ме видя. Къде отиваш?

— В Румъния. Главно с цел проучване.

— Румъния? Не мога ли да дойда с теб? Много искам да видя...

— Не. Оставих ти чековата книжка. Трябва да има достатъчно пари, за да поддържаеш къщата няколко месеца.

— Месецът? Но... кога ще се върнеш?

— Няма да се върна. — Той взе един малък сак и го окачи на рамото си. — Направих за теб всичко, което можах. Вече си на осемнадесет. Пълнолетна си.

— Но... не можеш... Моля те, не си тръгвай просто така. Какво съм направила?

— Нищо. Прехвърлих тази къща на твое име. Остани или я продай. Върви където искаш. Животът си е твой.

— Защо? Не можеш просто да ме изоставиш. Ти си мой баща.

— Обучих те, доколкото позволяват моите и твоите възможности. Не мога да направя нищо повече.

— Би могъл да останеш с мен. Би могъл да ме обичаш, поне малко.

Баща ѝ отвори вратата, взе куфарите. На лицето му бе изписано не съжаление, а безразличие. Тя осъзна, че умът му вече е далеч от нея.

— Заминавам с ранен полет. Ако имам нужда от нещо, ще изпратя да ми го донесат.

— Означавам ли нещо за теб?

Едва тогава я погледна в лицето.

— Ти си моята наследница — отвърна и излезе.

Блеър плака, разбира се, докато стоеше сама там и нежният бриз разнасяше пролетни ухания.

Отмени срещата си и прекара рождения си ден сама в къщата.

Няколко дни по-късно отново седеше сама, в гробището, и се готвеше да унищожи съществуването, в което се бе превърнало гаджетото ѝ.

До края на живота си щеше да се пита дали ако бе отишла на тази среща, той щеше да е жив.

След години стоеше в спалнята на апартамента си в Бостън, срещу мъжа, на когото бе отдала цялата си любов и всички надежди.

— Джержъми, моля те, нека да седнем. Трябва да поговорим.

— Да говорим? — От погледа му се виждаше, че още е шокиран, докато събираше дрехите си във вързоп. — Не мога да говоря. Не искам да чувам за това. Никой не бива да узнава.

— Не постъпих правилно. — Блеър протегна ръка, но той я отблъсна така рязко и отегчено, че болката я разтърси до кости. — Не биваше да те водя там, да ти показвам. Но отказа да ми повярваш, когато се опитах да ти кажа.

— Че убиваш вампири? Как можех да ти повярвам?

— Честно? — Завъртя се към нея и тя ясно видя чувствата, изписани на лицето му. Не само страх, не само ярост. Но и отвращение. — А това справедливо ли е? Да ме лъжеш и заблуждаваш толкова време?

— Не съм те лъгала. Премълчах — и съжалявам. Господи, толкова съжалявам, но не беше нещо, което можеш да ти кажа още на първата среща. А после се чудех как да ти разкрия коя съм и с какво се занимавам.

— Ти си откачалка.

Блеър отметна глава назад така рязко, сякаш ѝ бе ударил плесница.

— Не съм откачалка. Разбирам, че си разстроен, но...

— Разстроен? Аз не те познавам. Господи, спал съм с такава жена през всичките тези месеци! Но знам едно. Искам да стоиш далеч от мен, далеч от семейството и от приятелите ми.

— Имаш нужда от време. Осъзнавам го, но...

— Дадох ти предостатъчно време. Гади ми се само като те погледна.

— Стига толкова!

— Премина всички граници. Нима мислиш, че от сега нататък мога да бъда с теб и да те докосвам?

— Какво те прихваща? — попита тя. — Спасих живота на мнозина. Онова създание убива хора, Джеръми, преследва невинни жертви. Аз го спрях.

— То не съществува. — Дръпна вързопа от леглото, което бяха делили близо шест месеца. — Щом изляза оттук, ще престане да съществува за мен. Както и ти.

— Мислех, че ме обичаш.

— Изглежда, и двамата сме се лъгали.

— Значи си тръгваш — промълви тя — и забравяш за мен.

— Точно така.

„Не ми е за първи път“, помисли си Блеър. Единственият друг мъж, когото бе обичала, постъпи по същия начин. Бавно свали пръстена с диамант от пръста си.

— Вземи си го.

— Не го искам. Не искам нищо, което се е докосвало до теб. — Той закрачи към вратата и се обърна само веднъж. — Как можеш да живееш в мир със себе си?

— Нямам нищо друго, освен себе си — каза тя в празната стая. Остави пръстена на тоалетката и заплака.

Мъжете са подли същества, ужасно подли. Използват жените и ги захвърлят. Оставят ги да страдат сами. По-добре е ти да изоставиш някого, нали? Трябва да ги накараш да си платят, да се измъчват.

Писнало ти е да бъдеш изоставената, нали? При толкова битки, толкова смърт. Мога да ти помогна. Толкова ми се иска да ти помогна.

Какво ще кажеш да си поговорим — ти и аз? По женски. Да пийнем по нещо и да злословим по адрес на мъжете, а?

Няма ли да ме поканиш да вляза?

Блеър стоеше до прозореца, а лицето отвъд тъмното стъкло ѝ се усмихваше. Ръцете ѝ посегнаха към прозореца и понечиха да го отворят.

Побързай. Отвори го. Пусни ме вътре. Това е единственото, което трябва да направиш.

Отвори уста за думите, които вече звучаха в съзнанието ѝ.

В този миг нещо я връхлетя изотзад и я тласна към другия край на стаята.

ПЕТА ГЛАВА

Онова, което се носеше във въздуха отвъд прозореца нададе яростен вик. Стъклото завибрира и дограмата почти се огъна.

После то изчезна и движението навън замря. Блеър почувства световъртеж.

— О, не, недей! Престани! — Ларкин сграбчи раменете ѝ и ѝ помогна да застане на колене. — Какво правеше, по дяволите?

Образът му бе неясен, сякаш извън фокус.

— Ще изляза навън. Съжалявам.

В следващия миг се озова в леглото си и усети допира на ръцете му, които потупваха бузите ѝ.

— А, ето те отново тук. Остани при нас, морнин^[1]. Ще отида да повикам Глена.

— Не, почакай. Дай ми само минута. Просто се почувствах зле. — Блеър преглътна с мъка и притисна ръка към къркорещия си корем. — Сякаш съм изпила прекалено много маргарити. Сигурно съм сънувала. Помислих... спях ли?

— Стоеше до прозореца и се канеше да го отвориш. Французойката беше отвън, сякаш стоеше във въздуха.

— Лора. Щях да ѝ отворя. — Блеър го погледна ужасено. — Боже мой, щях да я пусна вътре. Как е възможно.

— Изглеждаше... странно. Бих казал, че спеше, но очите ти бяха отворени.

— Като сомнамбул. В транс. Те проникнаха в главата ми и сториха нещо с мен. Другите!

Той я притисна обратно надолу, когато тя понечи да скочи от леглото.

— Долу са, всичките. В кухнята, където Глена приготвя вечеря, Бог да я благослови. Изпрати ме да те извикам. Почуках, но ти не отговори. — Ларкин погледна към прозореца и изражението му стана мрачно. — Едва не тръгнах обратно. Помислих, че спиш, а сънят е важен за теб, колкото храната. Но ми се стори, че чух... я да говори.

— Ако я бях пуснала вътре... Никога не съм чувала, че могат да въздействат върху ума ти, без да си ухапан. Най-добре да отидем и да кажем на другите.

Той леко погали косите ѝ.

— Все още си разтърсена. Мога да те нося.

— Не се и съмнявам. — Това я накара да се усмихне. — Може бе следващия път. — Изправи гръб и докосна устните му със своите. — Благодаря, че ме спаси.

— Винаги бих го сторил. — Подаде ѝ ръка, за да ѝ помогне да стане, и когато тя се олюля, обви ръце около нея.

— Ох, замаяна съм. Направиха нещо с мен, Ларкин. Използваха спомените и емоциите ми. Лични неща. Това ме вбесява.

— Щеше да си още по-ядосана, ако ѝ беше отворила.

— Имаш право. Е, добре, да слезем долу и... — Блеър отново залитна и изруга.

— Е, все пак ще стане по моя начин. — Ларкин я вдигна на ръце.

— Само още минута. Ще вляза във форма.

— Струва ми се, че си в съвършена форма. — Чаровно ѝ се усмихна, докато пристъпваше бавно с нея. — Имаш прелестно тяло. Харесва ми, че носиш дрехи, които не скриват фигурата ти. И ухаеш чудесно. На зелена ябълка.

— Отвлечаш вниманието ми от факта, че едва не поканих вампир на вечеря?

— Успявам ли?

— Донякъде.

— Тогава да опитаме с още нещо.

Замълча и долепи устни до нейните.

Почувства внезапна тръпка. Не така невинна като преди. Блеър долови голяма доза гняв и уплаха в целувката му. Не помнеше кога за последен път някой се е страхувал за нея. Отвърна, преди да си каже „не“, притисна се към него и зарови пръсти в косите му. Това я избави от мъчителното чувство на самота, което не я бе напуснало и след събуждането.

— Доста ефективно — промълви тя, когато той отново вдигна глава.

— Е, поне част от руменината ти се върна, което засега ми е достатъчно.

— Остави ме. Ако ме отнесеш на ръце, другите ще се изплашат. Онова, което ще им разкажем, е достатъчно страшно.

Ларкин ѝ помогна да стъпи на земята, но не я пусна.

— Добре ли си вече?

— Да, по-добре, наистина.

Все пак остана с ръка, обвита около раменете ѝ, докато изминаха останалото разстояние до кухнята.

— Щом са способни на това, защо досега не са го правили?

Хойт седеше в единия край на масата в трапезарията, а огънят прашеше зад гърба му. Погледна към другия край, където бе Кийън.

— Никога не съм чувал за нещо подобно. — Кийън сви рамене и опита от рибата, приготвена от Глена. — При близък контакт между човек и вампир — да, поканата може да бъде изпросена или получена с измама. Но най-често причината е, че човекът инстинктивно отказва да приеме това, което вижда. Това е различно, щом както казвате ти и Ларкин, си спяла.

— За всичко има първи път. — Без апетит, Блеър изяде вечерята си, защото се нуждаеше от енергия. — Както в нашия отбор има бойци с магически способности, така и в нейния очевидно. Използват някаква магия.

— Аз заспах в библиотеката и... — Мойра отпи глътка вода, за да накваси гърлото си. — Случи се нещо. Не точно като с теб, Блеър. Като че ли Лилит беше там, с мен. Но и аз бях с нея, и то не в библиотеката, а в спалнята ми у дома в Галия.

— Какво стана? — попита Блеър. — Помниш ли?

— Аз... — Мойра отмести поглед от чинията си и страните ѝ поруменяха. — Сякаш се събудих и тя беше там, до мен — реална, колкото вас сега. Пъхна се в леглото ми. Докосна ме... тялото ми. Усетих допира на ръцете ѝ.

— Не е необичайно. — Блеър се заигра с костите на рибата. — Сънят, яркостта му, а може би и съдържанието. Вампирите са сексуални същества, много често бисексуални. Звучи, сякаш е експериментирала с теб. Нещо като игра.

— Аз имах подобно преживяване скоро след пристигането ни тук — сподели Глена. — След това взех предпазни мерки, за да бъда

защитена в съня си. Глупаво беше да не ми хрумне да направя същото и за вас.

— Е, това ще остане като черно петно в биографията ти: Глена невинаги се сеща за всичко.

— Благодаря за шеговития тон на забележката, но трябваше.

— Сега се налага да вземем мерки, защото със сигурност ще опитат отново да накарат някого от нас да ги пусне в къщата.

— При тях има някой с магическа сила. Не вампир. — Мойра хвърли поглед към Кийън за потвърждение и той леко кимна. — Прочетох, че има вампири, които карат хората да изпадат в транс, но трябва да са физически близо до жертвата. Или да са я ухапали. Ухапването създава връзка помежду им и човекът може да бъде контролиран от вампира.

— Аз не бях ухапана — изтъкна Блеър.

— Да. Освен това си спяла, както и аз, и Глена по-рано. Не сме били пред очите им.

— Нужно е много гориво, за да проникнат в човешкия ум. Много енергия — обясни Блеър — и опит.

— Така е — потвърди Кийън.

— Значи някой от вампирите е вещица или магьосник — предположи Хойт.

— Не. — Мойра прехапа устни. — Не мисля. Ако онова, което прочетох, е истина, демон може да придобие сила, като изсмуче кръвта на човек с магически способности, но тя постепенно отслабва. А ако магьосник бъде превърнат във вампир, почти — ако не и напълно — губи способностите си. Това е цената на безсмъртието. Създанието, в което се превръща, не притежава дарбата или запазва само малка част от нея.

— Значи е по-вероятно да има вещици или магьосници сред персонала си, така да се каже. — Блеър се замисли върху това, докато се хранеше. — Някой, преминал от тъмната страна. Или с промит мозък. Могъщ полувампир.

— Не знам дали е задължително. — За разлика от другите, Ларкин вече бе опразнил чинията си и отиваше да си вземе допълнително. — Слушах внимателно.

— Как могат ушите ти да работят, докато устата ти е толкова заета? — попита Блеър.

Той само се усмихна, докато си сипваше риба и ориз.

— Вечерята е вкусна — обърна се към Глена. — Ако не ям, как ще разбереш, че оценявам труда ти?

— Не мога да проумея къде побираш цялата тази любезност. Но искаше да кажеш нещо. — Блеър го подкани с жест.

— Тези неща са се случили в съня ви, така че, изглежда, магията не въздейства върху съзнателния ум. Не е ли нужна по-голяма сила, за да... — Прибегна до израза, който бе употребила Блеър: — ... промиеш мозъка на някого, когато е буден и е в съзнание?

— Да — кимна Хойт. — Разбира се.

— Това днес не беше просто сън. Мойра не можеше да стои на крака от умора след онова, в което участва. Блеър също беше изтощена. Не знам как е било при теб, Глена, но...

— Бях капнала. Смазана и разстроена. Затова забравих за предпазните мерки, преди да си легна.

— Е, тогава — ето какво мисля. Не е просто сън, а се случва, когато тялото е слабо и умът е най-уязвим. Затова ми се струва, че съществува, направило магията, не е толкова силно, колкото някои от нас на тази маса.

— Слушал си внимателно. — Блеър обмисли теорията му. — Момчето дракон има право. Тя ни изненада, когато бяхме снели гарда — и почти ѝ провървя. Какво ще предприемем?

— С Хойт ще поработим върху защитата. Досега използвах най-елементарния щит. — Глена погледна Хойт. — Трябва да го подсилим.

— Добре е да направим и нещо за къщата — допълни Блеър. — Някаква непроницаема броня, през която да не могат да преминат дори ако ги поканим да влязат.

— Нищо не може да ги спре при покана. — Кийън седна с чаша вино в ръка. — Можеш да я оттеглиш — с подходяща магия, но не и да ги спреш.

— Е, добре, може би не. Може би нещо, което да обхваща по-голям периметър и създава широка защитна зона около къщата.

— Опитвали сме. — Хойт погали ръката на Глена. — Не намерихме начин.

— Трябва да поработим върху това. Още един защитен пласт. Колкото повече, толкова по-добре. Мисли за зона, недостъпна за вампири.

— Може би аз ще трябва да се преместя в някой хубав частен хотел — предложи Кийън и Блеър смръщи вежди, щом чу това.

— Добре, добре. Извинявай. Забравих. Не можем да създадем зона, недостъпна за вампири, когато в къщата живее един от тях.

— Все още не сме намерили начин магиите да не действат и върху него — обясни Глена. — Имаме няколко идеи, които не са напълно ясни — призна тя. — А и от известно време Хойт работи върху средство за твоя защита, Кийън, за да можеш да излизаш навън през деня. Когато е слънчево.

— И други са опитвали, но безуспешно. Невъзможно е.

— Някога хората са вярвали, че земята е плоска — изтъкна Блеър.

— Наистина. — Кийън сви рамене. — Но мисля, че ако беше възможно, щеше да бъде постигнато през хилядите години, откакто съществува нашият вид. Подобни експерименти на този етап не са най-добрият начин за използване на времето.

— Моето време — тихо каза Хойт.

— Можеше да ни помогнеш днес — заговори Глена след дълго мълчание. — В Кери, на скалите. Струва си усилията. Смятаме, че ще постигнем по-голям успех, ако имаме малко от твоята кръв.

— А? — сухо промърмори Кийън. — Само това ли?

— Помисли си. Все пак главният ни приоритет ще бъде защита. С Хойт ще поработим. — Глена стисна ръката му. — Какво ще кажеш да започнем веднага?

— Междувременно никой няма да заспива, докато не направим къщата безопасна. Аз имам още няколко кръста и малко светена вода. — Блеър се изправи. — Кийън, ако нямаш намерение да излизаш, бих искала да сложа елементарни защитни средства на вратите и прозорците.

— Заповядай. Но тези дрънкулки няма да изиграят никаква роля при покана.

— Просто за допълнителна защита — каза Блеър.

— Ще ти помогна. — Ларкин побутна чинията си. — Има много врати и прозорци.

— Добре. Изглежда, трябва да се разделим на екипи. Хойт и Глена ще се заемат с магиите. Ние с Ларкин ще направим каквото

можем да блокираме входовете. За Мойра и Кийън остана разчистването на кухнята.

Не че нямаше доверие на Хойт и Глена. Никога не бе вярвала толкова на когото и да било. Не че съзнанието ѝ не бе отворено за магии. Не можеше да не бъде.

Но дори с амулет под възглавницата, запалена свещ и още един амулет, окачен заедно с кръста на прозореца, Блеър спа неспокойно през нощта. И през следващата нощ.

Тренировките, физическото усилие и ясната цел помагаха. Здравата пришпорваше всички. Никой, дори самата тя не завършваше деня без синини и мускулна треска. Но с всеки ден всички — без изключение — ставаха все по-силни и по-бързи.

Виждаше как Мойра разцъфтява — или поне така ѝ се струваше. Компенсираше силата, която не ѝ достигаше с пъргавина и гъвкавост. И непоколебима решителност.

Глена усъвършенстваше уменията, които вече имаше — съобразителност и безпогрешни инстинкти. И напредваше с меча и брадвата.

Хойт бе целенасочен във всичко. Независимо дали боравеше с меч, с лък или с голи ръце, справяше се почти безупречно. Блеър го смяташе за най-надеждния боец.

А Кийън бе най-ловък и хитър. Притежаваше огромната сила и животинските инстинкти на своя вид, но им придаваше стил. Щеше да убива със страховита грация.

Ларкин бе универсален боец. В ръкопашна схватка бе наистина безпощаден и не се предаваше. С меча му липсваха съсредоточеността на Хойт и усъвършенстваният стил на Кийън, но се биеше неуморно, докато повали противника или просто докато го накара да падне от изтощение. Имаше точно око при стрелба с лък. Не като Мойра, но пък кой ли можеше да ѝ съперничи? И човек никога не знаеше кога да очаква от него някой от малките му трикове. Случваше се противникът изведнъж да се окаже изправен срещу човек с глава на вълк, нокти на мечка или опашка на дракон. Беше удобно и ефективно.

И адски секси.

Имаше моменти, в които Ларкин я караше да губи търпение. Беше малко импулсивен и самонадеян. Перчеше се като Ерол Флин^[2]. И заради това често се озоваваше на земята.

Ако трябваше да избира хората, с които да води битка за спасението на света, не би се спряла на други.

Но дори и най-добрите бойци трябваше да се хранят, да перат и да изхвърлят боклука.

Блеър сама пожела да поеме поредното зареждане с провизии, защото изпитваше отчаяно желание да се махне от къщата. Двата дъждовни дни ги принудиха да ограничат тренировките на открито и това я изнервяше. Ако някой посмееше да твърди, че именно на дъжда Ирландия дължи своята зеленина, би разсякла главата му на две с брадвата си.

Освен това след личната ѝ среща с Лора нямаше никакви вести от врага. Затишието засилваше безпокойството ѝ.

Нещо се задаваше. Блеър беше сигурна.

Би предпочела да отиде сама, за да прекара няколко часа в собствената си компания, насаме с мислите си. Обаче не успя да убеди другите, че не поема излишен риск.

Но и не се съгласи да даде на Ларкин урок по шофиране по пътя към Енис.

— Не виждам защо да не мога — промърмори той. — Гледал съм Глена, докато шофира. Тя дава уроци на Хойт.

— Хойт кара като баба.

— Звучи направо обидно. Ще се справя по-добре от него — и с тази машина, и с красивия звяр, който Кийън държи в конюшните.

— В гаража. Колите се държат в гараж и Кийън ясно ни даде да разберем, че ще изсмуче кръвта на всеки, който докосне ягуара му.

— Можеш да ме учиш. — Прокара пръст по тила ѝ. — Ще бъда добър ученик.

— Няма да ме омаеш с чара си. — Блеър включи радиото. — Ето, слушай музика — и приятно возене.

Ларкин наклони глава встрани.

— Това звучи почти като у дома.

— Ирландска станция, традиционна музика.

— Страхотно е, нали? Щракваш с пръсти — и зазвучава музика. И се придвижваш толкова бързо от едно място на друго с машина.

— Не и сред натовареното движение в Чикаго. През повечето време чакаш и ругаш, вместо да се движиш.

— Разкажи ми за твоето Чикаго.

— Не е родният ми град. Живея там от две години.

— Преди това си била в Бостън.

— Да. — Но в Бостън живееше Джеръми и затова не можеше да остане там. — Чикаго. Хм, голям град е. Намира се в Средния запад на Съединените щати. До езеро. Огромно езеро.

— Ловиш ли риба в него?

— Аз и риболов? Не. Мисля, че някои хора ловят. Други плават с лодки. Водни спортове и прочие. През зимата е адски студено и духа толкова силен вятър, че свят да ти се завие. Много сняг и вледеняващ студ. Но в града кипи живот — ресторанти, страхотни магазини, музеи, клубове. Вампири.

— Голям град? По-голям от Енис?

— Много по-голям.

Блеър се запита какво би разбрал той, ако му разкажеше за магистралите, и реши, че няма смисъл.

— Как така един огромен град с толкова много хора не се е надигнал срещу вампирите?

— Не вярват в тях, а дори и да вярват, го крият. Ако някой бъде нападнат или убит, приписват деянието на бандити или болни копелета. Вампирите се стараят да не привличат внимание... поне доскоро се стараеха. Убиват бездомници, бегълци и самотници. Хора, които няма да липсват на никого.

— В Галия от векове се носят легенди за същества, които преследват и убиват хора нощем. Не вярвах в тях, преди кралицата — моята леля — да бъде убита. А дори тогава...

— Трудно е, когато цял живот са ти втълпявали, че това са измишльотини. Затова си създаваш бариера. Естествено е.

— Но не и за теб. — Ларкин се вгледа в профила ѝ. Да, излъчваше сила, но бе съчетан с изваяни скули и тези тъмни коси в неустоим контраст с бялата ѝ кожа. — Винаги си знаела, че съществуват. Не ти ли се иска понякога да не беше така? Да си една от онези, които издигат бариери и никога няма да узнаят?

— Безсмислено е човек да желае нещо, което никога не може да има.

— А какъв е смисълът да мечтаеш само за неща, които можеш да получиш или да постигнеш? — възрази той.

„Има право“, реши Блеър. Обикновено беше така, ако човек се вслушваше в думите му.

Намери място за паркиране и извади пари за таксата. Ларкин просто стоеше с ръце в джобовете на дънките, които Глена му бе купила при едно от предишните идвания в града, и разглеждаше всичко наоколо.

За нея бе облекчение да не ѝ задава безброй въпроси. Знаеше, че не е в града за първи път, но предполагаше, че всяко посещение за него е като разходка в Дисни Уърлд.

— Само не се отделяй от мен. Не искам да се наложи да те издирвам.

— Няма. — Хвана ръката ѝ и леко я притисна, когато Блеър се опита да го отблъсне. — Трябва да ме държиш здраво — каза той с невинен поглед. — Може да се загубя.

— Глупости.

— Нищо подобно. — Той преплете пръсти с нейните и закрачи небрежно. — При толкова много хора, звуци и гледки на улицата бих могъл да се загубя всеки момент. Родното ми селище е доста по-малко и няма толкова жители. В пазарен ден понякога става пренаселено и пъстро. Но там винаги мога да се ориентирам.

— Знам, че умееш да се ориентираш навсякъде — промърмори тя под носа си.

Ларкин имаше остър слух и устните му трепнаха при тази забележка.

— В пазарен ден идват хора от различни краища. Има чудесна храна и...

— А храната винаги е най-важното нещо за теб.

— Човек трябва да се храни. Но има и дрехи, различни стоки, музика. Прекрасни камъчета от планините, раковини от морето. И се пазариш — само за забавление. Когато се завърна у дома, ще ти купя подарък в пазарния ден. — Ларкин се спря да позяпа сувенирите на една витрина. — Сега нямам нищо за размяна тук, а Хойт ми каза, че няма да приемат монетите ми. Явно обичаш дрънкулки. — Докосна едно от малките топчета на ушите ѝ. — Ще ти купя нещо.

— Ще бъдем твърде заети, за да купуваме дрънкулки от селски панаир. Хайде! — Блеър дръпна ръката му. — Дошли сме за провизии, не за лъскави джунджурии.

— Не е нужно да бързаме. Можем и да се позабавляваме. Струва ми се, че не се забавляваш достатъчно.

— Ако все още сме живи през ноември, ще направя циганско колело на улицата. Гола.

Погледна я с онази дяволита усмивка.

— Ето още една важна причина да се бия. Не съм се сещал за циганско колело, но неведнъж съм си те представял гола. О, виж. Сладкиши!

„Секс и храна!“ помисли си тя. Ако бе подхвърлил и нещо за бира и спорт, би го нарекла типичен мъжкар.

— Не. — Блеър завъртя очи и тропна с крак, когато той я задърпа към отсрещната страна на улицата. — Не сме дошли за сладкиши. Имам списък. Доста дълъг.

— Скоро ще се захванем с него. Я, виждаш ли това? Дългото с шоколада?

— Еклер.

— Еклер — повтори той и думата прозвуча като странен израз на сексуална наслада. — Трябва да хапнем по един. — Издължените му жълтеникави очи я погледнаха умоляващо. — Бъди така добра, скъпа. Ще ти се отплатя.

— Истинско чудо е, че не си дебел като прасе — промърмори преследвачката на демони, но влезе в сладкарницата и купи два еклера.

На излизане носеше и десетина миниатюрни кексчета.

Нямаше представа как я е придумал да ги вземе, а после — да влязат в още пет-шест магазина, просто за да поразгледат. Обикновено... всъщност винаги бе по-силна.

Забеляза начина, по който го гледаха продавачките, другите клиентки и жените на улицата. „Трудно е да устоиш на този чар“, осъзна тя.

Успя да изкопчи от нея още един час шляене, преди да го повлече със себе си да довършат списъка за пазаруване.

— Стига толкова. Край! Замъкваме всичко в колата и се прибираме. Стига зяпане на витрини и флиртуване с продавачки.

— Накара ме да се срамувам от любезното си отношение към онази мила жена.

Блеър го изгледа с празен поглед.

— Голям чешит си. — Повдигна брадичка. — Натам. Без отклонения!

— Знаеш ли, разположението на селото... имам предвид на улиците, много ми напомня за моето. А и тези магазинчета, сгущени едно до друго. Това тук също е като у дома. — Преди да успее да го спре, той отвори вратата на една кръчма. — Позната миризма. И музика. Ще се отбием за малко.

— Ларкин, трябва да се връщаме.

— Ще се върнем. Но първо да пийнем бира. Обичам бира.

Ръцете ѝ бяха заети и не можа да окаже голяма съпротива, когато той я набута вътре.

— Хубаво е — каза Ларкин — след дълго ходене човек да пийне една халба. Или вече не се нарича халба?

— Обикновено се казва малка или голяма бира.

Умората я накара да отстъпи. Разходката с този мъж бе изтощителна. И вълнуваща.

Блеър стовари покупките на един от столовете около ниска маса и седна.

— Една бира. — Повдигна пръст. — Това е. Не искам повече неприятности с теб.

— Нима ти създавам неприятности? — Той хвана ръката ѝ, доближи я до устните си и целуна пръстите. — Не съм искал.

Тя присви очи.

— Почакай, почакай. Каква беше тази игра? Да не би това да е представата ти за романтична среща?

Ларкин събра вежди.

— Не помня откога не съм излизал на среща.

— Няма значение. Малка „Гинес“ — каза на приближилата се сервитьорка. — И наливна „Харп“.

— Как я карате тук? — обърна се той към сервитьорката и на лицето ѝ засия усмивка.

— Чудесно, благодаря. А вие?

— Прекрасен ден. В селото ли живееш?

— В Енис, да. А вие на гости ли сте?

— Да. Дамата е от Чикаго.

— О, имам братовчедка там. Е, добре дошли в Ирландия. Надяваме се да прекарате приятно. Веднага ще донеса бирите ви.

Блеър вяло потупа с пръст по масата, загледана в него.

— Не е нужно никакво усилие, нали? И винаги се получава.

— Не разбирам за какво говориш.

— Може би. И в твоята страна ли всяко момиче се разтапя така, щом те види?

Той сложи ръката си върху нейната.

— Няма повод да ревнуваш. Не бих и помислил за друга жена.

— Спести си приказките. — Блеър не можа да сдържи смеха си. — Няма да се хвана, дори да идва края на света.

— Никоя жена у дома не е привличала вниманието ми така, както ти. Питам се дали бих могъл да погледна друга, след като съм видял теб. Толкова си различна от жените, които познавам.

— Различна съм от повечето жени.

Шеговитата усмивка изчезна.

— Мислиш, че това е твой недостатък, порок или... бариера — реши той. — Нещо, което те прави по-малко привлекателна от другите? Грещиш. Като казвам, че си различна, имам предвид по-интересна, по-вълнуваща. По-неустоима. Престани!

Неочакваното раздражение в гласа му я накара рязко да изправи гръб.

— С какво да престана?

— С тази физиономия, която сякаш казва: „Глупости“. Обичам да очаровам дамите, но не карам никого да страда. — Ларкин изчака, докато Блеър разбере, че трябва да положи известно усилие и да се усмихне на сервитьорката, която им донесе бирите. — Благодаря. — После повдигна чашата си и бавно отпи голяма глътка.

— Ядосан си — промърмори тя, забелязала блясъка в очите му. — Защо?

— Не ми харесва държането ти.

— Държането ми? Да не си превъртял?

— Просто замълчи. Казах, че обичам да очаровам дамите — и наистина е така. Приятно е да пофлиртувам от време на време и да си легна с някоя, когато ми се удаде възможност. Но не бих наранил жена — нито с ръце, нито с думи. Не лъжа. Така че, когато ти казвам какво

виждам в теб, казвам самата истина. Мисля, че си изключителна. — Ларкин отпи нова глътка и кимна, когато погледат ѝ остана втренчен в него. — Е, просто онемя, нали? Изключителна си — повтори той. — Както лицето и тялото ти, така и сърцето и умът ти. Изключителна си заради това, което правиш всеки ден от толкова години, почти откакто си била бебе. Никога не съм срещал жена като теб и няма да срещна. Казвам ти, че ако един мъж те погледне и е неспособен да види какво съкровище си, проблемът е в собствения му светоглед, а не в теб.

[1] Галска дума, означаваща мила, скъпа. — Б.пр. ↑

[2] Актьор, участвал в много приключенски филми, известен с разюздания си начин на живот. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Върнаха се към обичайните занимания. Тренировки, изграждане на стратегии. Тътенът и проблясъците, които идваха откъм кулата, издаваха, че и магьосническият екип работи с пълна пара.

Но въпреки всичко Блеър осъзна, че единственото, което всъщност правят, е да чакат.

— Време е за следващия ход. — Енергично удряше тежкия чувал, който бяха окачили в единия край на някогашната бална зала. — Тъпчем на едно място, а трябва да предприемем нещо, да раздвижим нещата.

— Аз съм за. — Ларкин я наблюдаваше как излива гнева си върху големия висящ чувал и се питаше какви ли са причините за това. — Мисля си за нападение на пещерите през деня.

— Вече опитахме.

Блеър продължи да нанася юмручни удари — отляво, отдясно.

— Не, отидохме дотам, но не ги нападнахме, нали?

Ядоса се, че е прав и още повече заради факта, че не спомена за крайното й изтощение след мисията в Кери, затова го стрелна с поглед.

— Влезем ли, мъртви сме. Поне повечето от нас.

— Може би. Но и без това вероятността някой от нас да загине преди края на битката е доста голяма.

„Тъжна истина“, реши тя. Не можеше да я отрече.

— Да, шансът ни е нищожен.

— Трябва да има начин да ги накараме да се замислят, без да влизаме вътре и да ускоряваме този край. Колко ми се иска да опитам, да ги предизвикам да излязат от свърталищата си — за разнообразие.

Ларкин грабна един кол и го хвърли към чувелото за тренировки.

Блеър го разбираше и споделяше чувствата му. Но разсъждаваше трезво.

— Доколкото е възможно, трябва да избягваме да се бием на тяхна територия и по техните правила. Влизане в пещерите би означавало сигурна смърт.

— Може би за тях, ако ги подпалим.

Тя нанесе поредния удар и се обърна към него:

— Да ги подпалим?

— Огън. Но трябва да го направим ние двамата. Другите, особено Мойра, никога не биха се съгласили.

Заинтригувана, тя започна да развива предпазните ленти от ръцете си.

— Канех се да те попитам нещо. В образа на дракон бълваш ли огън?

Ларкин ококори очи срещу нея:

— Да бълвам огън?

— Да. Драконите бълват огън, нали?

— Не. Защо да го правят? А и как биха могли?

— Следва логичният въпрос: „А как е възможно човек да се превърне в дракон?“, но както и да е — още една разбита илюзия. Как възнамеряваш да подпалим пещерите?

Той вдигна меча.

— Трябва само един от нас да се приближи достатъчно, няколко крачки навътре. Аз с удоволствие бих го направил. Но... — Остави меча. — По-практично би било да използваме запалени стрели.

— Да изстреляме запалени стрели в пещерите посред бял ден? Не бива да привличаме голямо внимание. Не отхвърлям идеята ти напълно — добави тя, когато Ларкин понечи да възрази. — Земетресението и драконът не стреснаха почти никого. Сякаш хората са ослепели. Но има и друго. Вътре все още има пленници.

— Знам. Можем ли да ги спасим?

— Малко вероятно.

— Ако бяхме заключени в кафез и очаквахме да послужим за вечеря на някое от онези същества или да се превърнем в едно от тях, аз бих предпочел да изгоря. Самата ти каза същото преди няколко дни.

— Не мисля, че грешиш, но е необходима решителност, за да ги разтърсим истински. Прав си и като смяташ, че не бива да говорим с другите за това. — Блеър се приближи и се вгледа в лицето му. — Предлагаш да ги подпалим, но не си способен да го извършиш. Не ти стиска.

Той закрачи към чучелото, за да изтръгне кола. Искаше да го стори — в главата си. Но в сърцето си... това бе съвсем друг въпрос.

— А на теб?

— Да, мога да го направя и после да продължа да живея. Водя тази битка, откакто се помня, Ларкин. Не може да се мине без жертви. Във всяка война падат невинни. Ако мислех, че по този начин можем да сложим край или сериозно да засегнем Лилит, досега да съм го направила.

— Не вярваш, че аз мога.

— Убедена съм, че не можеш.

— Защото съм слаб?

— Не. Защото не си коравосърдечен.

Ларкин се завъртя, запрати кола към чувелото и го улучи право в сърцето.

— За разлика от теб?

— Трябва. Не си видял нещата, с които съм се сблъсквала, и колкото и да знаеш, не можеш да се мериш с мен. Трябва да съм сурова. Това е част от същността ми.

— Ти си воин и ловец, това е твое призвание и твой дълг. А коравосърдечието е въпрос на избор. Мога да направя каквото е необходимо, щом се налага невинни мъже и жени да бъдат пожертвани, мога да живея с това. Ще ме боли, ще тежи на съвестта ми, но ще сторя каквото е нужно.

„При такова бреме, помисли си Блеър, когато той излезе, човек или се огъва и пречупва, или закоравява.“

„Затова работя сама.“ Не бе нужно да дава обяснения или да се оправдава. Затова след историята с Джеръми бе приела, че за да изпълнява мисията, за която е родена, трябва да остане сама.

Чу приглушено бумтене от кулата и вдигна поглед. Някои хора откриваха подобна близост, такава единение и връзките им потръгваха. Но първо трябваше да се разбират помежду си и да приемат всички тъмни кътчета на душите си. Не просто да се примиряват с тях, а да ги прегърнат.

А когато ставаше дума за нейния живот, това бе невъзможно. Отново омота ръцете си с предпазните ленти и започна да налага тежкия чувал.

— Някой, когото познаваш? — попита Кийън от прага.

Блеър дори не го погледна. Вече използваше и ръцете, и краката си. Странични ритници, задни ритници, двойни скокове. Беше

плувнала в пот от усилието, а дишането ѝ бе учестено и накъсано.

— Учителката ми по алгебра в десети клас.

— Сигурно заслужава хубав бой. Имаш ли някаква полза от онова, на което те е научила? По алгебра.

— Никаква.

Той видя да се засилва и да рита чувала така, че едва не го откачи от куките.

— Добро изпълнение. Странно защо виждам лицето на Ларкин на този чувал. — Леко се усмихна, когато тя спря, за да си поеме дъх и да пийне глътка вода. — Току-що се разминах с него. Изглеждаше ядосан — нещо доста рядко за добряк като него, нали?

— Мога да ядосам всеки.

— Истина е. Симпатично момче.

— Харесвам го.

— Хм. — Кийън влезе, взе няколко ножа и започна да ги хвърля към мишената в другия край на стаята. — Ако си прекарал толкова време, колкото аз, разпознаваш тези издайнически сигнали. Всеки на мое място би проявил любопитство какво ще предприемете. Питам се защо двамата просто не преспите заедно. Живеем в опасни времена, може би приближава краят на света и прочие.

Блеър изправи гръб така рязко, че усети движението на прешлените си.

— Не си лягам с първия срещнат... ако това изобщо е твоя работа.

— Изборът е твой, разбира се. — Той отиде да извади ножовете. Когато се върна, подаде ѝ ги с нехаен, почти приятелски жест. — Но мисля, че Ларкин е нещо повече от първия срещнат свободен мъжкар.

Блеър подхвърли единия нож във въздуха, за да изпробва тежестта му, преди да го запрати към мишената. Заби се право в центъра.

— Откъде този внезапен интерес към сексуалния ми живот?

— Просто изучавам човешките реакции. Брат ми напусна своя свят и дойде в този. Богинята му показа посоката и той я последва.

— Не е следвал само богинята.

— Не — каза Кийън след миг. — Дойде да ме намери. Все пак сме близнаци и връзката ни е дълбока. Освен това по природа е отговорен и лоялен.

Този път тя отиде до мишената и изтръгна ножовете.

— Притежава голяма сила и смелост.

— Да, няма спор. — Кийън ги взе и ги хвърли. — Има голяма вероятност да го видя мъртъв. Не бих искал това да стане, но дори и да оцелее след тази война, ще остарее, тялото му ще стане немошно и накрая ще умре.

— Много си весел. Възможно е да си отиде от този свят след дълъг и пълноценен живот. Може би след последната доза вълнуващ секс.

Устните му се разтегнаха в лека усмивка, но изразът на ярките му сини очи остана хладен.

— Независимо дали смъртта е насилствена или естествена, резултатът е едни и същ. Видял съм повече смърт, отколкото ти ще видиш през живота си. Но все пак си преживяла повече от почти всяко човешко същество. Това ни отличава от останалите.

— Нямаме избор.

— Разбира се, че имаме. Знам доста за самотата и начините за избавяне от нея, макар и за кратко.

— Мислиш, че трябва да се нахвърля на Ларкин, защото съм самотна?

— Това е една възможност. — Кийън отново взе ножовете и този път ги върна на мястото ми. — Другата може би е да се вгледаш по-внимателно в него и да прозреш какво вижда, когато те гледа. Междувременно напрежението и гневът те зареждат с хъс. Какво ще кажеш за един-два рунда?

— Не бих отказала.

Чувстваше се по-добре. Контузена, но по-добре. Нямахше по-ефективно средство за проясняване на ума от схватка с вампир, дори той да не иска да я убие. Щеше само да слезе долу и да грабне нещо за хапване преди вечерната тренировка.

Но първо щеше да се отбие в стаята си и да намаже натъртените места по тялото си с магическия крем на Глена.

Прекрачи прага и се озова на възвишението над Долината на мълчанието.

— О, мамка му! Не е нужно отново да виждам това.

— Нужно е. — Мориган застана до нея и вятърът развя бледосинята ѝ роба. — Трябва да познаваш всяка скала, всяка пропаст, всеки стрък трева. Това е вашето бойно поле. Тук ще се води битката за спасяване на човечеството. Не в пещерите на Кери.

— Значи просто да чакаме?

— Не. Сега ти си преследвачка и преследвана. Всичко, което правиш, всеки твой избор те приближава към съдбовния час.

— Една битка. — Внезапно усетила умора, Блеър прокара ръка през косите си. — Всичко друго са леки схватки, водещи до нея. Това ли ще бъде краят?

Изумруденозелените очи на богинята срещнаха погледа ѝ.

— Няма да има край. Знаеш го — с всяка клетка от тялото си. Но ако тя ви победи на тази земя, във всички останали светове ще настане хаос. Ще има болка, смърт и невъобразими мъчения.

— Схващам. Каква е добрата новина?

— Всичко, което ти е нужно, за да спечелиш битката, е в самата теб. Твоят кръг има силата да победи в тази война.

— Но не и да ѝ сложи край. — Блеър отново огледа земята, пропита със страдание. — За мен тя никога няма да свърши.

— Изборът е твой, дете. Винаги е бил.

— Искан ми се да можех да се оттегля. Понякога копнея за това, а друг път си казвам: „Уау, виж с какво съм се захванала, какво мога да правя!“. Това ми вдъхва кураж и увереност, че пътят ми е верен. Но има дни, в които като се прибера у дома след схватка, ме обзема непоносима празнота.

— Заслужаваш да те уважават и ценят, а досега не са — нежно заговори Мориган. — Но всичко, което си преживяла, те е направило такава, каквата си. Предстоят ти много битки, които трябва да спечелиш. Много походи. Винаги има избор, дете.

— Не мога да се откажа. Ще дойдем тук и ще победим. Защото това е мисията ни. Не се страхувам от смъртта. Не я очаквам с нетърпение, но не се страхувам.

Сведе поглед към земята, към мъглите, които запълваха пролуките в скалите, стърчащите зъбери. Както винаги, по кожата ѝ пропълзяха тръпки. Видя се да лежи окървавена там, на бойното поле. Всичко бе свършило.

Понечи да попита дали това, което вижда, е истина или фантазия, но знаеше, че няма да получи отговор от богинята.

— Ако загина — реши Блеър, — ще отнеса със себе си и доста от тях.

— След седмица вашият Кръг от шестима ще отиде при Танца на боговете, а оттам — в Галия.

Блеър вдигна поглед от пропастта към лицето на Мориган.

— Една седмица.

— Една седмица от този ден. Вече свършихте всичко, което трябваше да бъде направено в този свят. Събрахте се и заедно ще поемете по пътя си към Галия.

— Как?

— Ще узнаеш. След седмица. Трябва да вярваш в спътниците си и в онова, което носиш в себе си. Ако Кръгът не стигне до Галия и не дойде на това място в уречения час, този свят, твоят и всички други ще потънат в мрак.

Слънцето угасна. В непрогледната тъмнина Блеър чу писъците, стоновете и риданията. Изведнъж въздухът се изпълни с мирис на кръв.

— Не си сама — каза ѝ богинята. — Дори тук.

Внезапно се опомни и втренчи поглед в очите на Ларкин. Усети как пръстите му се впиха в раменете ѝ.

— Ето те, отново си тук. — Беше твърде замаяна, за да отблъсне ръцете му, когато я притегли към себе си и ги обви около нея като ремъци, докато устните му докосваха косите ѝ. — Отново си тук — повтори той. — Вампирът ли беше?

— Не. Ох! Пусни ме.

— След минута-две. Трепериш.

— Не мисля. По-скоро ти...

— Може би. Изплаши ме до смърт. — Побутна я назад съвсем леко. — Стоеше неподвижна и с празен поглед. Не ме чу, когато ти заговорих. Не ме видя, а бях точно пред теб. Очите ти... — Притисна устни към челото ѝ, ласкаво, както родител проверява температурата на дете. — Бяха толкова тъмни, толкова вгълбени.

— Видях Мориган. Заведе ме на малко пътешествие. Добре съм.

— Искаш ли да полегнеш? Да си починеш? Да се съвземеш. Ще остана при теб.

— Не, казах ти, че съм добре. Мислех, че си ми сърдит.

— Бях... все още съм — малко. Много си опърничава, Блеър. Никога не се е налагало да полагам толкова усилия да спечеля една жена.

— Да спечелиш? — Блеър усети стягане в гърлото. — Тази работа никак не ми харесва.

— Показваш ми го достатъчно ясно, но на мен ми харесва. Един мъж трябва да задоволява и собствените си прищевки, освен тези на жената, която е привлякла вниманието му, нали? Във всеки случай, дори и да съм разочарован и ядосан, не бих те изоставил.

„Винаги го правят, прошепна едно гласче в съзнанието ѝ. Рано или късно.“

— Добре съм. Леко ми се вие свят, след като получих послание от боговете.

— Какво?

— По-добре да го съобщя на всички едновременно. В библиотеката — реши тя. — Най-подходящото място за важни съвещания.

Нервно крачеше, докато чакаше Хойт и Глена. Очевидно те не биваше да се прекъсват дори заради послание от боговете. Борейки се с нетърпението, тя се заигра с двата кръста на шията си. Единият — кръста на Мориган, бе носила през целия си живот. Беше един от онези, които богинята бе дала на Хойт в началото на тази битка, още преди да поеме към Вратите. Семейството ѝ го бе наследило от Нола, пазеха го стотици години.

Вторият бе изкован от Глена — със сребро, огън и магия. Представляваше емблема на отбора и същевременно беше щит, който всеки от тях — освен Кийън — винаги носеше.

Веднъж първият спаси живота ѝ. Затова трябваше да уважава магиите и да овладее нетърпението си.

Все пак поклати глава, когато Мойра ѝ предложи чай.

Вече обмисляше какво трябва да се направи, макар голяма част да не ѝ допадала. Но най-сетне щеше да има действие, а нали това искаха? Това им бе нужно.

— Отвън има двама — тихо каза Мойра. — Не сме виждали нито един от няколко дни, а сега двама се спотайват в края на гората.

Убийцата на вампири пристъпи към прозореца, застана до нея и се загледа навън.

— Да, виждам ги. Макар и трудно.

— Да взема ли лъка?

— Далече е и е тъмно. — Блеър сви рамене. — Всъщност защо не? Дори и да не улучиш, ще им покажем, че не спим.

Когато Мойра излезе, Блеър огледа стаята. Кийън се бе изтегнал в едно кресло с чаша вино и книга. Ларкин седеше на дивана, пиеше бира и я гледаше.

Отказа се от чая, който бе донесла Мойра, не търсеше успокоение. Не искаше и да намали напрежението с алкохол. Затова продължи да крачи, а после отново застана до прозореца. Вампирът отляво се превърна в прах. Дори не бе видяла стрелата, но видя втория да изчезва сред дърветата.

„Не, не спим“, помисли си тя.

— Извинявай, че се забавихме толкова, но не можехме да оставим работата по средата. Чай. Идеално! — Глена тръгна право към масата, когато влязоха, и наля по една чаша за себе си и за Хойт. — Случило ли се е нещо?

— Да. Мойра идва. Качи се да вземе лъка си и да очисти два вампира отвън.

— О! — Глена седна и въздъхна с досада. — Значи отново се появиха. Е, хубаво беше, докато ги нямаше.

— Улучих само единия. — Мойра влезе с лъка си. — Трудно виждах другия в тъмнината, щях да изхабя стрелата си напразно.

Но подпря калъфа със стрелите под прозореца, в случай че ѝ се удаде друга възможност.

— Е, вече всички сме тук. Мориган ме навести... или аз се озовах при нея. Както и да е.

— Имала си видение? — попита Хойт.

— Не знам как да го нарека. Бях на бойното поле. Беше пусто. Само вятър, мъгла — и тя. Много загадъчни божествени слова, но най-същественото, което разбрах от тях, е, че заминаваме за Галия след седмица.

— Връщаме се у дома? — Мойра застана до Ларкин и притисна рамото му. — Връщаме се в Галия.

— Това каза нашата закрилница — потвърди Блеър. — Имаме още седмица за подготовка. Трябва да решим какво ни е нужно, да го съберем и да довършим работата в магическата кула. Ще отидем до каменния кръг, както вие сте дошли тук — кимна тя към Ларкин и Мойра. — И както Хойт е бил пренесен в това време. Не знам как става, но...

— Имаме ключове — осведоми я Мойра. — Мorigан ми даде един, дала е и на Хойт.

— Значи оставяме подробностите по отпътуването на вас. Ще вземем всички оръжия, които можем да носим. Еликсири, лосиони, каквото Хойт и Глена сметнат, че би ни свършило работа. Най-големият проблем е, че за да може и Кийън да стигне дотам, трябва да се надяваме на облачно време или да напуснем къщата след залез. Щом отново изпрацат наблюдатели, ще разберат, че тръгваме на път. Несъмнено ще се опитат да ни попречат.

— И ще докладват на Лилит, че сме заминали — добави Глена.

— Тя ще се досети за къде. Когато стигнем в Галия, тя ще ни последва. — Пръстите на Мойра здраво се вкопчиха в рамото на Ларкин. — Аз ще отведа тази напаст при народа си.

— Неизбежно е... — започна Блеър.

— Говориш така, защото си свикнала да живееш с тази мисъл. Искам да си отида у дома повече от всичко на света — каза Мойра. — Но как да доведе и злото със себе си? А ако битката не се състои? Ако намерим Вратите запечатани по някакъв начин? Можем да променим предопределеното.

Според Блеър повелята на боговете бе нещо, с което човек не трябва да си играе.

— Тогава битката ще бъде тук, вместо където е писано, и шансът ни за победа ще бъде още по-нищожен.

— Мойра. — Ларкин се изправи, заобиколи дивана и застана срещу нея. — Обичам Галия не по-малко от теб, но така стоят нещата. Това са твоят и моят дълг.

— Ларкин.

— Злата напаст, за която говориш, вече връхлетя Галия. Тя отнесе майка ти. Нима искаш да се отрека от своите, да не оправдая

доверието им! Да рискувам всичко?

— Не. Съжالياвам. Не се страхувам за себе си, вече не. Но виждам лицата на онези хора в клетките и те приемат образите на сънародниците ми. Боя се за тях. — Успокой дишането си. — Знам, че битката не е само за Галия. Ще заминем след седмица.

— Когато стигнем там, ще съберем армия. — Хойт погледна Мойра. — Ти ще поведеш народа си, за да се надигне заедно с този Кръг.

— Ще се бият.

— Ще бъдат нужни дълги тренировки — изтъкна Блеър. — И ще бъде по-сложно, отколкото тук. Досега бяхме само шестима. Ще трябва да свикаме стотици, въоръжени не само с по един кол. Ще ги обучаваме как да убиват вампири.

— С едно изключение.

Кийън леко повдигна чашата си като за тост.

— Никой няма да вдигне ръка срещу теб — увери го Мойра и той ѝ отвърна с ленива усмивка:

— Ако се съмнявах в това, малка кралице, щях да посипя конфети и да ви пожелаая приятно пътуване.

— Добре. Има и още нещо. — Блеър отново надникна през прозореца само за да види дали някой вампир се е осмелил да се приближи до къщата. — Трябва да имаме предвид, че и Лилит вероятно се стяга за път. Може би ще пристигне преди нас. Има ли начин да наблюдаваме каменния кръг и да узнаем дали е бил използван за... отваряне на Вратите?

— Трябва да има. — Глена погледна Хойт. — Да, ще разберем.

— Не е нужно. Тя не може да използва Танца на боговете. Мойра, когато дойдохме, не каза ли, че никой демон не може да проникне в кръга?

— Чист е — потвърди тя. — Същества от техния вид не могат да проникнат в него, а още по-малко — да го използват за пътуване между светове.

— Е, още по-голям проблем.

Кийън прие репликата на Блеър с ново повдигане на чашата си.

— Изглежда, все пак ще трябва да посипя конфети.

— Това е страхотен удар, нали? Бях забравил. — Ларкин нацупи устни, преди да отпие глътка. — Ще се справим и с това. Доколкото

разбирам, трябва да отидем и шестимата, така че сигурно има начин. Просто трябва да го намерим.

— Ще заминем всички заедно — каза Хойт и остави чая си — или никой няма да замине.

— Да — кимна Ларкин. — Няма да оставим никого тук. Този път ще вземем и коня. — Смутено се усмихна на Кийън. — Ако нямаш нищо против.

— Ще поработим по проблема. Хрумва ли ти някакво магическо решение? — обърна се Блеър към Хойт.

— Богинята трябва да се намеси. Трябва. Ако опитаме — аз и Глена — сами да отворим Вратите за Кийън, рискуваме да променим всичко, да покварим силата и те да се затворят завинаги, така че никой вече да не може да премине през тях.

— Всеки път, когато човек променя природата на нещо — обясни Глена, — последиците могат да бъдат непоправими. Магията има много общи неща с физиката. Кръгът е свещено място, светилище, където трябва да бъдем внимателни. Но щом е писано Кийън да дойде с нас, с благословията на богинята, ще се опитаме да намерим пролука.

— Ако има друг начин, други Врати, които Лилит ще използва, може би Кийън трябва да дойде през тях. — Блеър смръщи вежди. — Не бих избрала този вариант. Не желая да се делим, особено в деня на отпътуването.

— Добави и факта — напомни й той, — че не знаем къде се намират тези втори Врати или Прозорци.

— Така е. Но е възможно да ги открием.

— Нова магия за издирване? — Глена посегна към ръката на Хойт. — Не е зле да опитаме.

— Нямах предвид магия. Не точно. — Блеър наклони глава встрани и замислено погледна Ларкин. — Можеш да се превръщаш във всяко живо същество, нали?

Той остави бирата си и бавно се усмихна.

— Точно така. Какво си намислила?

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш? — Блеър стоеше в кулата с Ларкин. — Идеята беше моя, но...

— И е добра. Сега пък ти се тревожиш за мен, а stor^[1]?

— Изпращам те в добре укрепено свърталище на вампири, с магически защитни стени. При това — невъоръжен. Да бе, няма повод за тревога.

— Не ми е нужно оръжие, а и няма как да го нося — в образа, в който ще отида.

— Ако усетиш нещо съмнително, излез. Не се прави на герой.

— Роден съм за герой.

— Говоря сериозно, Ларкин, не се увличай. — Стомахът ѝ вече се бунтуваше. — Целта е само да събереш информация. Дали има признаци, че тя се готви за действие. Ако можеш, разбери колко са на брой и с какъв арсенал разполагат...

— Вече повторихме това няколко пъти. За малоумен ли ме смяташ?

— По-добре да изчакаме до сутринта и да те откараме с кола до скалите. Ще бъдем там, ако загазиш.

— Доста вероятно е през деня входовете на пещерите отново да са блокирани, както самата ти предположи. Едва ли очакват нападение през нощта. Както аз изтъкнах. Ще участвам в тази война, Блеър, и ще направя всичко, което е по силите ми.

— Само не постъпвай лекомислено.

Предавайки се на порива, на тревогата, сграбчи косите му и доближи лицето му до своето.

Потисна опасенията си по време на целувката. Не желаше да го изпрати със страх. Вместо това, вля надежда и страст и не се отдели от него, докато горещата тръпка достигна до пръстите на краката ѝ.

— Не толкова бързо — каза Ларкин, когато тя понечи да се отдръпне. Завъртя я и я притисна с гръб към стената на кулата. — Все още никой не е тръгнал да умира.

Ето това бе търсил. Тази страст. Като пламък, който се устремяваше като поток от нея към него и нахлуваше в кръвта му. Докато го изгаряше отвътре, сграбчи ханша ѝ и прокара ръце нагоре и надолу по тялото ѝ. За да отнесе спомена за формите ѝ със себе си.

— Кийън ги подмами пред... — Мойра изведнъж се спря и ококори очи, когато видя братовчед си и Блеър прегърнати. — Извинявайте.

— Няма проблем. Просто приятелска целувка на раздяла. Ще се върна до сутринта.

Ларкин се обърна и разтвори обятията си за Мойра. Тя се втурна към него.

— Внимавай. Не искам да те загубя, не бих го понесла, Ларкин. Помни това, помни, че всички те чакаме и се върни жив и здрав.

— Призори ще бъда тук. — Целуна я по двете бузи. — Дръжте запалена свещ за мен.

— Ще бдим. — Блеър се обърна и отвори прозореца. — Ще се вираме в кристалната топка на Глена, докато можем.

— Бих хапнал пържени филийки, когато се върна.

Погледна я право в очите.

Неговите се преобразиха първи. Не бе забелязала това преди, осъзна Блеър. Първо се променяха очите му, зениците и ирисите им, а после около него затрептяваше светлина.

Ястребът се вираше в очите ѝ, както мъжът преди няколко мига. После безшумно полетя в мрака.

— Всичко ще бъде наред — промълви Блеър на себе си. — Ще се върне.

Мойра хвана ръката ѝ и двете проследиха полета му, докато се загуби от погледите им.

[1] Галски израз, означаващ мила, скъпа. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Закръжи високо. С острото си зрение на ястреб виждаше съществата, които се прокрадваха около къщата. Преброи осем, малък отряд, вероятно само наблюдатели, както бе казала Блеър. Все пак направи още една обиколка, за да се увери, че са дошли на разузнавателна експедиция, а не за нападение.

Разшири кръга и видя микробус в края на алеята, малко преди завоя. Разбира се, че имаха нужда от средство за придвижване от пещерите дотук и обратно, но бе малко нагло да оставят машината си толкова близо до къщата.

Продължи да се рее и преценявайки положението, рязко се спусна към земята.

Спомни си какво бе казала Глена за потеглянето на микробуса. Че е нужен ключ за запалване, който се слага във... как се наричаше... стартера. Жалко, че не го бяха оставили да виси на вратата.

Но си спомни още, че въртящите се колела са пълни с въздух. Ако гумата се спука и въздухът излезе, колелото преставало да се търкаля, а смяната му била досадна работа.

Хрумна му, че ще бъде и полезно, и забавно да създаде малка неприятност на вампирите. Преобрази се в еднорог с бяла кожа, която имаше бледозлатисти отенъци. Наведе глава и заби острия си рог в гумата. Прозвуча желаното леко пукване, а после съскане от изпуснатия въздух. За по-сигурно, направи още един пробив.

Доволен, Ларкин обиколи микробуса и стори същото и с останалите му гуми. „Да видим как ще подкарате тази машина, копелета“, каза си той.

После отново полетя и се отправи на юг.

Лунната светлина бе достатъчно силна, за да го води, а хладният вятър увеличаваше скоростта му. Виждаше земята под себе си, възвишенията и безкрайните ливади.

Проблясваха светлините на селата и по-големите градове.

Спомни си за оживлението в кръчмите, за музиката, мириса на бира и уханията на хубави жени. Разговорите и гръмогласния смях. Една вечер, след като всичко свърши, щеше да поседне в някоя кръчма с приятелите си, с петимата, с които съдбата му бе така свързана, и щяха да вдигнат чаши сред всеобщата глъчка и музиката.

Тази приятна представа щеше да му вдъхва кураж по време на дългия полет към свърталището на чудовищата.

Видя красивите извивки на дългата река, която наричаха Шанън.

Прекрасна страна, помисли си той, зелена като неговата, толкова близо до морето. Пое на югозапад, откъдето се чуваше грохотът на водата.

Знаеше, че драконът е по-бърз, но се съгласи да приеме образа на ястреб. Искаше му се отново да полети над тези земи като дракон, с Блеър на гърба си. Тя щеше да му каже имената на всичко, което виждаше под себе си, на градовете и руините, реките и езерата. Дали знаеше как се нарича водопадът, над който прелетя, висок и величествен като Водопада на феите в неговата страна?

Спомни си как краката ѝ притискаха тялото му, докато двамата се издигаха във въздуха. Смяхът ѝ. Никога не е познавал друга като нея, жена воин, толкова силна и толкова уязвима. С корав юмрук и нежно сърце.

Харесваше му говорът ѝ, бърз и уверен. И начинът, по който устните ѝ трепваха, когато се усмихваше — първо от едната, а после и от другата страна.

Беше събудила у него копнеж, който му се струваше естествен като дишането. Но това чувство бе преплетено с нещо друго, нещо пронизващо, което не можеше да назове. Щеше да е интересно да узнае какво означава всичко това.

Разпери криле над водопада и гъстата гора край него. Плъзна се над тихите езера, в които проблясваха отраженията на звездите. И се насочи към фара на скалите, чийто лъч разсичаше небето. Спусна се надолу, тих като сянка.

На тясната ивица ронливи скали забеляза две фигури. Жена и малко момче. Тревога скова сърцето му. Бяха лесна плячка за вампирите, както се разхождаха по тъмно толкова близо до пещерите. Щяха да бъдат затворени в клетки, измъчвани и убити. А не носеше оръжие, с което да ги защити.

Кацна в сянката на една скала и понечи да се преобрази в човек, за да им помогне. Но когато жената се обърна към детето и се засмя, луната освети лицето ѝ.

Беше я виждал само веднъж да стои на високите скали. Но никога нямаше да забрави това лице.

Лилит. Самопровъзгласилата се кралица на безсмъртните.

— Моля те, мамо, моля те. Искам да полозувам.

— Не, Дейви, помни какво ти казах. Няма да ловуваш близо до дома. Вътре имаме предостатъчно храна и щом си толкова добро момче... — Наведе се и потърка носа му ласкаво и шеговито. — Можеш да си избереш каквото поискаш.

— Не е забавно, когато просто са там.

— Знам. — Тя въздъхна и погали лъскавите му златисти коси. — Скучно е, няма тръпка. Но не за дълго. Когато заминем за Галия, ще ловуваш всяка нощ.

— Кога?

— Скоро, скъпоценното ми агънце.

— Омръзна ми да стоя тук.

Детето сърдито ритна един камък.

Ларкин видя лицето на малкия пакостник — закръглено и сладко.

— Искам коте. Моля те, ще ми позволиш ли да си взема коте? Няма да го изям, както последния път.

— Така каза и за кученцето — напомни му тя с весел смях. — Ще видим. Какво ще кажеш за това? Ще пусна едно да тича в пещерите и ти ще го преследваш, сякаш ловуваш. Нали ще бъде забавно?

Когато детето се усмихна, луничките по издутите му бузи се откриха на лунната светлина и на лицето му се изписа облекчение. Острите му зъби проблеснаха.

— Може ли две?

— Толкова си лаком. — Лилит го целуна, но не както майка целува дете, забеляза Ларкин с отвращение. — Това харесвам в теб, любов моя. Да влезем вътре и ще си избереш онези, които ти харесат най-много.

Зад скалата Ларкин се преобрази в лъскав черен плъх и се втурна в пещерите зад дългите поли на кралицата, които се влачеха по земята.

Усещаше мириxa на смърт и виждаше съществата, движещи се в мрака. Покланяха се, когато Лилит се плъзгаше покрай тях.

От няколкото факли на стените идваше слаба светлина. Но колкото по-навътре навлизаха, толкова по-неестествен ставаше зеленият ѝ оттенък. „Магия“, осъзна той и знаеше, че тази магия не е чиста и бяла.

Лилит продължи през лабиринта от тунели, хванала ръката на момченцето, което припикаше до нея. Вампири пълзяха по стените като паяци или висяха от тавана като прилепи.

Можеше само да се надява, че мишата кръв не е примамливо лакомство за тях.

Следваше шумоленето на полите ѝ и се спотайваше в тъмните ъгли.

Отекнаха звуци на неописуемо човешко страдание.

— Какви котета искаш, миличко? — Лилит залюля ръката му, сякаш бяха на панаир и му бе обещава почерпка. — Млади и стройни или може би нещо с повече плът?

— Не знам. Първо искам да видя очите им. Тогава ще си избира.

— Умно момче. Гордея се с теб.

Имаше повече клетки, отколкото Ларкин си бе представял. Обзе го ужас и едва се сдържа да остане в образа, който бе приел. Искаше да се превърне в човек, да грабне меча на един от пазачите и да започне да съсича наред.

Щеше да очисти няколко и може би си струваше да умре заради това. Но нямаше да помогне на никого от пленниците.

Блеър го бе предупредила, но не ѝ бе повярвал напълно.

Момчето бе пуснало ръката на майка си и нехайно крачеше покрай клетките с ръце зад гърба. „Като дете, което избира лакомство в сладкарница“, помисли си Ларкин.

Дейви се спря и се нацупи, докато оглеждаше жена, сгушена в ъгъла на една клетка. Тя сякаш пееше, а може би се молеше, но думите ѝ бяха неразбираеми. Ларкин видя, че очите ѝ вече са угаснали.

— Тази няма да бъде забавна плячка. — Дори когато я побутна с пръст през решетките, жената не помръдна. — Вече не се страхува.

— Понякога полудяват. Умовете им са слаби като телата. — Лилит посочи към друга клетка. — Какво ще кажеш за този тук?

Мъжът вътре люлееше в прегръдката си жена, която или спеше, или бе в безсъзнание. По врата ѝ имаше кръв, а лицето ѝ бе бледо като восък.

— Кучка. Ти ѝ причини това, кучко. Ще те убия.

— В този има още живот! — С широка усмивка Лилит тръсна буйните си златисти коси назад. — Какво ще кажеш, сладурчето ми?

Дейви наклони глава, а после я поклати.

— Няма да бяга. Няма да остави женската.

— Толкова си проникателен, Дейви. — Тя приклепна и го целуна по бузите с очевидна гордост. — Толкова голямо момче, толкова мъдро.

— Искам тази. — Посочи жена, която се бе притиснала към задната стена на клетката. Очите ѝ блуждаеха. — Страхува се и мисли, че все още може да се измъкне, така че ще бяга, докато остане без дъх. И този. — Дейви посочи нагоре. — Луд е и иска да се бие. Виж как клати решетките.

— Отличен избор. — Лилит щракна с пръсти на един от двамата пазачи, носещи брони и шлемове. — Пусни тези и предай наредбата. Никой да не ги докосва, освен за да им попречите да избягат от пещерите. Те принадлежат на принца.

Дейви заподскача и запляска с ръце.

— Благодаря, мамо! Искаш ли да поиграеш с мен? Ще си ги поделим.

— Много мило, но имам работа, която трябва да свърша сега. И не забравяй да си измиеш ръцете, след като се нахраниш. — Отново се обърна към пазача. — Кажу ми на лейди Лора, че искам да дойде при мен, в пещерата на магьосника.

— Първо тази — посочи Дейви към жената.

Тя пицеше и се бореше, докато единият пазач я издърпваше от клетката, а другият блъскаше назад останалите, които се опитваха да я задържат вътре.

Ларкин изгаряше от желание да стори нещо. Каквото и да е.

Дейви се наведе и подуши треперещата жена, за да запомни миризмата ѝ.

— Сега си моя и мога да си играя с теб колкото искам. Нали така, мамо?

— Да, миличко.

— Пусни я! — нареди Дейви на пазача. Червените му очи заблестяха, когато погледна жената. — Бягай, бягай, бягай! Хайде на криеница! — извика момчето, когато тя, залитайки, тръгна напред.

Детето скочи към стената, задържа се за нея и се усмихна на Лилит. После изчезна в мрака.

— Радвам се, че се забавлява така добре. Пуснете другия след петнадесет минути. Аз ще бъда при магьосника.

„Ще се върна тук“, каза си Ларкин. Като свършеше това, за което бе дошъл, щеше да се върне и да отключи клетките. Да даде на пленниците поне малък шанс за избавление. За оцеляване.

Но засега остави на заден план стоновете и риданията, както и собствените си потребности, и последва Лилит.

Затворът бе отделен с дълъг тунел от помещенията, които навярно служеха за жилища, складове и работни площи. Беше си построила нещо като замък под земята. Състоеше се от огромни стаи, някои от тях разкошно обзаведени, а други — със залостени врати, пред които стояха пазачи.

Двама, мъж и жена, облечени с черни дънки и пуловери, носеха чисти чаршафи по един тунел. „Очевидно прислуга, досети се той, може би хора.“ И двамата се спряха, когато Лилит наближи, и дълбоко се поклониха. Тя продължи напред, сякаш не бяха там. Ларкин чу звуци на борба и се спря да надникне в друг тунел. Забеляза тренировъчна зала, не много различна от тяхната в къщата на Кийън. Тук съществата, мъже и жени, тренираха с мечове, копия, ками или с голи ръце.

Използваха като чучела двама пленници, невъоръжени и раздърпани.

Видя онази, която наричаха Лора, да кръстосва меч с мъж, доста по-едър от нея. Носеха защитно облекло, а мечовете бяха наточени до убийствена острота.

Лора скочи във въздуха и прелетя над спаринг-партньора си с толкова бързо движение, че стана почти невидима във въздуха. Едновременно с това се завъртя и прокара острието на меча по гърдите му.

Когато той падна, скочи към него.

— Всеки път успявам да те изиграя по този начин. — Наведе се и закачливо близна кръвта. — Ако беше човек, mon cher^[1] досега да си

мъртъв.

— Никой не може да те победи с меч. — Дишането му бе накъсано, но успя да повдигне ръка и да я погали по бузата. — Не знам защо се опитвам.

— Ако Лилит нямаше нужда от мен, щях да остана за още един рунд.

Прокара пръст по бузата му и облиза кръвта от него.

— Може би по-късно... преди зазоряване.

— Ако кралицата ме освободи, ще дойда при теб.

Отново се наведе и последва дълга, ненаситна целувка.

Тя прибра окървавения меч и излезе, неотлъчно следвана от Ларкин.

Спря се само за миг, когато жената, освободена от клетката, падна на колене пред нея и зариде. Лора спокойно я прекрачи и погледна към двете червени очи, които светеха в мрака.

— Нова играчка, а, Дейви?

— Исках да играем на криеница, но тя все пада. Накарай я да стане, Лора! Накарай я да продължи да бяга. Още не съм свършил играта си.

Лора издаде въздишка на отегчение.

— Са va.^[2] — Приклепна и вдигна жената за косата. — Ако не бягаш и не забавляваш нашия Дейви, ще отрежа пръстите на ръцете ти, един по един. После на краката. — Изправи се и повлече пленницата със себе си. — Хайде, allez!^[3] Бягай и се крий.

Когато жената побягна с жален вик, Лора отново погледна Дейви.

— Защо не й дадеш малка преднина? Така става по-интересно и играта трае по-дълго.

— Ще бъде по-забавно, ако поиграеш с мен. С теб винаги е забавно.

— Много ми се иска, но майка ти ме вика сега. Може би по-късно ще поиграем.

Изпрати му въздушна целувка и продължи.

Потръпвайки от отвращение, Ларкин я последва.

Лора влезе в някаква стая. Той се втурна след нея и почувства магическите вибрации във въздуха. Вратата се затвори с тъп звук.

— А, Лора. Очаквах те.

— Довърших спаринга с Луций, а после налетях на Дейви. Добре се забавлява.

— Беше зажаднял за игри. — Лилит протегна ръка.

Лора се приближи и я хвана. Застанаха почти плътно една до друга и впериха погледи в мъжа, който стоеше в средата на стаята.

Беше облечен с черна роба, поръбена с червено. Косите му приличаха на гъста сребриста грива и обграждаха лице с очи, тъмни като оникс, дълъг орлов нос и тънки, нетрепващи устни.

Зад него гореше огън, макар да нямаше огнище с трупи или торф. Над огъня висеше котел, от който се издигаше бледозелена пара — със същия цвят като слабата светлина в пещерите. На две дълги маси бяха подредени стъкленници и буркани. Онова, което плуваше в тях, изглеждаше зловещо и живо.

— Мидиър. — Лилит го подкани с широк жест. — Искях и Лора да присъства, когато обсъждаме това. Тя ми помага да запазя спокойствие. Както знаеш, имах нужда от време да се съвзема след инцидента преди няколко дни. — Приблужи се, повдигна стъклена кана и си наля от червената течност в нея. Помириса я. — Прясна ли е? — попита.

— Да, милейди. Приготвена специално за вас.

Отпи и подаде чашата на Лора.

— Длъжна съм да попитам дали раните ти са заздравели.

— Добре съм, милейди.

— Извинявам се, че си изпуснах нервите, но ти ме разочарова, Мидиър. Искрено. Наказанието ти щеше да бъде по-сурово, ако Лора не ме бе успокоила. Те отмъкнаха онзи добитък под носа ми. Оставиха обидно послание пред прага ми. Твой дълг е да защитаваш дома ми от подобни посегателства, а ти се издъни, и то сериозно.

— Моля за милост, милейди. — Коленичи и сведе глава. — Не бях подготвен нито за опита им, нито за силата, която притежават. Няма да се повтори.

— Разбира се, че няма, ако те дам на Лора. Знаеш ли колко дълго държи мъжете живи?

Лилит хвърли поглед към спътницата си и се усмихна одобрително.

— Имаше един в Будапеща — спомни си Лора. — Търпях го шест месеца. Можех да издържа още, но започна да ме отегчава. С

Мидиър няма да ми доскучае поне няколко години. Но... — Прокара ръка нагоре и надолу по гърба на Лилит. — Той е ценен, cherie^[4]. Притежава голяма сила. И е свързан с теб, n'est-ce pas^[5]?

— Даде ми обещания, гръмки обещания. Не ме прекъсвай! — сопна се Лилит, когато Мидиър повдигна глава. — Заради това ще поживееш още, преди да усетиш моето ухапване. Но ти си мой слуга, Мидиър. Никога не го забравяй.

Той много бавно вдигна поглед към нея.

— Служа ви вярно, Ваше Величество, единствено на вас. Издирих ви, милейди, за да ви покажа Вратите, през които можете да преминавате между световите и да властвате над всеки от тях...

— И ти да можеш да сновеш между тях и да черпиш сила с пълни шепи — с моята армия зад гърба си. Все пак отстъпи под натиска на онова, което сътвориха смъртните.

— Не биваше да надделяват, вярно е. — Лора отново я успокояваше. — Той допусна да бъдеш унижена, което е непростимо. Но с него сме по-могъщи. Ще ни помогне да постигнем пълно господство на Самен.

— Виждаш ли? Тя винаги ме успокоява. — Лилит взе чашата от ръката на Лора, докато двете стояха, прегърнати през кръста. — Жив си благодарение на нейните думи... с които съм съгласна. И защото поне имаше благоразумието да призовеш мрака, когато разбрахме с какво си имаме работа. О, стани!

Магьосникът се изправи.

— Мога ли да говоря, милейди?

— Не съм отхапала езика ти.

— Посветих силата и живота си на вас преди повече от двеста години. Създадох този подземен храм за вас както наредихте, скрит от човешки очи. Направих Вратите, през които вие и армията ви можете да пътувате между световите, така че моята кралица да отиде в Галия, да я опустоши и завладее.

Тя наклони глава и на устните ѝ заигра чаровна усмивка:

— Да, но каква полза имам от теб напоследък?

— Дори моята сила не е неизчерпаема, милейди. Нужно е голямо усилие, за да поддържам магическите си способности. Силата, която имат те, е голяма. Но все пак накрая ги накарах да отстъпят.

— Вярно, вярно, но след като отмъкнаха трофеите ми.

— Страховити са, милейди. — Мидиър скръсти ръце и китките му се загубиха в широките ръкави на робата. — Иначе нямаше да бъдат достойни противници за вас. Така триумфът ви ще бъде още по-голям, когато ги сразите.

— Ласкател.

— Почти успях да проникна в къщата благодарение на него — каза Лора. — Бях толкова близо, почти усещах вкуса ѝ. Беше добра магия, достатъчно силна да пречупи волята на преследвачката. Можем пак да опитаме.

— Можем — потвърди Мидиър. — Но остават само две седмици, преди Вратите да се отворят отново. Тогава ще имам нужда от цялата си сила, Ваше Величество, и от още едно жертвоприношение.

— Още едно? — Лилит завъртя очи. — Колко досадно! Отново на девица, предполагам.

— Ако обичате, милейди. Междувременно — имам дар, който се надявам да ви зарадва.

— Още диаманти? — Сложи ръка пред устата си и кокетно се прозина. — Омръзнали са ми.

— Не, милейди, не са диаманти. Мисля, че е нещо по-ценно.

Взе малко огледало с костена дръжка и ѝ го подаде.

— Подиграваш ли се с мен? Такава дрънкулка само... — Завъртя го за дръжката и затаи дъх. — Това е моето лице!

Поразена, докосна бузата си и втренчи поглед в стъклото.

Сякаш през ефирен воал от мъгла виждаше лицето си — очите, устните. Очите ѝ се изпълниха със сълзи на радост.

— О! О, вече мога да се оглеждам. Красива съм! Виждаш ли, очите ми са сини. Толкова нежносини!

— Нека... — Лора се притисна към нея и широко отвори очи, щом зърна отражението си до това на Лилит в малкото стъкло. — О! *C'est magnifique! Je suis belle.*^[6]

— Погледни ни, Лора. Виж, прелестни сме!

— Това е толкова по-хубаво от картина или снимка! Виж, движим се! Страните ни се докосват.

— Аз съм тук — замърка Лилит. — Мина толкова време, откакто — преди да получи дарбата — виждах лицето си в лъскаво стъкло, в чиста езерна вода. Формата му и косите, които се спускат край него. — Докосна косите си и прокара пръсти през тях. — Движенията на

устните ми, когато се усмихвам, повдигането и спускането на веждите ми. За последен път зърнах отражението си в очите на своя създател. Цели две хиляди години не бях поглеждала в собствените си очи. — По бузата ѝ потече сълза и нейното отражение я омагьоса. — Тук съм — каза тя с тих глас, задъхана от вълнение. — Отново съм тук.

— Доволна ли сте, Ваше Величество? — Мидиър отпусна скръстените си ръце. — Мислех, че това е най-съкровено ви желание.

— Никога не съм получавала толкова ценен подарък. Виж! Устните ми се движат, когато говоря. Искам голямо, Мидиър. За да мога да се оглеждам в цял ръст.

— Мисля, че е възможно, но би отнело време и сила. Вратите...

— Разбира се, разбира се. — Лилит отдалечи огледалото и го повдигна, за да види по-голяма част от себе си. — Ненаситна съм като Дейви, искам още и още, въпреки че държа съкровище в ръцете си. Мидиър, достави ми огромна радост. Ще наредя да ти донесат всичко, което поискаш.

Когато той се поклони, Лилит пристъпи към него и докосна бузата му.

— Огромна радост — повтори тя. — Няма да забравя колко усилия си положил, за да трогнеш сърцето ми.

Когато излязоха, Лилит тръгна бавно след тях. Вече говореха само за огледалото и собствената си красота и той се отклони, за да разгледа арсенала им, да добие ясна представа за броя им.

Пробягваше през тъмните тунели, провираше се под вратите. В една стая видя вампири, пируващи с кръвта на полумъртъв мъж. Когато жертвата издаде стон, шокът го подтикна към безразсъдство. Един от тях го забеляза, повдигна окървавеното си лице и се усмихна:

— Не бих имал нищо против малък плъх за десерт.

Когато се хвърли към него, Ларкин се шмугна обратно под вратата, после под следващата, между краката на пазача.

Попадна право в оръжейната.

Въоръжение за хиляда бойци, осъзна той. За повече от хиляда. Мечове и ножове, лъкове и брадви, всичките съхранявани с безупречна военна дисциплина, което говореше, че са истинска армия, а не просто глутница свирепи животни.

Това щяха да отнесат в Галия, за да я унищожат.

Е, първо щеше да им създаде малко неприятности.

Превърна се в човек, взе единствената факла от стената и запали масите, скриновете и шкафовете.

„Отвлечане на вниманието и унищожение“, помисли си той, хвърли факлата и отново прие образа на плъх.

Възможно най-бързо се върна в помещението, в което държаха пленниците. Забеляза, че мъжът, избран от хлапето за играчка, вече не е в клетката. Значи бе твърде късно да спаси него и жената. Но имаше други, повече от двадесет други, на които щеше да даде шанс.

Пазачът беше само един, стоеше, подпрян на стената и подремваше, въпреки умоляващите стонове.

Нужни бяха бързина и късмет. Ларкин смяташе, че може да разчита и на двете. Прие човешки образ, грабна меча до вампира и замахна с него.

Когато прахът му се разхвърча, писъците от клетките станаха оглушителни.

— Трябва да бягате! — Ларкин грабна ключовете от куката на стената и започна да отваря клетките. Пъкна меча в ръцете на мъж, който го погледна с недоумение. — Можеш да ги съсичаш с това — бързо заговори той. — Умират, ако им отрежеш главата. Убива ги и огън. В тунелите има факли. Използвайте ги. Ето. — Бутна ключовете в ръцете на друг пленник. — Отключи останалите! После бягайте. Някои от вас може да се измъкнат. Аз ще направя каквото мога да разчистя пътя.

Макар да знаеше, че рискува да загуби сили, отново се преобрази — този път във вълк — и сред царящия около него хаос се втурна през прага.

Зави наляво с надеждата да спечели време и нападна първия вампир, когото видя. Изненада го и прегриза гърлото му. С окървавена муцуна — побягна.

Беше се надявал пожарът в оръжейната да погълне вниманието на мнозина от тях, но все още не бе вдигната тревога.

Видя двама да носят трупове към купчина с мъртъвци. „Изхвърлят ги като смет“, помисли си Ларкин. Преобрази се в движение и посегна към един меч.

Повали ги наведнъж.

Най-сетне отекнаха звуци на тревога — не човешки писъци, а вой на уплаха и ярост. Отново се превърна във вълк, за да използва бързината му.

Сви в един тунел и съзря момчето.

Беше приклекло на земята и лакомо смучеше от мъжа, когото бяха пуснали от клетката. Лъскавите му коси бяха изцапани с кръв, кръв капеше от устата и ръцете му.

От гърлото на Ларкин прозвуча тихо ръмжене, което накара хлапето да вдигне глава.

— Кученце! — Дейви се ухили зловещо. — Няма да ти го отстъпя, преди да се нахраня. Свърших с онази, можеш да я хапнеш, ако искаш. — Посочи към жената, която лежеше по очи на няколко крачки. — Не беше много забавна, бързо ѝ се наситих.

Обзет от дива ярост, Ларкин понечи да връхлети върху него.

— Дейви, ето къде си бил! — Спаринг-партньорът на Лора дотича през тунела. — Майка ти те вика в покоите си. Няколко от хората са избягали от клетките и са успели да предизвикат пожар.

— Но все още не съм се нахранил.

— Ще ядеш после. Сам ли уби тези двамата? — Вампирът приклекна и одобрително потупа Дейви по гърба. — Браво на теб! Но ако продължиш да се тъпчеш, ще повърнеш. Ще изпратя някого да ги занесе до купчината, а ти трябва да дойдеш с мен. — Докато говореше, хвърли поглед към Ларкин. — Един от вълците на майка ти? Мислех, че е изпратила всичките...

Ларкин забеляза промяната в изражението му, внезапното настръхване. Скочи, но не успя да впие зъби в гърлото, защото вампирът го отблъсна. Силата на удара го тласна към стената, ала бързо успя да се изправи на крака и да го връхлети отново, преди съществото да извади меча си.

Прозвучаха ужасяващи писъци, собственото му ръмжене и чаткане със зъби. Вълкът в него жадуваше за кръв толкова, колкото човекът — за мъст.

Заби нокти в рамото му, в гърдите му.

Почувства невъобразима болка, когато детето се втурна към него и впи зъби в гърба му.

Ларкин нададе вой, повдигна се на задни крака и успя да отблъсне момчето. Но малкият веднага скочи, а поваленият на земята

посегна към меча си.

Вълкът разбра, че няма шанс и отпрати молитва да намери достатъчно сили и да се измъкне.

Светлината бе съвсем слаба, болката — непоносима, а усещаше и лека отпадналост. Но успя да се превърне в мишка — малка и бърза — и запъпли през сенките в посоката, от която се чуваше шумът на морето.

Паренето в тила скова гръбнака му. Пещерите кънтяха от писъци и тропот. Силите го напускаха и бързината му отслабваше, но продължи към тънкия лъч лунна светлина и плясъка на вълните.

Видя как хората бягаха и се катереха с мъка по скалите. Някои носеха на гръб слабите и ранените. Ларкин знаеше, че ако направи опит да се преобрази отново, ще се наложи някой да носи и него.

Не можеше да стори нищо повече. Със сетни сили довлече дребното си тяло до една скала и се притаи зад нея.

Последното, което видя, бе трептящата светлина на звездите, все по-слаба с приближаването на зората.

[1] скъпи (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Добре (фр.). — Б.пр. ↑

[3] тръгвай (фр.). — Б.пр. ↑

[4] скъпа (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Нали? (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Великолепно е! Красива съм (фр.). — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

— Трябваше да се е върнал досега. — През прозореца на приемната Блеър гледаше как зората разкъсва дългата нощ. — Или поне да пътува насам. Може би трябва да опитате отново — обърна се тя към Хойт и Глена. — Само още веднъж.

— Блеър. — Глена се приближи и прокара длан нагоре и надолу по ръката ѝ. — Уверявам те, че веднага щом се появи, ще го видим.

— Беше глупава идея. Безразсъдна и глупава. Какво си въобразявах? Аз го изпратих там вътре.

— Не. — Този път Глена сграбчи двете ѝ ръце. — Ларкин отиде със съгласието на всички ни. Еднакво виновни сме. Никой от нас не носи цялата отговорност.

— Влезе без оръжие, без защита.

— Не може да кръжи над свърталище на вампири или да пълзи из него с кръст на шията — намеси се Кийън. — Толкова натрапчив знак. Не би оцелял и пет минути.

— И какво от това? Незащитен оцеля десет.

— Не е мъртъв — тихо промълви Мойра и остана седнала на пода и загледана в огъня. — Щях да разбера. Мисля, че всички щяхме да узнаем, ако Кръгът е разрушен. — Извърна глава към Хойт. — Нали?

— Мисля, че да. Може просто да е имал нужда от почивка. Поддържането на друг образ несъмнено изисква значителна енергия и концентрация.

— Така е. Затова Ларкин яде колкото впрегатен кон. — Мойра бавно се обърна с лице към другите и успя да се усмихне. — И никога не е прекарвал повече от два часа в животински образ.

„Още един кошмар“, помисли си Блеър и си го представи да пълзи из пещерите като плъх, какъвто бе планът, а после изведнъж да се превръща в човек, без да има дори дървена клечка за защита.

„Жив е.“ Тази мисъл щеше да я крепи. Твърдението, че биха узнали, ако един от тях е загинал, звучеше разумно. Но може би бе

затворен в клетка и измъчван...

— Ще приготвя нещо за закуска.

Глена потупа Блеър по рамото за кураж.

— Аз ще го направя. Трябва да се поупражнявам в готвенето — каза Мойра и се изправи. — А и ако не се заема с нещо, ще полудея.

— Ще ти помогна. — Глена обви ръка около раменете ѝ. — След малко ще донеса кафе.

— Аз излизам. — Хойт стана от стола си. — Може би ще усетя нещо, ще узная нещо извън ограниченията на къщата.

— Ще дойда с теб — каза Блеър.

Но той поклати глава:

— По-добре е да отида сам.

А какво да прави тя, по дяволите? Не бе свикнала да чака, докато някой друг е изложен на опасност.

— Би ли дръпнала онези завеси, ако обичаш? Отстрани влиза светлина.

Озадачена, Блеър погледна назад. Кийън лежеше, изтегнат в едно кресло, а слабият лъч, който проникваше през източните прозорци, минаваше на крачка от върховете на ботушите му.

Навярно повечето от неговия вид биха побягнали, уплашени от тази светлина. Но не и той. Едва ли щеше да се изплаши дори ако някой се опиташе да го блъсне пред огрян от слънцето прозорец.

— Разбира се.

Тя пристъпи към завесите, дръпна ги и стаята потъна в мрак. Не си направи труда да запали лампа. Тъмнината носеше известно спокойствие.

— Какво ще му сторят? Не лъжи и не ми спестявай нищо. Ако са го хванали, какво ще направят с него?

„Ти знаеш, помисли си Кийън. Вече знаеш.“

— Ще нареди да го измъчват. И за забавление, и с практическата цел да изкопчи информация.

— Няма да ѝ каже...

— Разбира се, че ще го направи. — Гласът на Кийън издаде, че започва да губи търпение. Вбесяващо бе, че се е привързал към момчето толкова, че да се тревожи за него. — Може да го подложи на мъчения, които никой човек не би изтърпял... и да го държи полужив.

Ще ѝ каже всичко. Ти също би го направила, както и всеки един от нас. Какво значение има?

— Може би никакво. — Блеър се приближи, предаде се на слабостта, която усещаше в краката, и седна на масата срещу него. Кийън ѝ казваше истината, гола и неподправена. Това ѝ бе нужно. — Ще го превърне във вампир, нали? Ще бъде голяма победа да направи един от нас свой себеподобен.

— Тогава ще станем двама.

— Така, така. — Блеър закри лицето си с ръце, почувствала внезапно свиване в стомаха. — Кийън, ако... ще трябва да...

— Да, ще трябва.

— Няма да го понеса... и да продължа напред. Ако просто е загинал, ще го превъзмогна, но не и ако знам, че животът му е бил жертван напразно. Ако тя го изпрати обратно като вампир и се наложи... — Вдигна глава и потърка влажните си бузи. — Как преживя случилото се с Кинг? Глена ми каза, че сте били близки, а си бил принуден да го убиеш. Как се справи?

— Няколко дни бях кисел.

— Помогна ли?

— Не особено. Удавих скръбта в алкохол, а после се предадох на гнева. Онова, което сториха с Кинг, повече от всичко друго на света ме кара да търся отмъщение. — Наклони глава и я изгледа изпитателно. — Ти си хлътнала по Ларкин.

— Какво? Не... държа на него, разбира се. Както на всеки от нас. Ние сме екип.

— Хората са толкова странни — как реагират на чувствата си, какъв израз дават на емоциите си. Ти сякаш се срамуваш. Защо? И двамата сте млади, здрави и попаднали в ситуация, изпълнена със страст и рискове. Какво лошо има в привличането помежду ви?

— Не е толкова просто.

— За теб — очевидно.

Когато Хойт се върна в стаята, Кийън вдигна поглед, а Блеър скочи на крака.

— На алеята има спрял микробус. Всички гуми са разпорени. Вътре има оръжия.

Преследвачката на демони не губи време да сложи връхна дреха, а веднага се втурна навън и изтича по алеята. Забеляза, че вратата

откъм шофьорската седалка е отворена, а ключът за запалване виси от стартера, сякаш някой се е опитвал да потегли, а после бе оставил микробуса, принуден да бърза.

В багажника имаше хладилна чанта с няколко пакета кръв.

— Е, техен е — каза тя на Хойт. — Няма съмнение. А вероятността и четирите гуми да са се спукали случайно е нулева. — Наведе се и пхна пръст в голямата дупка в гумата. — Ларкин го е направил... по някакъв начин.

— Сигурно са изоставили микробуса и са побягнали в гората, за да се скрият от слънцето.

— Да. — Усмивката ѝ издаде мрачна решителност. — Най-сетне има с какво да се заловя. Ще отида да взема оръжия.

— Идвам с теб.

Навлезе в гората, въоръжена с арбалет и кол, и затършува в сенките, придвижвайки се като една от тях. На разклонението на една пътека двамата с Хойт се разделиха и навлязоха по-дълбоко в полумрака.

Блеър откри един да се спотайва, сгущен върху покритата с мъх земя под дебела сянка. Момче, забеляза тя, намерило смъртта си на не повече от осемнадесет години. Съдейки по дрехите му — изтъркани дънки и избеляла риза — предположи, че е бил студент на екскурзия.

— Съжалявам — каза Блеър. Вампирът изсъска срещу нея и пропълзя зад ствола на едно дърво. — О, хайде, знаеш, че те виждам. Не ме предизвиквай да дойда.

Не чу спътницата му да се приближава зад нея, но я усети. Завъртя се в полукръг, наклони дясното си рамо и когато тя скочи на гърба ѝ, я тръшна на земята.

Беше момиче на почти същата възраст, но доста по-дръзко.

— Вие двамата гаджета ли сте? Много сладко. Жалко за лошия ви късмет.

Женската нападна и Блеър остави арбалета. Не искаше просто да ги убие, искаше схватка.

Избегна ритника, устоя на втория отстрани и на следващия в кръста отзад. Беше достатъчно силен, за да я накара да политне напред. Подпря се с ръце, скочи и заби тока на ботуша си в лицето на вампира.

— Тренировки по кикбокс, а?

Видя нещо в очите ѝ, когато отново се устреми към нея и размениха удари. „Останала е гладна“, осъзна и си спомни за хладилната чанта в микробуса. Беше отчаяна.

Отлагането на смъртоносния удар бе само мъчение. При следващата атака Блеър заби кола в сърцето ѝ.

— Кучка. Тъпа кучка! — изкрещя скрития зад дървото и силният акцент, характерен за Ню Джърси, почти я накара да се засмее.

— Коя от двете?

Когато той скочи, Блеър се повдигна на пръсти. Но вампирът явно се готвеше за бягство.

— О, за бога! — Грабна арбалета и го прониза със стрела. — Страхливец.

Шумолене зад гърба ѝ я накара да се обърне и изпита облекчение, когато видя Хойт да идва по пътеката.

— Само един — каза ѝ той.

— Тук бяха двама. Може би има още, но са отишли по-навътре. Да се връщаме. Да видим дали другите са узнали нещо ново за Ларкин.

— Не разбрах нищо, но не усетих и че е мъртъв. Той е умен, Блеър, изобретателен, ако съдим по онова, което се е сетил да стори с гумите на микробуса.

— Да, не е твърдоглаво магаре, макар да може да се превръща в такова.

— Знам какво е да държиш на някого и да се тревожиш за живота му. — Докато вървяха, очите на Хойт шареха сред дърветата, готови да уловят всяко движение. — Можем да си помагаме в тази битка, но никой не носи отговорност за другия. Глена ме накара да проумея тази разлика.

— Никога досега не съм се тревожила за никого. Не съм свикнала.

— Мога да ти кажа, че се свиква лесно.

Когато излязоха от гората, Мойра се затича към тях, сякаш къщата гореше. Радостта, от която лицето ѝ буквално сияеше, стопи всички страхове на Блеър.

— Връща се! — извика тя. — Ларкин си идва у дома.

— Става богу! — Хойт сложи ръка на рамото на Блеър. — Край с тревогите за днес.

Нужна му бе цялата останала енергия, за да запази образа на ястреб и да се задържи във въздуха. Болката и изтощението се бореха в него и заплашваха да задушат и сетните му сили. Знаеше, че е загубил кръв, но не можеше да каже колко. Паренето от ухапването в тила бе като изпепеляващ огън.

Когато призори възвърна собствения си образ, наоколо нямаше никого — нито човек, нито вампир. По скалите забеляза кръв — не само негова, но не и толкова много, та да означава, че всички, които освободи, са били заклани.

Със сигурност някои се бяха спасили. Ако дори един...

Потрепери и усети, че крилото му започва да се превръща в ръка. Напрегна сили и призова ястреба да го задържи във въздуха.

„Ето я реката, помисли си той. Това е Шанън.“ Беше близо до дома.

Извика образа на Блеър в съзнанието си. Усмивката с две трапчинки отстрани, решителния израз на сините очи, мелодията на гласа ѝ. Щеше да стигне до нея. Щеше да успее да измине тези последни километри.

Почувства учестените удари на сърцето си, на сърцето на ястреба. Полагаше огромно усилие дори да диша, а зрението му вече не бе така остро. В него имаше нещо друго — отрова, която демонът с лице на дете бе влял в кръвта му.

Гласът на слабостта му шепнеше просто да се откаже. Изведнъж чу друг глас, по-силен:

Почти си у дома, готин. Дръж се! Почти стигна. Чакаме те. Ще ти приготвим закуска за шампиони. Всичко, което пожелаеш. Хайде Ларкин, ела си у дома!

Блеър. Вкопчи се в гласа ѝ и продължи полета си.

Видя горите, бистрия поток, каменната къща и конюшнията. А зад тях — гробището, където бе твърдо решен да не свърши сега, когато е толкова близо.

Ето я! Видя Блеър навън, бе вдигнала лице към небето. Зърна очите ѝ. Там бе и Мойра, скъпата му братовчедка. И другите — без Кийън.

Отправи благодарствена молитва към всички богове. После силите просто го напуснаха. Измина последните метри от спускането

към земята в човешкия си образ.

— О, господи! Господи! — Блеър хукна към него, на крачка пред другите. — Почакайте, внимавайте. Трябва да проверим дали няма нещо счупено.

С Глена започнаха да прокарват ръце по тялото му. Когато напипа раната на тила му, преследвачката на демони бавно отмести косите.

Вгледа се в насълзените очи на Мойра.

— Ухапан е.

— Мили боже! Не са го превърнали във вампир. — Мойра повдигна трепереща ръка към устните си. — Иначе нямаше да може да излиза навън по светло.

— Не. Не е вампир. И няма счупени кости. Но е крайно изтощен. Пулсът му едва се долавя, Глена.

— Да го внесем вътре.

— Има нужда от храна. — Мойра забърза напред, а Хойт и Блеър повдигнаха Ларкин. — Сякаш не е слагал залък в уста дни наред. Храна и течности. Ще донеса нещо.

— Пренесете го на дивана в приемната! — нареди Глена. — Ще донеса всичко, което ми трябва.

Щом го сложиха на дивана, Блеър приклепна до главата му. Беше блед като мъртвец и покрит със синини.

— Всичко е наред. Вече си у дома. Това е важното. У дома си.

— Кийън... Кийън каза да започна с това. — Мойра се върна с голяма чаша портокалов сок. — Да поеме течност и захар.

— Е, добре. Трябва да дойде на себе си. Хайде, готин!

— Ето, нека опитам. — Глена коленичи до дивана. Потопи пръст в бурканче с мехлем и първо втри в средата на челото му. — В чакрите — обясни тя, докато работеше. — Малко балансиране на чи. Мойра, хвани другата ръка и му влей малко от твоята сила. Знаеш как. Блеър, говори му отново, както докато летеше. Думите ти ще достигнат до него. Нали, Хойт?

— Да. — Магьосникът сложи длани от двете страни на главата на Блеър. — Кажи му да се върне при нас.

— Хайде, Ларкин, трябва да се събудиш. Не можеш просто да лежиш цял ден. Освен това закуската е готова. Моля те, събуди се сега.

Чакам те. — Притисна ръка към бузата му. — Видяхте ли? Пръстите му помръднаха. Хайде, ела на себе си, Ларкин, стига драми за днес.

Клепачите му потрепнаха.

— Защо жените никога не оставят един мъж на мира.

— Мисля, че беше нужно — промълви тя.

— Ето го нашия човек.

Мойра заобиколи дивана, повдигна главата му и доближи чашата до устните му.

Той пресуши сока до дъно, а след това ѝ се усмихна.

— Моята любимка. Виж ти каква гледка! Три красиви жени. Ще ви дам всичко, което притежавам, и ще ви бъда верен слуга до гроб, ако ми донесете нещо за ядене.

Кийън пръв донесе поднос с две препечени филийки.

— Яж бавно.

Ларкин погледна Блеър, а после стисна клепачи. Кимна.

— Не бързай да се тъпчеш — предупреди го тя.

— Давайте ми само хляб. Не мога ли да хапна месо? Кълна се, че мога да изям половин елен. Или от онова страхотно ястие, което готвиш, с кюфтенцата и китайските спагети.

— Довечера ще приготвя.

— Трябва да хапнеш малко, колкото да си възвърнеш силите. Ако изядеш цяла порция, просто ще го издрайфаш... ще го повърнеш — обясни, — когато се погрижим за раната.

— Нападна ме малкият. Синчето ѝ. Малко изчадие. Бях вълк, затова ухапването не е толкова дълбоко.

— Глена има мехлем. Когато бях ухапана, ме лекуваше с него. — Мойра погали косите на Ларкин. — Паренето е ужасно, знам, но лекарството го облекчава.

— Ти не беше ухапана! — мрачно отсече Кийън. — Беше само одраскване.

— Каква разлика има?

— Доста голяма. — Блеър се изправи. — Раната се инфектира, а и съществува голям риск онзи, който те е ухапал, да има известен контрол над теб.

— Да. — Ларкин се намръщи, затвори очи. — Усетих, че нещо навлиза в мен. Но...

— Ще се погрижим за това. Трябва да те пречистим със светена вода.

— Добре. После ако мога да получа от чудотворния мехлем, за който спомена Мойра, и добра храна, ще бъда като нов... въпреки че всяка кост в тялото ми е като ударена с чук.

„Това е самата истина, помисли си Блеър. Въпреки че ни е трудно да я понесем.“

— Почувства ли парене, когато зъбите му те прободоха? А сега?
— попита тя.

— Да.

— Ще бъде още по-болезнено. Съжалявам.

Излезе и забърза по стълбите. Мойра изтича след нея.

— Трябва да има и друг начин. Как бихме могли отново да му причиним страдание? Все още е толкова слаб и измъчен. Виждам болката в очите му.

— Мислиш, че аз не я виждам? — Блеър се втурна в стаята си.
— Няма друг начин.

— Знам, според всички книги, които прочетох, е така. Но Глена и Хойт...

Блеър извади шишенце светена вода от чантата си с принадлежности и се обърна решително.

— Не съществува друг начин. Заразен е. Това излага и него, и нас на риск. — Протегна ръка и я завъртя, за да покаже белега си. — Наясно съм какво е. Ако имаше друга възможност, не мислиш ли, че бих я изпробвала?

Мойра потръпна и въздъхна.

— Какво да направя?

— Дръж го здраво.

Блеър извади кърпи и превръзки. Намери сили да отиде при Ларкин и да го погледне право в очите:

— Ще боли.

— Наистина ще боли. Адски — добави Кийън.

— Е, добре. — Ларкин облиза устни. — Много обнадеждаващо.

— Може би ще успее да намалее болката... — започна Глена.

— Едва ли, а и не бива. — Блеър поклати глава. — Тя е неразделна част от пречистването. Така се прави. Ето, нека го сложим

на земята, по корем. Постелете тези кърпи под него. Кийън, ти го дръж за краката. Внимавай да не се опръскаш.

Ларкин потръпна, когато го преместиха.

— Защо трябва някой да ме държи за краката?

— За да не мърдаш — каза Блеър.

— Не е нужно...

— Напротив.

Отново срещна погледа ѝ и видя това, което се четеше в очите ѝ.

— Тогава — действай! Оставям се в твоите ръце.

Докато Кийън го държеше за краката, Хойт — от едната страна, а двете жени — от другата, Блеър отвори шишенцето. Отмести косите му и откри ужасяващата рана.

— При тези обстоятелства един мъж може да си позволи да вика. Подготви се! — предупреди го тя и наля от светената вода върху раната.

Ларкин изкрещя. Тялото му се надигна и застина. Сякаш самата рана закипя и грозната течност забълбука, докато Блеър безмилостно продължаваше да налива вода.

Мислено се върна в нощта, когато бе отишла при роднините си, по-малко от седмица, след като баща ѝ я бе изоставил. Видя сълзите, които се стичаха по лицето на леля ѝ, докато обливаше раната на китката ѝ със светена вода. Отново почувства болката, сякаш нож с горящо острие разрязваше плътта и костите ѝ.

Когато почисти раната и Ларкин с мъка си пое дъх, използва кърпите, за да я подсуши.

— Сега може би мехлемът ще помогне.

Бледа като восък, Глена извади бурканчето и сълзите ѝ закапаха върху него.

— Съжалявам, Ларкин. Толкова съжалявам! Мога ли да му помогна да заспи? Поне за час?

Блеър потърка устата си с ръка.

— Разбира се. Вече свършихме. Малко сън ще му се отрази добре.

Втурна се нагоре по стълбите, влезе в спалнята си и затръшна вратата. После се отпусна на пода до леглото, закри лице и зариди.

Опита се да се отдръпне, когато нечия ръка обгърна раменете ѝ, но тя я притисна по-силно.

— Беше толкова смела — ласкаво заговори Мойра, като майка, която приспива детето си. — Толкова силна и смела. Опитвам се да бъда като теб, но е трудно. Искан ми се да вярвам, че бих могла да сторя същото за него, защото го обичам толкова много.

— Зле ми е, чувствам се ужасно.

— Знаем. Аз — също. Не мислиш ли, че можем взаимно да си вдъхнем кураж?

— Не бива да се чувствам така. Това не помага.

— Не си права. Загрижеността и състраданието ни са от полза. Кийън му направи сок и препечени филийки. Не можех да повярвам. Но той е привързан към Ларкин. Невъзможно е човек да остане безразличен към него. Ако обичаш...

Блеър повдигна глава и изтри сълзите.

— Не искам отново да се връщам на тази тема.

— Е, ако някога го обикнеш истински, ще имаш щастлив и необикновен живот. Ще ми покажеш ли как се приготвят пържени филийки? Ще се радва да хапне няколко, когато се събуди.

— Да, разбира се. Ще отида да наплискам лицето си с вода и слизам. — Изправиха се. — Мойра, аз не съм подходяща за никого.

Мойра се спря на прага.

— Той ще реши това. Всичко зависи от вас двамата, нали?

Когато се събуди, все още бе блед, но виждаше ясно. Настоя да придърпат масата до него, за да има лесен достъп до храната.

С наслада излапа пържените филийки, яйцата и бекона. С пълна уста им разказа всичко, което бе видял и чул.

— Толкова много превъплъщения, Ларкин. Знаеш, че не бива...

— Не ми се карай, Мойра. Всичко свърши добре, нали? Може ли да пийна още кока-кола?

Изрече молбата си с чаровна усмивка.

— Не беше изпратен на спасителна мисия. — Блеър бе по-близо до хладилника и извади още една бутилка кола. — Изяснихме това.

— Ти щеше да постъпиш по същия начин. О, не поклащай глава и не ме гледай така намръщено. — Ларкин грабна бутилката. — Трябваше да опитам. Всеки от нас би го сторил. Ако бяхте видели и чули пленниците, нямаше да можете да си тръгнете, без да се опитате

да им помогнете. Честно казано, отдавна ми се искаше да подпаля онези същества. — Погледна към Кийън. — Откакто загубихме Кинг.

— Той би оценил жеста.

— Едва не загубихме и теб — подчерта Блеър.

— Във всяка война падат жертви, нали? Не трябваше да се занимавам с хлапака... изглеждаше безопасен. Но онова, което правеше... загубих самообладание, обезумях и исках само да го унищожа. Действах необмислено и глупаво. — Посегна към превръзката на тила си. — Никога няма да забравя какво ми коства това. — Сви рамене и загреба още от яйцата. — Очевидно Лилит не беше доволна от онзи магьосник — Мидиър.

— Познато име — обади се Хойт. — Говореше се за него... още отпреди моето време — добави той. — Занимаваше се с черни магии, призоваваше демони, които изпълняваха неговата воля.

Ларкин жадно отпи от кока-колата.

— Е, сега той се подчинява на заповедите на кралицата на вампирите.

— Казват, че бил погубен от собствената си жажда за власт. Мисля, че в известен смисъл е вярно.

— Тя възнамеряваше да го накаже сурово или да го остави в ръцете на другата, Лора, да прави с него каквото поиска. Но когато ѝ подари онова вълшебно огледало изведнъж се разнежи и въодушеви. И двете съзерцаваха собствените си лица като хипнотизирани.

— Суетността е нещо характерно за вампирите — каза Кийън. — Сигурно е страхотно да видиш отражението си след толкова дълго време.

— Не очаквах такава човешка реакция от тях, поне така изглеждаше. Освен това привързаността помежду им изглежда искрена.

— Той се изразява деликатно — отбеляза Кийън. — Лилит и Лора са любовници. И двете имат и други връзки, разбира се, често по едно и също време, но са двойка и взаимната им симпатия е искрена. Не че връзката им е безоблачна, но продължава вече четиристотин години.

— Откъде знаеш? — попита Блеър.

— С Лора имахме... как да кажа? Кратка авантюра. Трябва да е било през... хм, в началото на деветнадесети век, в Прага, ако не ме

лъже паметта. Беше след поредната ѝ разпра с Лилит. Прекарахме няколко страстни нощи. После тя се опита да ме убие и аз я изхвърлих през прозореца.

— Жесток край — промърмори Блеър.

— Е, тя е творение на Лилит и може да се забавлява с някого от време на време. Бях наясно с това още преди да се опита да ме прободете с кол. Що се отнася до момчето, не знам нищо за него. Сигурно отскоро е част от обкръжението ѝ.

— От семейството ѝ — поправи го Ларкин. — Смятам, че помежду им има нещо извратено, но по някакъв начин тя гледа на него като на свой син, а той на нея — като на майка.

— Това означава, че двамата са нейна слабост — кимна Хойт. — Момчето и французойката.

— Дейви. Така го нарича — добави Ларкин.

Хойт кимна. Винаги бе полезно някой да има име.

— Ако успеем да пленим или унищожим единия от тях, ще бъде удар за нея.

— Няма да замине за Галия преди нас — замислено каза Блеър. — Ще имаме време да заложим капани. Не знаем точно къде ще излязат след прехода, не точно, но можем да направим нещо. Впрочем разполагаме с няколко дни за размисъл.

— И ще ги използваме. Сега всички сме уморени. Имаме нужда от малко сън. — Глена сложи ръце на раменете на Ларкин. — Ти трябва да възвърнеш силите си, хубавецо.

— Вече се чувствам по-добре. Благодаря. Но наистина трябва да подремна. — Изправи се. — Е, струва ми се, че мога да се държа на краката си. Ще дойдеш ли с мен горе, Блеър? Искам да поговорим насаме.

— Да, добре. — Качи се с него по задното стълбище. Искаше да остане с ръце в джобовете, но забеляза, че той леко залита. Затова хвана ръката му и я обви около раменете си. — Така, подпирай се на мен.

— Нямам нищо против. Искан да ти благодаря, че се погрижи за мен.

— Недей. — Стомахът ѝ отново се сви. — Не ми благодари.

— Почисти раната ми и съм ти благодарен. Чух гласа ти. Докато летях към къщата и не бях сигурен дали ще стигна жив, чух твоя глас.

И повярвах, че ще успея.

— Помислих, че те е хванала. Представях си те в клетка, а това беше по-ужасно от мисълта, че може да си мъртъв. Не искам да се страхувам така, не искам да се чувствам толкова безпомощна.

— Не знам как да го предотвратя. — Беше задъхан, когато стигнаха до стаята му, и благодарен за помощта да се довлече до леглото си. — Ще полежиш ли с мен?

Блеър успя да го намести, а после зяпна срещу него:

— Какво?

— О, не по този начин! — Засмя се и хвана ръката ѝ. — Все още нямам достатъчно сили, но е чудесна идея за някой друг път. Нали ще полежиш до мен, а stor! Да подремнем заедно?

След болката, която му беше причинила, предполагаше, че е последният човек, когото той би искал да види. А ето че протягаше ръце към нея.

— Само ще спим. — Легна до него и се обърна така, че да вижда лицето му. — Никакви лудории.

— Лудория ли е да сложа ръка на раменете ти?

— Не.

— А може ли една целувка?

— Само една. — Докосна устните му със своите. — Затвори очи. Направи го с въздишка.

— Хубаво е човек да се завърне у дома.

— Усещаш ли болка някъде?

— Не. Само леко парене.

— Имаш късмет.

Ларкин отново отвори очи.

— Няма ли да похвалиш бързината и смелостта ми?

— Може би. Да не забравяме и хитростта. Еднорог срещу гуми „Гудиър“. Страхотно хрумване!

Блеър сложи ръка на сърцето му и затвори очи. След миг заспа.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Събуди го усещане за скованост във всички кости. Остана да лежи неподвижно няколко минути, питайки се дали ще се буди с това усещане всяка сутрин, когато остарее. Лека замаяност в главата и тежест в тялото. Може би умът се приспособяваше постепенно и човек забравяше какво е да се чувства млад и жизнен.

Изрече проклятие, когато се опита да се обърне.

Разбира се, че бе излязла. Едва ли можеше да се люби с нея, ако бе останала... ако бе успял да я придума. Блеър представляваше истинска загадка. Толкова силна, непоклатима като стомана и богиня в битка. Но дълбоко в себе си — чувствителна и ранима.

Искаше му се да преодолее защитната ѝ броня и да достигне до нежното ѝ сърце.

Външността ѝ бе не по-малко интересна. Меки тъмни коси ограждаха лицето ѝ и контрастираха с бялата ѝ кожа. Гледаше го с тези загадъчни сини очи и го омагьосваше. В нея нямаше никаква неискреност. Понякога му харесваше просто да наблюдава движенията на устните ѝ, каквито и думи да изричаше, да вижда всяка форма, която приемат.

Привличаше го и фигурата ѝ, стройна и стегната. Като изваяна. Нямаше да има нищо против една усилена тренировка по борба, щом щеше да усеща допира на това тяло до своето. Да чувства дългите ѝ крака и ръце, тези силни рамене, често голи, докато тренираше. Тези красиви стегнати гърди.

Неведнъж си бе представял, че ги докосва.

А сега се бе предал на възбуждащи фантазии, които нямаше да го доведат доникъде.

Стана и потрепери. Предполагаше, че трябва да се радва на късмета си — след всичко преживяно се отърва само с парене и синини. Трябваше да благодари на Глена и да я потърси, за да попита дали сега, когато е отпочинал, тя би могла да направи още нещо за него.

Взе душ, позволявайки си лукса да се облива с гореща вада, колкото може да търпи. Истина бе, че това щеше да му липсва. Запита се дали Мойра, със своя забележителен ум, ще може да създаде нещо подобно в Галия.

Облече се и излезе от стаята си. Къщата бе толкова тиха, че се запита дали другите все още спят. Хрумна му да отскочи до кухнята. Нищо чудно, че отново бе гладен.

Но се съмняваше, че ще открие Блеър там. Беше почти сигурен, че знае къде е.

Чу музиката ѝ, преди да стигне до тренировъчната зала. Беше различна от онази, която бе пуснала в кухнята предния ден. Този път пееше жена с приятен дрезгав глас, молеща за малко уважение, като се прибере у дома.

Е, според Ларкин — не искаше твърде много.

Ето я и Блеър, облечена оскъдно: с бял потник и черен панталон с ниска талия — дрехи, с които според него бе най-неуστοима.

Забеляза, че тренира премятания, пружиниране на ръце, ритник и салта. Използваше по-голямата част от залата. В един момент се търкулна до меч, който лежеше на пода, и започна да го размахва срещу множество невидими противници.

Ларкин изчака, докато тя направи последна крачка напред, и зае поза на воин, със свити колене.

— Съсече ги всичките.

Бавно извърна глава, докато очите им се срещнаха. Събра крака и свали меча.

— Станаха на пух и прах.

Блеър подпря оръжието на стената, намали музиката и взе бутилка вода. Докато отпиваше, дълго се взира в него. Въпреки синините и драскотината на слепоочието, все още бе красавец.

И руменината му се бе върнала.

— Как си?

— Добре. Щях да съм още по-добре, ако ти беше до мен, когато се събудих.

— Не знаех от колко сън се нуждаеш. Как е раната?

— Вече почти не я усещам. — Той се приближи, хвана ръката ѝ и обърна китката ѝ нагоре. — Е, сега и двамата имаме белези.

— Косата ти е мокра.

— Бях под душа. Всички кости ме боляха и вонях ужасно след онази гадост.

— Намокрил си превръзката. — Намръщи се, когато го побутна да се обърне. — Дай да погледна.

— Само ме сърби — каза той, докато се наслаждаваше на допира на пръстите ѝ до косите и кожата му.

— Бързо заздравява. Вълшебният мехлем на Глена действа. Господи, жалко, че нямах от него, когато бях ухапана. Мисля, че наистина си добре.

— Така ли?

Ларкин се обърна, обхвана талията ѝ и я повдигна да седне на масата.

— Внимавай, мъжкар! Все още си в списъка на контузените играчи.

— Не разбирам за какво говориш. Няма значение. Харесва ми да гледам как движиш устните си. — Потърка долната с палец. — Привлича ме.

— Не ставаш ли твърде дързък? Най-добре...

Не можа да каже нищо повече, преди устните ѝ да бъдат жадно всмукани.

Този път целувката му не бе изучаваща, а изблик на страст, по-завладяваща, по-ненаситна, отколкото бе очаквала, и събуди в ума и тялото ѝ изгарящ копнеж.

— В теб има много повече смелост и дълг. В сърцето ти има и нежни кътчета. Разбрах го на венчавката на Глена и Хойт. Суетеше се с цветята и свещите, защото искаше да изживеят своя щастлив миг. Знаеше, че любовта им е искрена, а това е най-важно. Носиш в себе си огромна доброта.

— Ларкин...

— И си страдала. Дълбоко в душата ти има незаздравели рани, там, където никой не бива да ги вижда. Болката те кара да мислиш, че си сама, че трябва да бъдеш сама. Но не си. Знаем, че откакто се помниш, водиш битка срещу ужасно зло и никога не си се опитвала да избягаш. Въпреки това си способна да се усмихваш, да се смееш и да се просълзяваш, когато двама души се вричат във вечна вяроност. Не знам кой е любимият ти цвят или коя е последната книга, която си прочела в свободното си време, но те познавам.

— Нямам представа какво да правя с теб — каза тя, когато отново можеше да говори. — Наистина. Необичайно е за мен. Винаги трябва да съм наясно какво да очаквам.

— Без никакви изненади? С радост бих променил това. Е, щом няма да ми позволиш да те разсъблека сега, какво ще кажеш да се поразходим?

— Ами... Тази сутрин с Хойт направихме обиколка из гората. Убихме трима.

— Не съм казал да ходим на лов. Просто ще се поразходим. Има предостатъчно време, докато се стъмни.

— О! Ами...

— Ще ти трябва риза или яке. Ще отидем до кухнята да намерим нещо. Ще си вземем и кутия с бисквити.

Странно бе да се разхождат заедно из ливадите под следобедното слънце. Просто вървяха, без да имат някаква цел или мисия, не за да разузнават или да преследват вампири. Вържени с мечове и колове, но и с кутия сладки бисквити.

— Знаеш ли, че Хойт ще остане да живее тук с Глена, след като всичко свърши?

Блеър захапа бисквита и го погледна изпод вежди.

— Тук, в Ирландия? Кой ти каза?

— С Хойт си говорим за разни неща, докато се грижим за коня. Да, тук, в Ирландия. В това имение. Кийън им е подарил къщата и земите.

— Подарил им е къщата? — Хапна още от бисквитата. — Не мога да го разбера. Знам, че някои вампири... поне така съм чувала, отвикват да пият човешка кръв. Носят се слухове и легенди, че някои от тях живеят сред нас като хора, но не убиват. Досега не вярвах в това.

— Минават за хора, а не са. Но имам по-голямо доверие на Кийън, отколкото на повечето хора. Питам се дали фактът, че е живял толкова дълго, има някакво значение.

— Кажи го на Лилит. Тя е живяла двойно повече години от него.

— И демоните имат избор, нали? По кой път да поемат. Не знам отговорите. А ти, когато битката приключи, ще се върнеш ли в твоето Чикаго?

— Нямам представа. — При мисълта за това Блеър усети сърбеж между плещите. — Не знам. Мисля, че ще отида някъде другаде. Може би в Ню Йорк за известно време.

— Където е живяла Глена. Тя ми показва снимки. Там е пълно с чудеса. Ще поостанеш ли в Галия? На почивка.

— Почивка в Галия? — Блеър поклати глава. — Ето кое би било истинско чудо. Може би... за няколко дни.

Не че някой я чакаше да се върне.

Продължиха към гробището и руините на параклиса. Тук все още цъфтяха цветя и във високата трева шепнеше бриз.

— Оттук тръгват корените на рода ми. Странно е. Никой не ми е казал, че могат да бъдат проследени толкова далеч назад.

— Това натъжава ли те?

— Не съм сигурна. Може би малко. Хойт ме доведе, за да ми покаже откъде произхождам. Тук е гробът на Нола. — Посочи към един камък, до който преди няколко дни бе сложила цветя, но те вече бяха увехнали. — Тя е поставила началото на семейната традиция. Едно от децата ѝ е било първият преследвач на демони. Не знам кое и едва ли някога ще разбере. Но поне едно от тях.

— Би ли променила това, ако можеше?

— Не. — Хвърли поглед към него, когато той обви ръка около раменете ѝ. — А ти би ли се отказал от дарбата си?

— Не. — Дори за всичкото злато в Зелените планини. Особено сега, когато мога да я използвам за нещо важно. Докато си на почивка в Галия — каза и отново закричи, — ще те заведа до Водопада на феите. Ще си направим пикник.

— Пак заговори за храна.

Блеър взе още една бисквита и я пхна в устата му.

— Ще поплуваме в езерото... водата е кристалночиста и топла. После ще се любим на меката трева и ще слушаме шума на падащите струи.

— И за секс.

— Храна и секс. За какво по-приятно да мисли човек?

Трябваше да признае, че има право. И не можеше да отрече, че тази обикновена следобедна разходка е неочакван и безценен дар.

— Синьо — каза тя. — Любимият ми цвят е синият.

Ларкин ѝ се усмихна, хвана ръката ѝ и така продължиха нагоре и надолу по възвишението.

— Виж това. Каква прекрасна гледка!

Видя Глена и Хойт в билковата градина, прегърнати сред избуялата растителност, озарени от слънчевите лъчи. Тя държеше кошница, пълна с билки, а със свободната си ръка докосваше лицето му.

— Виждаш ли звездния пращец? — попита Ларкин и през тялото на Блеър премина тръпка на радост.

Имаше нещо в тихата красота на този миг, което не можеше да бъде уловено и съхранено — и все пак бе вечно и универсално. „Чудо е да откриеш това, помисли си тя, близостта на две сърца... сред толкова ужас.“

Осъзна, че преди да дойде тук, не бе вярвала в чудеса.

— Ето защо ще победим — тихо каза Ларкин.

— Какво?

— Затова не могат да ни надвият. Ние сме по-силни.

— Не искам да развалям настроението ти, но физически превъзхождат всеки обикновен човек.

— Физически — да. Но не е въпрос само на първична физическа сила, нали? Никога не е било. Те са водени от стремеж към унищожение, а ние се борим за оцеляване. И имаме това — кимна към Хойт и Глена. — Любов, доброта, състрадание. Надежда. Защо иначе двама души се вричат във вярност един на друг в такова време и са готови да изпълнят обета си? За нищо на света няма да се откажем от това. Те няма да ни го отнемат. Ще се обединим, за да го запазим, и няма да се спрем пред нищо.

Глена тръгна с Хойт към къщата и се разсмя. Този звук изпълни Ларкин с надежда.

— Мислиш си, че същото се отнася и за тях. И те не ще се спрат пред нищо, но това не променя нещата, Блеър. Докато бях в пещерите, видях хората в клетките. Някои бяха пребити, твърде уморени и изплашени, за да сторят каквото и да било, освен да се предадат на желанието да умрат. А други удряха по решетките и проклинаха чудовищата. Когато ги освободих, у някои пленници долових и друго, освен страх, нещо повече от надежда. Видях жажда за кърваво отмъщение.

Обърна се към нея и Блеър прочете всичко това на лицето му.

— По-силните помагаха на по-слабите — продължи той, — защото така постъпват хората. Във време на ужас се проявява или най-доброто, или най-лошото в нашата природа.

— Ние ще разчитаме на доброто.

— Вече започнахме, нали? Шестимата сме сплотени.

Продължиха разходката си, а Блеър се замисли.

— Възпитавана съм — започна тя — да разчитам единствено на себе си. На никого друго. Че в битка винаги ще бъда сама, от началото до края... а край няма да има.

— Затова ли си решила да си сама? Какъв смисъл има?

— Трябва да побеждавам. Да остана жива след битка, а врагът да е мъртъв. Черно и бяло. Никакво главозамайване, никакви грешки и отклонения.

— Кой би могъл да живее така?

— Баща ми можеше. И живееше. Все още живее така. След като... останах сама, прекарах известно време при леля си. Тя имаше различни разбирания за живота. Разбира се, че на всяка цена трябва да побеждаваш, защото иначе си мъртъв. Но има и други важни неща. Семейството, приятелите. Да отидеш на кино, да поседиш на плажа.

— Да излезеш на разходка в слънчев ден.

— Да. При нея се получава.

— И ти си част от семейството й.

— Винаги ме е карала да се чувствам така. Но не бях възпитавана по този начин. Може би затова при мен нещата не потръгнаха. Имах... сериозна връзка с мъж, обичах го. Дадохме си обещания, които не спазихме. Той не можа да остане с мен. Разделихме се, защото това, което правя, не просто го шокираше и плашеше, а го отвращаваше.

— Тогава според мен не е бил подходящият мъж за теб, ако изобщо може да се нарече мъж.

— Просто беше нормален човек, Ларкин. Нормален и обикновен и мислех... че мога да имам живот като на останалите хора.

„Тя е създадена за нещо по-добро, помисли си той. За нещо повече.“

— Може да се каже, че Джеръми... така се казваше, ме накара да проумея, че не мога да живея нормално. Че за мен няма друго, освен

онова, което баща ми нарича мисията. Имам неколцина обикновени приятели. Обичам да пазарувам, да ходя на пицария, да гледам телевизия. Но мисълта какво предстои след залез-слънце винаги ме преследва. Не мога да се отърва от нея. Ние не сме като другите хора. — Блеър вдигна глава. — Наближава здрач. Да се прибираме и да се подготвим за тренировка. — Мълчаливо го погледна. — Край на почивката.

Нямаше по-хубаво от това просто да седи, докато красива жена се опитва да облекчи болките му... особено жена с опияняващо ухание и ръце на ангел.

— Какво ще кажеш?

Глена внимателно разтри рамото му, продължи надолу към китката му и се върна обратно.

— Приятно е. Направо чудесно. Можеш да спреш след час-два.

Тя се засмя, но придвижи длани по гърба му към другото рамо.

— Имаш няколко силни натъртвания, приятел. Но бързо ще се оправиш. Няма да бъде болка за умиране, ако пропуснеш тренировката тази вечер.

— Мисля, че е по-добре да не го правя. Времето ни е твърде ограничено.

— Тръгваме след няколко дни. — Погледна над главата му през прозореца, докато масажираше гърба и раменете му. — Странно колко бързо тази къща стана наш дом. Все още ми липсва Ню Йорк, но домът ми вече не е там.

— Ще се връщаш от време на време.

— О, да. Ще имам нужда от доза градски въздух, но...

Заобиколи го и пръстите ѝ пробягнаха по синините на ребрата му. Това го накара да подскочи.

— Извинявай. Имам гъдел.

— Потърпи и мисли за Галия. Няма да продължи дълго.

Беше истинско мъчение. Едва се сдържаше да не се закикоти като момиче.

— Галия ще ти хареса. И замъкът. И там има градини, и билки... Господи, ще ме умориш. А реката зад замъка е широка почти колкото езеро. Рибата направо скача в ръцете ти, а... Слава богу! Това ли беше?

— Стига ти толкова. Облечи си ризата.

Ларкин раздвижи първо раменете си, а после завъртя глава, за да разкърши врата си.

— Така е по-добре. Благодаря ти, Глена.

— Нищо особено. — Застана до мивката да отмие мехлема от ръцете си. — Ларкин, в момента Хойт и Кийън разговарят.

— Добре, радвам се. Нали са братя? — Той стана и нахлузи ризата през главата си. — Но явно нямаш предвид сладки семейни приказки.

— Не. Логистика и стратегия. Хойт е добър с логистиката... предвижда всяка подробност, а Кийън е по-добър стратег, бих казала. Както и да е. — Глена се обърна и подсуши ръцете си. — Помолих ги да не обсъждат тези неща по време на вечеря, за да се нахраним спокойно. Исках нормална вечеря... доколкото е възможно при толкова оръжия наоколо.

— Вечерята беше превъзходна. По-рано ви видях с Хойт да се целувате в билковата градина.

— О!

— Това е в реда на нещата. Както и разходката ми с Блеър и уединението на Мойра с книга. Нуждаем се от тези неща, така че съм обиден от това, че не участвам в обсъждането на стратегията.

— Успокой ме. Благодаря. Проблемът е не само как да пренесем необходимите оръжия и провизии оттук до Танца и оттам — до Галия, а и до мястото, което изберем за база в Галия.

— Замъкът е подходящ.

— Замъкът. — Глена тихо се засмя. — Право в замъка. Транспортирането ще бъде трудно и ще трябва ти и Мойра да ни помогнете да се ориентираме. Бива ли те да чертаеш карти?

— Ето това е Галия. — В библиотеката Ларкин рисуваше очертанията ѝ. — Има такава форма, доколкото помня от картите, които съм виждал у дома. Прилича на назъбено ветрило, с вдлъбнатини, които представляват заливи и лагуни. А тук е Танцът.

— На запад — промърмори Хойт.

— Да, и не много близо до крайбрежието. Но при ясно време морето се вижда. Има гора, както тук, но продължава още малко на

север. Танцът е разположен на хълм, а това е Кладенецът на боговете. Тук трябва да се намира замъкът.

Отбеляза го със знак, наподобяващ шахматен топ и флаг.

— По този път се стига за час на кон, при спокоен ход. На тези места има разклонения. Насам е най-големият град на Галия, а насам са Леговището на дракона и Нокаранг, откъдето е родът на майка ми. Мнозина от този край ще се включат в битката.

— А бойното поле? — попита Хойт.

— Намира се в централната част. Тези планини образуват полукръг от север на изток и завиват на юг. Ето тук е Кюнас, Долината на мълчанието. Широка и неравна, със скалисти хълмове и пещери. Нарича се така, защото човек може да се лута там часове наред и няма с кого да размени дума. Доколкото знам, това е единственото място в Галия, където не расте друго, освен сухи треви около скалите.

— Зелена ливада не би била подходяща сцена за апокалипсис — отбеляза Кийън. — Петдневен поход, нали, Мойра?

— При бърз ход — да.

— За мен ще бъде трудно да стигна дотам.

— По пътя има тъмни кътчета. Заслони, колиби, пещери, къщи. Ще се погрижим да не изгориш като факла.

— Голяма утеха, Ларкин.

— Правя каквото мога. Близо до долината има селища — продължи той и ги скицира. — Можем да привлечем бойци и от тях. Но мисля, че трябва да издигнем някакво укрепление. Врагът също ще реши, че тези места са удобни за подслон и подготовка.

— Умно момче — отбеляза Кийън. — Тя ще ги нападне — потупа с пръст по картата. — Ще използва населението. Ценните ще превърне в свои бойци, а останалите ще служат за храна. Това ще бъдат първите ѝ удари.

— И нашата първа отбранителна битка — кимна Хойт.

— Ще загубим ценно време и енергия.

— Не можем да оставим хората незащитени — възрази Хойт.

— Ще ги измъкнем. Ще оставим вампирите без източник на храна и нови попълнения, поне в този район. Бих предложил да изгорим селищата, но знам, че никой няма да одобри идеята.

— Но имаш право. — Блеър влезе в стаята. — Да я оставим без убежище, без храна, нищо, освен пепел. Чисто, бързо и ефективно.

— Говориш за домовете на хората. — Ларкин поклати глава срещу нея. — За живота и покъщнината им.

— Които със сигурност ще загубят, ако тя победи. Но няма да ги напуснат лесно — обърна се Блеър към Кийън. — Ще се разбунтуват и ще се бием на два фронта. Когато отведем населението, ще скрием старите, слабите, болните и онези, които не могат да се бият, в замъка и в други укрепления.

— Значи си съгласна с него — настоя Ларкин. — В общи линии. За опожаряването на къщите, нивите и магазините.

— Има и друг начин. — Хойт вдигна ръка. — Заради Кийън с Глена не успяхме да направим магия, с която да държим вампирите далеч от къщата. Но можем да опитаме да защитим тези селища, да ги направим недостъпни. Може магьосникът да я развали по някакъв начин, но ще е нужно време... и ще погълне вниманието и енергията му.

— Може и да се получи.

Блеър погледна Кийън и разбра, че той мисли като нея. Те нямаше да изгорят селищата. Лилит щеше да го направи.

— И така, това е Галия. — Тя се наведе над картата. — Долината е закътана между чукарите. Има много пещери, много места за криене, пустош. Дори коза трудно би намерила път за бягство.

— Няма да бягаме — заяви Ларкин.

— Мислех за тях. Щом няма друго убежище за през деня, ще използват пещерите. Това ни дава предимство, а на тях — възможност да ни издебнат от засада. Освен това нощта е техен съюзник. А ние ще използваме огън — друго голямо предимство. Преди да заминем, имам няколко идеи за изненади по пътя. Не знаем откъде ще се появи тя, но има голяма вероятност да е в този район. — Блеър сложи ръка върху картата. — Тук са бойното поле, убежищата и замъкът. Няма да се крие зад някаква скала през деня... не е в стила ѝ, със сигурност ще се подсигури с място, където да се приюти и от което да се придвижи бързо. Ще изпрати част от бойците си до селищата — да се погрижат за това преди пристигането ѝ. Затова трябва да знаем най-бързите маршрути от тези до тези точки.

Работеха, обсъждаха, спореха. Блеър забеляза, че Ларкин страни от нея, че нещо го е отблъснало. Каза си, че е неизбежно. Обеща си да не страда.

Не хранеше илюзии, че между тях може да се получи. Фантазиите бяха невинни, мимолетни. Страстта бе ценна, спасение от празнотата... поне за известно време. Отлично знаеше, че тя замира и угасва в напечено положение. Намери известна утеха в тази мисъл и тръгна към стаята си сама.

Мойра изчака удобен момент. По време на тренировката забеляза, че нещо не е наред между Блеър и Ларкин. Почти не си говореха, а когато разменяха по някоя дума, се държаха студено, като непознати. В края на вечерта, преди да излезе от тренировъчната зала, тя го хвана за ръката.

— Почакай, нека повървим заедно. Искам да ти покажа нещо.

— Какво?

— Ела в моята стая. Само за минута. След няколко дни ще си бъдем у дома — каза, преди той да възрази. — Питам се дали това преживяване ще ни се струва като сън.

— Кошмарен.

— Не всичко в него, знаеш това.

Доловила мрачното му настроение, Мойра закачливо го побутна с хълбок.

— Времето тече толкова бързо. До неотдавна ми се струваше, че сме тук от цяла вечност. А сега сякаш лети и току-що сме пристигнали.

— Ще се почувствам по-добре, когато стигна там. Ще знам къде съм и какво правя.

„О, да, нещо се е случило“, помисли си братовчедка му. Влязоха в стаята ѝ, тя затвори вратата и заговори отново:

— Какво става между теб и Блеър?

— Не знам за какво говориш. Нали искаше да ми кажеш нещо?

— Не.

— Каза...

— Е, излъгах. От известно време насам ви виждам все заедно, днес дори се разхождахте, хванати за ръце... и забелязах как я гледаш.

— И какво от това?

— Тази вечер всеки път, когато заговорехте, сякаш въздухът замръзваше между вас. Скарахте ли се?

— Не.

Мойра нацупи устни.

— Може би ви е нужна една кавга.

— Стига глупости, Мойра!

— Какво глупаво има в това? Изглеждаше щастлив с нея. Тя събуди нещо ново и непознато в теб и ми се струваше, че чувствата ви са взаимни.

Ларкин се заигра с няколко красиви камъчета, които Мойра бе намерила при потока и бе сложила на бюрото.

— Мисля, че си се лъгала. Както и аз. Днес ми каза, че не я познавам истински. Не повярвах, но сега... питам се дали не е имала право.

— Може би да, а може би не, но очевидно е казала или направила нещо, с което те е наранила. Така ли ще оставиш нещата? Няма ли да се ядосаш, да ѝ го върнеш?

— Не искам...

— Не си търси оправдание! — сопна се тя, загубила търпение. — Какъвто и да е проблемът, не може да е нещо, по-сериозно от онова, срещу което сме изправени. Всичко друго изглежда дребно и незначително. Всичко друго може да се разреши. Върви да се справиш с това.

— Защо аз?

— За да спиш, когато се нуждаеш от сън, вместо да се цупиш и да умуваш — направи нещо, иначе ще ти досаждам, докато те заболи главата.

— Добре, добре. Наистина си голяма досадница.

— Знам. — Докосна бузата му. — Защото те обичам. Върви сега.

Ларкин излезе сърдит след разговора с Мойра и се отправи към стаята на Блеър. Почука и влезе, без покана. Видя я да седи на бюрото, с малкия си компютър.

Затвори вратата зад себе си.

— Идвам да поговорим.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Този тон ѝ бе познат. Изречен с него, изразът „да поговорим“ означаваше „да се караме“. Е, добре, страхотно. Беше в идеално настроение за хубава кавга.

Но нямаше да улесни нещата за него.

Остана на стола.

— Очевидно не забелязваш, че съм заета.

— Очевидно ти не забелязваш, че пет пари не давам.

— В моята стая — хладно подчерта Блеър — аз решавам.

— Тогава изхвърли ме, защо не го направиш?

Завъртя се към него и небрежно изпъна крака, знаеше, че така ще го ядоса.

— Мислиш, че не мога ли?

— Точно сега ще ти коства доста усилия.

— Съдейки по изражението ти, бих казала, че си дошъл да си търсиш белята. Добре. — Кръстоса крака — още по-голяма обида на езика на тялото. Вяло взе бутилка вода. — Кажете каквото имаш да казваш и се разкарай.

— По тона ти разбирам, сага^[1], и бих казал, че очакваш неприятности.

— Вече знам, че имаш някакъв проблем с мен. Показа го достатъчно ясно. Е, изплюй камъчето, Ларкин. Времето ни притиска, а и не съм в настроение за дребни разпри.

— Значи за теб е нещо незначително хладнокръвно да разрушиш домовете на хората, всичко, за което са работили през живота си и са съградили с труд и пот на челото?

— Това е оправдана и много ефективна военна стратегия.

— Очаквах да го чуя от Кийън. Той е такъв, какъвто е, не може да се промени. Но ти, Блеър. Не става дума само за стратегия, а за начина, по който говореше за онези, които ще защитават домовете си, сякаш разбунтуването им е някаква досадна неприятност.

— Не можем да си позволим тази слабост.

— Но можеш да ги подпалиш.

Този поглед и тон, изпълнени с гняв и отвращение, ѝ бяха до болка познати. Трябваше само да остане равнодушна.

— По-добре да пожертваме тухли и дърво, отколкото плът и кръв.

— Един дом не е само тухли и дърво.

— Не знам, никога не съм имала дом. Но не в това е въпросът. Във всеки случай идеята беше отхвърлена. Няма да бъде осъществена. Ако това е всичко...

— Как така никога не си имала дом?

— Да кажем, че никога не съм се чувствала емоционално свързана с покрива над главата си. Но и да бях, бих предпочела да жертвам него, а не собствения си живот или живота на човек, на когото държа. — Мускулите на тила ѝ бяха обтегнати до скъсване и я мъчеше ужасно главоболие. — Този разговор е безсмислен — няма да изгорим ничий дом.

— Няма, защото не ние сме чудовищата.

При тези думи Блеър пребледня като платно.

— Имаш предвид себе си и Хойт. Ние с Кийън сме друга работа. Добре. Не за първи път ме сравняват с вампир.

— Не правя това.

— Очаквал си го от него, но не и от мен — повтори тя. — Е, очаквай го. Не, по-добре не искай нищо от мен. Върви си.

— Не съм свършил.

— Аз приключих. — Блеър стана и се отправи към вратата. Той ѝ препречи пътя и я хвана за ръката, но тя бързо се освободи. — Разкарай се или лошо ти се пише!

— Това ли е твоето решение за всички проблеми? Заплахи, блъскане, юмруци?

— Невинаги.

Удари го. Юмрукът ѝ се насочи към него и се стовари, преди да има време да размисли. След миг Ларкин лежеше на пода, а тя бе смаяна и засрамена. Просто не ѝ бе позволено да губи самообладание пред друг човек, да му посяга физически.

— Няма да се извинявам, защото си го изпроси. Но наистина прекрочих границата. Фактът, че го направих, означава, че търпението

ми е изчерпано и този разговор трябва да приключи. Хайде ставай! — подаде му ръка.

Отново сгрещи, като не предвиди какво ще последва. Той рязко я дръпна за ръката, замахна с крак и я удари зад коленете. Когато Блеър се озова на пода, Ларкин я връхлетя с тялото си, преди тя да успее да се защити.

За миг я обзе гордост, че има толкова добър ученик.

— Така ли печелиш спорове? — попита я. — С юмрук в лицето?

— Спорът приключи. Край. Махни се от мен, Ларкин, веднага! Едва се сдържам.

— Престани със заплахите.

— Ти престани! — Преобърна го, надигна се и приклепна, в случай че запрати нещо по нея. — Мислиш се за голям умник. Лесно е с разходки на слънце и разговори за пикници, но когато нещата загубеят и се наложи да действам с твърда ръка, те отворачавам. И ме смяташ за чудовище.

— Не съм те нарекъл така и не съм отвратен. Просто съм човек.

Той се втурна към нея, паднаха заедно на пода и се претърколиха. Телата им се удариха в масата и събориха сувенирна стъклена купа, която се разби на парчета.

— Ако за пет скапани секунди престанеш с опитите да ме насиниш и окървавиш, ще довършим този спор.

— Ако исках да го направя, щях да ти срежа някоя артерия. Нямах право да ме съдиш, защото не се вмествам в представите ти. Нямам нужда от тези глупости, от теб или...

— Защо не млъкнеш за миг?

Впи устни в нейните, гневно и отчаяно, въпреки че лакътят ѝ се заби в корема му. Вдигна глава, за да си поеме въздух.

— Не ми заповядай да мълча! — Тя сграбчи косата му с две ръце и придърпа лицето му обратно към своето.

Гневна, отчаяна и изгаряща от страст, изведнъж си каза: „По дяволите! Стига съм умувала кое е правилно и кое е грешно. Стига самоконтрол!“.

Има моменти, в които човек иска единствено да се отдаде и да се наслади на поривите си.

„Няма да означава нищо“, помисли си Блеър, докато се вкопчваше в ризата му. Беше просто плътска страст. Искаше ѝ се

едновременно да зариде, да заръмжи и да се предаде на насладата.

Преобърна го по гръб, възседна го и издърпа ризата над главата му. Но той се надигна, обви ръце около нея и устните му намериха гърдите ѝ. Отпусна се в прегръдката му, наведе глава назад и му позволи да засмуче зърното ѝ.

Сякаш той яздеше дракон, завладян от силата му. Сякаш се опитваше да обуздае огън, опиянен от нейното сияние. Със зъбите и езика си ѝ доставяше наслада, докато пръстите ѝ се впиваха в раменете му и се плъзгаха по гръба му. После тя отново се озова под него и ханшът ѝ се повдигна, докато устните им се сливаха. Дръпна широкия ѝ панталон надолу и под него се разкри гола женска плът, гореща и влажна. Още по-изгаряща бе мекотата, до която достигна ръката му. От гърлото ѝ се изтръгна дрезгав стон и дъхът ѝ опари устните му.

Докато тялото ѝ се гърчеше в оргазъм, единствената ѝ мисъл бе: „Господи, какво блаженство!“. Нахлуваше в нея необуздано и ненаситното ѝ желание я караше да драска, хапе и разкъсва. Би дала всичко за мига, в който обви силните си крака около него и усети проникването му.

Навлизаше в плътта ѝ, сякаш обхванат от дива ярост, тласък след тласък, докато и двамата бяха твърде изтощени, за да помръднат.

Какво направи? Предаде се на лудост, на необуздан секс, без дори за миг да помисли за защита, за последиците, за каквото и да било. Никаква мисъл, само първичен, животински порив.

Телата им все още бяха слети, сякаш се бяха стопили и превърнали в едно. Как щеше да се отдели от него? Как щеше да развали това цяло?

Не биваше да се чувства така. Не трябваше да желае нещо, някого толкова силно, че да се самозабрави. Да се отдаде така сляпо, замаяна от физическа страст.

Не го спря. Не намери достатъчно сила. И сега щеше да си плати.

Той промърмори нещо неразбираемо. Преди да се обърне встрани, потърка нос в шията ѝ като кутре.

Този миг на нежност след неудържимата ярост окончателно разби волята ѝ.

— Това се казва край на спор — задъхано промълви той. — Е, беше изумително, въпреки че не го бях планирал така. Добре ли си?

„Внимавай, напомни си тя. Бъди сдържана.“

— Няма проблем. — Надигна се и посегна към панталона си.

— Почакай само минута. — Ларкин докосна ръката ѝ. — Все още ми се вие свят. А и почти нямах време да те погледна, и двамата бяхме толкова припрени.

— Свършихме работата. — Блеър нахлузи панталона си. — Това е важното.

Той изправи гръб и достигна до потника ѝ преди нея.

— Ще ме погледнеш ли поне за миг?

— Не си падам по анализите след края на игра, имам важни задачи.

— Не си спомням никаква игра. Битка — може би. Мислех, че и двамата сме победители.

— Да, затова, както казах, няма проблем. — Всеки момент щеше да се разтрепери. — Потникът ми трябва.

Той се вгледа в лицето ѝ.

— Къде се скри? Имаш толкова много малки убежища.

— Не се крия. — Дръпна потника от ръката му.

— Напротив. Бягаш. Когато някой се доближи твърде много до теб.

— Е, добре, защо искаш да ме изнервиш? — С рязко движение облече потника. — Правихме секс... доста добър секс. Искаше ни се от известно време и най-сетне се случи. Сега можем отново да се съсредоточим върху работата си.

— Не мисля, че нещата тук са толкова различни от Галия, та случилото се преди малко да е било само секс.

— Слушай, каубой, ако търсиш романтика...

Ларкин бавно се изправи. Погледът му говореше, че отново е гневен. Добре дошло за нея. Щяха да се поборичкат и той щеше да си тръгне.

— Нямаше никаква романтика. Мислех, че първия път ще бъде романтично, но нещата взеха различен обрат — и не се оплаквам. Сега се опитваш да ме отблъснеш, да ме повалиш на земята, както направи преди с юмрук. Бих казал, че юмручният удар беше по-откровен от този.

— Получи каквото искаше.

— Отлично знаеш, че не беше само това.

— Какъв смисъл има между нас да се случи нещо повече? Какъв, по дяволите? Няма да стигнем доникъде.

— Да не би да си погледнала в кристалната топка на Глена? Какво видя там? Бъдещето?

— Знам, че подобни връзки са обречени още преди да са започнали. Не само Кийън не може да се промени, Ларкин.

— О, отново стигнахме до това.

— Просто... — Блеър повдигна ръце, енергично ги тръсна и се обърна. — Забрави! Ако не ти е достатъчно от време на време да се отдаваме на сляпа страст, опитай късмета си другаде.

Все още се страхуваше, че ще я нарани, осъзна той. Не бе първият мъж в живота ѝ и се чудеше дали съжалява за ролята, която му е отредена.

— Нямам представа какво ми е достатъчно, когато става дума за теб. — Грабна панталона си и го нахлузи. — Но знам, че имам чувства към теб. Държа на теб.

— О, моля те! — Тя взе водата от бюрото си и отпи голяма глътка. — Дори не ме харесваш.

— Кой те излъга? Защо твърдиш нещо толкова глупаво и невярно?

— Сигурно си забравил как започнахме, каква беше причината да дойдеш тук.

— Не съм, но не виждам какво общо има това с чувствата ми към теб.

— За бога, Ларкин, как е възможно да изпитваш нещо към човек, чиито възгледи са напълно противоположни на твоите?

Той преосмисли думите си. Знаеше, че го сравнява с Джеръми, за когото му бе разказала по-рано. Мъж, който се бе оказал неспособен — или не бе имал желание — да я приеме такава, каквата е.

— Блеър, ти си твърдоглава жена, но и аз не съм лесен. Имам свои убеждения, мисли и... как го нарече — възгледи. И какво от това?

— Ти, аз — посочи към Ларкин, докосна гърдите си и размаха пръст между себе си и него. — Нищо повече.

— О, стига глупости! Мислиш, че е невъзможно да не съм съгласен с теб и същевременно да изпитвам чувства към теб? Да те

уважавам, да ти се възхищавам, макар и дълбоко в сърцето си да знам, че бъркаш за онова, за което спорим? Също както ти навярно си убедена, че аз греша. Прав съм — каза с лека усмивка, — но това е друг въпрос. Ако всички имат едни и същи убеждения, ако няма разгорещени спорове, как се събират хората в твоя свят?

— Не се събират — отвърна тя след миг. — Не и с мен.

— Тогава значи си пълна глупачка. Ограничена в мисленето си — добави той за нейно изумление. — И твърдоглава, както мисля, че вече споменах.

Тя колебливо отпи още една глътка вода.

— Не съм глупачка.

— Тогава само другите неща. — Ларкин кимна и запристъпва към нея. — Блеър, невинаги най-важното е докъде ще стигнеш. Понякога от значение е самото пътуване и онова, което ще откриеш и ще направиш по пътя. Сега намерих теб.

— Не е толкова важно, колкото онова, което ни предстои.

— За мен е. Имам чувства към теб, каквито не съм изпитвал към друга жена. Невинаги ми носят радост, но търся начин да постигна вътрешно спокойствие.

— Може би успяваш. Аз не съм толкова добра.

— Тогава просто трябва да следваш примера ми.

— Как успя да извъртиш нещата в тази посока?

Той само се усмихна и я целуна по бузата, по челото и по другата буза.

— Просто успях да те накарам да погледнеш към мен. Това е вярната посока.

Трябваше да се съсредоточи върху работата. В противен случай мислите ѝ винаги се отклоняваха към Ларкин. Неусетно потъваше в блянове, усмихваше се без причина и си спомняше какво е да се събуди до мъж, който само с поглед успява да я накара да се почувства харесвана и желана.

Имаше твърде отговорна работа, за да се предава на фантазии.

— Трябва да бъдем практични, Глена. Всички. Сега. — Блеър докосна раклата на Глена с ботуша си. — Кои са най-важните неща тук, вътре?

— Всичко е важно.

— Глена.

— Блеър. — Глена скръсти ръце. — Нали ще водим битка срещу най-могъщото зло?

— Да. Което означава, че трябва да бъдем леки, подвижни, пъргави.

— Не. Трябва да бъдем добре въоръжени. Това са моите оръжия. — Глена направи широк жест, като момиче от телевизионно шоу, което показва бляскава награда. — Нима ти ще оставиш своите?

— Не, но ще ги нося на гръб, което е невъзможно с тази двутонна ракла.

— Не тежи два тона. Най-много тридесет и пет кила. — Устните на Глена трепнаха, когато срещна смразяващия поглед на Блеър. — Е, добре, може би четиридесет.

— Само книгите...

— Могат да се окажат жизненоважни. Кой знае? Транспортът е моя грижа.

— Дано каменният кръг е достатъчно голям — промърмори Блеър. — Знам, че ще носиш повече от всички ни, взети заедно.

— Не мога да отрека. Но една вещица винаги пътува с много багаж.

Блеър отмести поглед, застана до прозореца на кулата и се загледа в дъжда навън.

Оставаше толкова малко време. Само няколко дни. И въпреки че усещаше присъствието на няколко от бойците на Лилит сред дърветата, никой не се приближаваше към къщата. Никакъв опит за нападение.

Трябваше да се случи нещо. След невероятната дързост на Ларкин очакваше ответен удар. Струваше й се невъзможно Лилит да понесе такава обида, такава загуба, без да си отмъсти.

— Може би и тя е твърде заета с подготовката за отпътуване за Галия.

— Какво?

— Лилит. — Блеър се обърна към Глена. — Вече толкова дни няма никаква вест от нея. Няма начин онова, което направи Ларкин, да не я е жегнало. Господи, само като си помисля как един невъоръжен човек влезе сам в пещерите и освободи пленниците! Жесток удар.

Очите на Глена светнаха.

— Бих искала да видя физиономията ѝ.

— Аз — също. Както и да е, може би е твърде заета с подготовката, за да си прави труда да ни тормози точно сега.

— Доста вероятно.

— Оставам долу, в щаба. Трябва да обсъдим подробностите за капаните, които ще заложим.

— Ще има ли някакво значение?

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля за всичко, сторено досега, от нас и от тях. — Глена потърка капака на раклата си. — Времето и мястото на битката са уточнени. Не можем да ги променим по никакъв начин.

— Не, Мориган ясно ми го показва при последната ни среща. Но как ще използваме остатъка от престоя си тук зависи от нас и това ще предопредели хода на събитията по-нататък. Схванах и това. Хей, приятелко, имаш право да бъдеш нервна.

— Добре. — Пъргаво и умело Глена подреди стъклените обратно в чантичката с лечителски принадлежности. — Днес се обадох на родителите си. Казах им, че може би няколко седмици няма да поддържам връзка с тях. Излъгах ги, че си прекарвам страхотно тук. Не можех да им кажа истината, разбира се. Не съм им разказала дори за Хойт, защото е твърде сложно за обяснение. — Затвори чантичката. — Не че не се боя от смъртта. Разбира се, че се страхувам... може би сега още повече, отколкото в началото. Имам повече за губене.

— Хойт и щастливия семеен живот.

— Именно. Но съм готова да умра, ако това е цената. Може би съм по-готова, отколкото когато започна всичко.

— Любовта наистина е замъглила ума ти.

— Господи, да! — прочувствено потвърди Глена. — Не бих променила нито миг, откакто го срещнах. Все пак е трудно, Блеър. Семейството ми никога няма да узнае какво се е случило с мен, ако не се върна жива. Няма да разберат. Това ми тежи.

— Тогава не умирай.

Глена се засмя насила:

— Добра идея.

— Съжالياвам. Никак не е смешно.

— Всъщност шегите повдигат духа. Но... ако нещо се случи с мен, би ли предала това на семейството ми? — Подаде ѝ плик. — Знам, че искам твърде много от теб — започна тя, когато Блеър се поколеба.

— Не, но... защо точно аз?

— Ти и Кийън имате най-големи шансове за оцеляване. Не мога да помоля него. Няма да разберат какво се е случило, дори след като го прочетат, но поне няма до края на живота си да се питат жива ли съм или мъртва. Не искам да им причиня това.

Блеър разгледа плика и красивия почерк, с който бяха изписани имената и адресът на родителите ѝ.

— Аз направих два опита да се свържа с баща си. По имейл, защото не знам къде се намира. Не отговори.

— Съжалявам. Сигурно няма достъп до...

— Може би. В негов стил е да не ми отговори. Не го е грижа за мен, но щом става дума за голяма война срещу вампирите, ще прояви интерес. И ще съжалява, ако загина. Защото той ме е обучавал да се бия и загубата ми ще бъде негов провал.

— Звучи твърде сурово.

— Така е. — Погледна Глена право в очите, спокойно и съсредоточено. — И не ме обича.

— О, Блеър!

— Крайно време е да го преглътна. Ти си сложила и друго в плика. — Потупа го. — Нещо важно.

— Да — потвърди вещицата. — Но те не са единственото ми семейство.

— Разбирам. Другото сме ние шестимата. Ето едно от хубавите неща, които открих тук. — Блеър кимна и пъкна плика в задния джоб на дънките си. — Ще ти го върна на първи ноември.

— Да се надяваме.

— Ще се видим долу.

— След малко. А, Блеър! Радвам се за теб и Ларкин. Приятно е да ви гледам.

— На какво се радваш?

Смехът на Глена бе искрен.

— Е, да не съм сляпа? Имам свръхразвито зрение на младоженка. Просто казвам, че ми харесвате като двойка. Изглежда,

пасвате си.

— Не сме... не е... Не търся големия холивудски финал, с гръмка музика и розови цветчета.

— Защо не?

— Просто не искам да прибързвам. Подхождам предпазливо. Ако човек като мен гледа твърде далеч напред, скоро ще падне в ямата, която някой е изкопал точно пред него.

— Ако не гледаш достатъчно далеч и достатъчно сериозно, никога няма да намериш онова, което търсиш.

— Точно сега ще се задоволя да избегна ямата.

Блеър се отправи към вратата. Нямаше начин да обясни на жена, която все още се носи на крилете на новата любов, че има хора, които просто не са създадени да обичат. Че на някои жени не е писано да се разхождат ръка за ръка с мъжа на мечтите си по залез-слънце.

Бродеше сама по здрач, въоръжена, и сееше смърт, което не се вместише в ничии представи за романтика и надежди за щастливо бъдеще.

Веднъж опита и изживя истинска трагедия. Нямаше спор, че Ларкин е различен от Джеръми. Беше по-упорит, по-силен и определено по-чувствителен.

Но най-същественото не можеше да бъде променено. Тя имаше дълг, мисия, а той живееше в съвсем различен свят. Това не бяха предпоставки за трайна връзка.

Нейният клон на рода Маккена щеше да умре с нея. Реши го, докато лекуваше раните си след историята с Джеръми.

Понечи да свие към стълбите, но чу музиката и спря. Наклони глава и напрегна слуха си да я долови ясно, да разпознае парчето. Не беше ли Ашър?

Господи, Ларкин беше в тренировъчната зала и си играеше с тръз плейъра ѝ. Щеше да го убие.

Затича се нагоре. Не че не се радваше, че музиката ѝ му харесва. Но бе отделила доста време, за да свали и запише тези песни. А той дори не знаеше как работи проклетата машина.

— Слушай, каубой, не искам да...

Стаята бе празна, а вратите на терасата — плътно затворени. Музиката се носеше във въздуха.

— Е, добре, много хитро.

Сложи ръка на кола, който винаги носеше на колана си, и бавно запристъпва към оръжията. Всички лампи светеха. Нищо не можеше да се скрие в сенките, но тя хвана дръжката на един сърп. Музиката внезапно спря. През огледалната стена влезе Лора.

— Здравей, *cherie*.

— Хубав номер.

— Един от любимите ми.

Завъртя се в кръг, сякаш оглеждаше стаята. Носеше ботуши с висок ток, прилепнал черен панталон и вталено яке, под което се виждаше секси дантелен корсаж.

— Значи тук се готвите за срещата със смъртта.

— Тук се готвим да сритаме задниците ви.

— Ти си толкова сурова, толкова опасна.

Плъзна се през стаята, без токовете на ботушите ѝ да докосват пода.

„Не е тук, помисли си Блеър. Това е само илюзия.“ За да го докаже, хвърли кола към Лора и видя как премина през нея и се заби в отсрещната стена.

— Беше доста грубо. — Лора леко нацупи устни. — Така ли се посреща гостенка?

— Никой не те е канил.

— Последния път ни прекъснаха, преди да ме поканиш да вляза. Все пак съм ти донесла подарък. Нещо, което избрах специално за теб. Пътувах чак до Америка. До Бостън. — Завъртя се бавно и енергично, със сияещи очи. — Искаш ли да го видиш? Досещаш ли се вече? Да, да, познай! Имаш три предположения.

За да покаже пълна липса на интерес, Блеър зае небрежна поза, с ръка в джоба на дънките си.

— Не играя на догадки с вампири, Фифи.

— Не си никак забавна. Но един ден двете с теб хубаво ще се позабавляваме. — Лора се приближи към нея и прокара език по острите си зъби, преди отново да заговори: — Имам толкова големи планове за теб. Разочарована си от мъжете, нали? Горката Блеър! Неспособни са да те обичат и само те карат да страдаш.

— Единственото, заради което страдам сега, е този безсмислен разговор, от него ми се гади.

— Имаш нужда от връзка с жена. Имаш нужда... — Размаха пръст във въздуха, на сантиметри от бузата на Блеър. — Да, *bien sur*^[2], от силата и насладата, която мога да ти даря.

— Не си падам по евтини блондинки с глуповат френски акцент. А тоалетът ти? Такава отживелица...

Лора изсъска и рязко наведе глава напред, сякаш се готвеше да я ухапе.

— Ще те накарам да съжالياваш, да пълзиш, а после да крециш. Блеър престорено ококори очи.

— Господи! Значи вече не ме искаш за гадже?

Лора се завъртя със смях.

— Страшно ми харесваш. Имаш характер. За това ти донесох такъв специален подарък. Сега ще ти го покажа. Почакай само минутка.

Отново премина през огледалната стена.

— Стига шибани глупости! — промърмори Блеър. В едната ръка държеше сърпа, с другата грабна арбалет, насочи го към стената и предпазливо започна да се оттегля към вратата.

Това бе работа за Глена, не за нея. Време бе да повика вещицата.

Но Лора се върна през стената и това, което довлече със себе си, смрази кръвта на Блеър.

— Не! Не може да бъде.

— Красавец е. — Лора плъзна език по врата на Джеръми, който се гърчеше в хватката ѝ. — Разбирам защо си хлътнала по него.

— Ти не си тук. — Господи, лицето му бе окървавено! Дясното му око бе подуто и почти затворено. — Не е истина.

— За първото си права, но не и за второто. Кажи „здравей“, Джеръми!

— Блеър? Блеър? Какво става? Какво правиш тук? Какво се случва с мен?

— Беше толкова лесно. — Лора леко го повдигна от пода и го сграбчи за гърлото, като го остави без дъх. Засмя се, когато Блеър се втурна, премина през тях и се блъсна в стената. — Просто го забърсах в един бар. Няколко питиета, няколко обещания. „Мъжете са наивници, откакто свят светува“. Цитат от Шекспир. Беше достатъчно да му прошепна: „Какво ще кажеш да отидем у вас?“. И ето ни тук. — Позволи му да стъпи на земята, но ръката ѝ остана около врата му. —

Можех първо да го изчукам, но тогава подаръкът нямаше да бъде толкова страхотен.

— Помогни ми — едва успя да промълви той с пресипнал глас. — Блеър, трябва да ми помогнеш.

— „Помогни ми“ — подигравателно го имитира Лора и го повали на пода.

— Защо си губиш времето с него? — Стомахът на Блеър се сви, докато Джеръми пълзеше към нея. — Нали искаш мен? Защо не ме нападнеш?

— О, ще го направя. — Лора се хвърли към Джеръми. Обърна го по гръб и го възседна. — Този слаб, но привлекателен мъж е разбил сърцето ти. Нали така?

— Той ме заряза. Не ме е грижа какво ще сториш с него. Губиш си времето, би трябвало да се разправяш с мен.

— Не, не, определено не е загуба на време. И не е вярно, че не ти пука, *cherie*. — Когато Джеръми понечи да закрещи, Лора му запуши устата и одраска до кръв бузата му с нокът, като не откъсваше поглед от Блеър. — Хм. Страхът винаги им придава толкова приятен привкус. Умолявай ме за милост. Тогава ще го оставя жив.

— Не го убивай. Моля те, не го убивай. Той не означава нищо за теб. Безполезен е. Просто го остави. Вече успя да привлечеш вниманието ми. Ще се срещнем насаме, където пожелаеш. Само двете. Ще уредим въпроса. Ти и аз. Не е нужно да намесваме мъж. Не прави това. Поискай нещо в замяна. Само поискай.

— Блеър. — Лора й се усмихна чаровно, със съчувствие. — Не е нужно да моля за нещо, което искам. Просто го вземам. Но молбата ти беше много искрена, така че... О, не бъди глупава. И двете знаем, че ще го убия. Гледай. — Впи зъби в плътта му и плъзна тялото си по неговото, докато тръпнеше в извратена пародия на секс.

Блеър чу себе си да крещи неистово.

[1] Приятелко (галски). — Б.пр. ↑

[2] разбира се (фр.). — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Ларкин се втурна в стаята, видя само Блеър яростно да забива кола в пода, отново и отново. Ридаше неудържимо, а по лицето ѝ се четеше лудост.

Дотича при нея, но когато понечи да я докосне, получи удар, който разкървави устната му.

— Махай се, махай се! Тя го уби!

— Тук няма никого. — Той я сграбчи за китката и щеше да отнесе още един юмрук, ако Кийън не я бе дръпнал назад.

Блеър риташе и се извиваше, готова да нападне и него, но Кийън ѝ удари две плесници, толкова силни, та чак отекнаха.

— Престани! Няма полза от истерии.

Обзет от ярост, Ларкин скочи на крака.

— Долу ръцете от нея! Какво право имаш да я удриш?

Устреми се към него, но Хойт го възпря:

— Почакайте само минута, по дяволите!

В отговор Ларкин рязко се обърна назад и удари главата си в челюстта му, докато Глена дотича, за да застане между Ларкин и Кийън.

— Успокойте се. — Протегна ръце. — Успокойте се всички.

Последваха викове, обвинения и безпомощното хленчене на Блеър.

— Тишина! — Мойра прекрати врявата с властен тон. — Всички замълчете! Ларкин, той направи каквото трябваше, за да спре това безумие. Пусни я, Кийън! Глена, донеси вода. Трябва да разберем какво се е случило.

Когато Кийън я пусна, Блеър просто се свлече на пода.

— Тя го уби. Не успях да ѝ попреча. — Сви колене, опря чело на тях и обви ръце около главата си. — Господи! Боже мой!

— Погледни ме. — Мойра приклепна, здраво хвана ръцете ѝ и ги отмести. — Погледни ме, Блеър, и ми кажи какво стана.

— Той не вярваше, дори след като му показах. По-лесно беше да ме отблъсне, да ме захвърли, отколкото да повярва. А сега е мъртъв.

— Кой?

— Джеръми. Джеръми е мъртъв. Тя го довлече тук да видя как го убива.

— Тук няма никого, Блеър. В къщата сме само шестимата.

— Имало е. — Глена й подаде водата. — Усещам го.

Погледна Хойт за потвърждение.

— Нещо витае във въздуха — кимна той. — Някаква тежест, като от черна магия.

— Тя влезе през стената и си помислих: „Е, най-сетне ще се бия с теб, френска кучко!“. — Гласът й продължи да звучи пискливо, въпреки че се опита да го овладее. — Хвърлих кола, но премина през нея. Не беше тук в действителност, а...

— Както в метрото. Случи ми се нещо подобно — обясни Глена. — В Ню Йорк. Срегнах вампир в метрото, когото никой друг не виждаше. Говореше ми, движеше се, а всъщност не беше там.

— Бостън. — Разтърсена до мозъка на костите, Блеър с мъка се изправи. — Отишла е в Бостън. Преди време живееше там. Там се запознах с... Джеръми. Бяха в неговия апартамент. Тя ми каза къде са. Кийън, имаш ли хора в Бостън?

— Да.

Даде му адреса.

— Джеръми Хилтън. Някой трябва да провери. Може би просто се е подиграла с мен. Но... трябва да знаем дали не го е превърнала в един от тях.

— Ще се погрижа.

Погледна към дъските на пода, където бе забивала кола.

— Съжалявам за паркета.

— Сега това е проблем на Хойт и Глена.

Кийън докосна рамото й за миг, преди да излезе.

— Трябва да слезем долу и да те оставим да си починеш — каза Глена. — Поне да поседнеш. Мога да ти дам нещо, което ще помогне.

— Не. Не искам нищо. — Блеър изтри безполезните сълзи с длани. — Знаех, че отново ще дойде при нас, но не предполагагах... Дори не ми хрумна. Глена, ами семейството ти...

— Защитени са. С Хойт се погрижихме за тях. Блеър, толкова съжалявам, че не се сетихме да сторим нещо и за твоя... приятел.

— Въобще не помислих за него. Не очаквах да... Имам нужда от няколко минути, преди да се заловим за работа.

— Разбира се — увери я Глена.

Блеър погледна Ларкин.

— Извинявай. Извинявай, че те ударих.

— Нищо.

По-мъчително от удара бе да я остави сама.

Не зариде отново. Сълзите нямаше да помогнат нито на Джеръми, нито на нея.

Свърза се с леля си и ѝ разказа подробностите. Можеше да разчита на нея да защити останалите. Във всеки случай съмняваше се, че Лилит или Лора ще нападнат подготвени хора, които ги познават. И могат да се защитават.

Хитро бе от тяхна страна да изберат безпомощна жертва.

Не им бе отнело много време и усилия, не бе рисковано, а се бе оказало много ефективно.

Вече напълно спокойна, взе оръжията си. Пъкна меча в ножницата на гърба си, а кола — в колана си. С ясно съзнание и цел излезе навън.

„Няма да са много“, помисли си Блеър. На този етап би било неразумно Лилит да изпрати повече от шепа разузнавачи. Жалко.

Навярно очакваха да бъде съкрушена, потресена и дълбоко наранена. Щеше да ги изненада.

Видя двамата, които тръгнаха към нея отдясно и отляво.

— Здравейте, момчета! За купон ли сте зажаждали? — Мечът излезе от ножницата с пронизителен звук от триене на метал в метал. Замахна — бързо, с две ръце — и обезглави онзи, който се бе приближил изотзад. — Дошли сте на точното място.

Когато другите двама стигнаха до нея, беше готова. Размахваше меча, отбиваше удари, а звънът на острието звучеше като песен на отмъщението. Остави се да одраскат ръката ѝ. Искеше да усеща острата болка.

„Колко са тромави!“ помисли си. Млади и все още необучени. С отпуснати тела от заседналия живот, воден приживе. Не бяха беззащитни като Джеръми, но и не бяха добре подготвени за битка.

Издърпа кола и елиминира единия. Другият хвърли меча си и побягна.

— Хей, хей, все още не съм свършила с теб. — Подгони го и го повали със скок. После задържа кола над гърдите му и го погледна в изпълнените със страх очи. — Имам послание за Лора. Нали я познаваш? Онази френска кифла. Добре — каза тя, когато съществото кимна. — Предай ѝ, че е права за едно. Някой ден ще се срещнем насаме — и това ще бъде краят... О, няма значение, сама ще ѝ го кажа.

Заби кола в сърцето му. Изправи се и прокара ръка през мокрите си коси. После събра разпилените оръжия и се отправи обратно към къщата.

Вратата се отвори със замах, преди да я докосне, и Ларкин излетя навън като хала.

— Да не си си загубила ума?

— Не го очаквах. — Блеър му хвърли един от мечовете, мина покрай него и влезе. — Само трима. Може би това са били всички, изпратени в близост до къщата. — Остави другите мечове, взети от вампирите, на плота в кухнята. — Бяха дребни риби.

— Да излезеш сама? Да рискуваш живота си така безразсъдно?

— През по-голямата част от живота си съм излизала сама на лов — напомни му тя. — А и рискът е част от професията ми.

— Не е професия.

— Точно това е. — Блеър си наля голяма чаша кафе. Забеляза, че ръцете ѝ не треперят. Мисията бе изпълнена. — Ще отида да се подсуша.

— Нямах право да се излагаш на опасност.

— Поех минимален риск — възрази тя и излезе от стаята. — С отличен резултат.

Когато се преоблече, отиде при другите в библиотеката. По израженията им личеше, че Ларкин им е разказал за малката ѝ лудост.

— Бяха на пост близо до къщата — започна тя. — Вероятно за да слухтят и да докладват, ако чуят нещо ценно. Проблемът е отстранен.

— Щеше да бъде проблем, ако бяха повече — заговори Хойт тихо, но с нескрит укор. — Щеше да бъде проблем, ако те бяха убили

или пленили.

— Е, това не се случи. Трябва да се възползваме от всяка възможност. Не само ние шестимата, а и хората, които ще се присъединят към нас. Трябва да ги обучим да убиват. Не само с мечове и колове, а и с голи ръце или с подръчни средства. Всеки предмет може да се използва като оръжие. Ако не са обучени и подготвени, просто ще бъдат беззащитни и ще умрат.

— Като Джеръми Хилтън.

— Да. — Блеър кимна към Ларкин и почувства гнева му с изпълненото си с болка сърце. — Като Джеръми. Кийън, успя ли да откриеш нещо?

— Мъртъв е.

Потисна напирания в гърлото си стон.

— Възможно ли е да е станал вампир?

— Не. Физическите наранявания са били твърде тежки.

— Възможно е да...

— Не! — прекъсна я Кийън. — Разкъсала го е на парчета. Една от запазените ѝ марки. Просто е мъртъв.

Почувства нужда да поседне. „По-добре, отколкото да припадна“, каза си.

— Не можеше да сториш нищо, Блеър — ласкаво заговори Мойра. — Не можеше да го предотвратиш.

— Така е. Целта на Лора е ясна. „Виж какво мога да направя пред очите ти, а ти си безпомощна“. С Джеръми бяхме сгодени преди две години. Трябваше да му кажа... накрая дори да му покажа коя съм, какво върша. Изостави ме, защото отказа да повярва, да бъде част от това. Сега то го погуби.

— Тя го погуби — поправи я Ларкин. — Нямах никаква вина. — Изчака, докато Блеър вдигна глава и срещна погледа му. — Искане да започнеш да се самообвиняваш. Нима ще го допуснеш?

— Никога няма да ме победи. — В очите ѝ отново пареха сълзи, но ги преглътна. — Извинявайте, всички. Разстроена съм и ще ми бъде нужно известно време, докато го превъзмогна.

— Ще отложим съвещанието. — Глена погледна другите, очаквайки съгласието им. — Ще те оставим сама.

— Оценявам разбирането ви, но предпочитам да работя. По-добре е да размишлявам. — Ако отидеше горе, ако останеше сама,

отново щеше да рухне. — Е, добре. Ще заложим капани отвъд, трябва да намерим най-подходящите места и да преценим колко ще ни бъдат нужни.

— Имаме по-неотложни грижи — прекъсна я Хойт. — Самото придвижване до Галия. Ако Кийън няма достъп до Танца, няма да може да премине през Вратите.

— Трябва да има начин. — Мойра сложи ръка на рамото на Блеър и силно го притисна, преда да я отмести. — Щом Мориган е избрала нас шестимата.

— Може би моята роля е била дотук. — Кийън сви рамене. — Боговете са непредсказуеми.

— Ти си един от нас — продължи да настоява Мойра. — Без теб в Галия Кръгът ще бъде разрушен.

— Мога отново да отида до пещерите. По въздух. — Ларкин закричи покрай прозорците. Как би могъл да седи на едно място в такъв момент? — На разузнаване. Може да открия техните врати.

— Не бива да се делим. Не и когато съдбовният ден е толкова близо. Трябва да останем заедно. — Глена огледа всички и очите ѝ се спряха върху лицето на Блеър. — Като едно цяло.

— Има още нещо, което трябва да спомена. — Мойра хвърли поглед към Кийън. — Когато с Ларкин отидохме до Танца в Галия, беше едва пладне. Преходът стана толкова бързо, сякаш за няколко мига. А когато пристигнахме тук, беше нощ. Не можем да знаем предварително колко ще трае пътуването. И дали... ако тръгнем през нощта, както е по план, ще пристигнем в Галия по тъмно.

— Или точно по пладне. — Кийън погледна нагоре. — Просто идеално, а?

— Трябва да има начин да го предпазим от светлина.

— Лесно е да го кажеш, Червенокоске. — Кийън стана да си налее чаша уиски. — Твоята нежна кожа може да изгори от силното слънце, но няма да се превърнеш в пепел, нали?

— Някаква защита, Хойт... — започна Глена.

— Не мисля, че лосион против изгаряне ще свърши работа — възрази Кийън.

— Ще измислим нещо! — сопна се тя в отговор. — Ще намерим начин. Не сме стигнали дотук, за да се откажем, да те оставим точно накрая.

Блеър ги чуваше как разговарят, обсъждат и спорят... Гласовете просто бръмчаха около нея. Не коментираше и не вземаше участие. Когато Хойт най-сетне придума Кийън да му даде малко от своята кръв, тя ги остави да се заемат с магиите си.

Ларкин не можеше да заспи. На няколко пъти едва се сдържа да не тръгне към стаята на Блеър. Но какво можеше да ѝ предложи? Не желаше утеха, а от гняв нямаше полза.

Изживяваше мъчителна загуба и тежък емоционален удар. Не се обърна към него, навярно и не можеше. Дори като към боен другар.

Как да облекчи болка, която тя отказва да му разкрие, или да излекува рани, скрити така дълбоко в душата ѝ?

Очевидно бе обичала онзи мъж. В малко грозно кътче дълбоко в сърцето му се таеше ревност към брутално убийтия, което не можеше да си прости.

Стоеше до прозореца и гледаше изгрева в последното си утро в Ирландия.

Някой почука и той предположи, че е Мойра.

— Вий иш-тий^[1]!

Не се обърна при отварянето на вратата, а едва когато Блеър заговори.

— Галският ми е пълна скръб, така че ако това означаваше да се разкарам, не съм разбрала. — Вдигна бутилката уиски, която държеше в ръката си. — Нападних запасите на Кийън. Трябва да пийна нещо по време на бдението за стар приятел. Ще ми правиш ли компания?

Без да изчака отговор, тя влезе в стаята и седна на пода до леглото, облегната на таблата. Отвори бутилката и щедро наля по два пръста в чашите, които бе донесла.

— Първо да прием за самата смърт. — Вдигна чашата и я пресуши. — Хайде, Ларкин! Нищо, че си ми сърдит.

Той се приближи и седна срещу нея.

— Съжалявам, че страдаш.

— Ще го преживея. — Подаде му втората чаша и наля още уиски в своята. — Сланте!^[2] — Леко допря чашите една до друга, но този път отпи малка глътка. — Баща ми ме е учил, че привързаността е оръжие, което врагът може да използва срещу теб.

— Това е студен и тежък начин на живот.

— О, човек като него свиква. Той ме изостави на осемнадесетия ми рожден ден. Край, отърва се от мен. — Блеър наведе глава назад и отпи от уискито. — Знаеш ли, много пъти ме е наранявал. Ясно ми показваше, че не ме обича, и това разбиваше сърцето ми. Но нищо не може да се сравни с онова, което ми причини в онзи ден. Тогава получих това. — Завъртя китката си и се загледа в белега. — Излязох на лов през нощта, все още съкрушена, за да му докажа, че не се нуждая от него. Сама си търсех белята.

— Той не те заслужава.

Леко се усмихна.

— Напълно би се съгласил с теб, но не за същото, което имаш предвид. Не бях това, което той искаше, а дори да бях, нямаше да ме обича. Отне ми дълго време да го осъзная. Може би щеше да се гордее с мен, да бъде доволен. Но не и да ме обича.

— Все пак ти си го обичала.

— Боготворях го. — За миг Блеър затвори очи и се опита да потисне тези емоции. Това бе минало. — Просто не можех да изкореня това чувство и да го унищожа. Затова се стараех, полагах огромни усилия, за да стана по-добра от него. Но все още копнеех да обичам и да бъда обичана. После срещнах Джеръми. — Наля уиски и за двамата. — Работех в кръчмата на чичо си. С леля ми и братовчедите се редувахме на смени. Преследване на вампири и работа на бара, сервиране ден и нощ. Леля ми наричаше този живот „нормален“. Споделяне на бремето, сплотеност, като едно семейство.

— Струва ми се разумна жена.

— Такава е. И добра. И така веднъж, когато бях на смяна в бара, Джеръми влезе с приятели. Току-що бе сключил страхотна сделка и бяха решили да обърнат по едно. Работеше като брокер на борсата. — Махна с ръка. — Трудно е за обяснение. Както и да е. Беше привлекателен. Голям красавец. Започна да ме сваля...

— Повалил те е на земята?

— Не, не. — Блеър искрено се засмя. — Това е жаргонен израз. Флиртуваше с мен. Отвърнах, защото истински ме привличаше. Нали разбираш какво имам предвид? Изпитах онзи приятен трепет.

— Разбирам. — Ларкин леко потърка ръката ѝ. — Познавам това чувство.

— Остана в заведението, докато затворихме, и му дадох телефонния си номер. Е, не е нужно да се спирам на всяка подробност. Станахме гаджета... започнахме да излизаме заедно. Беше забавен, сладък. Нормален. От типа мъже, които изпращат цветя на дамата след първата среща. — Очите ѝ се замъглиха, но поклати глава и пийна още уиски. — Искях нормална връзка, поне шанс за такава. Когато нещата помежду ни станаха сериозни, си мислех: „Да, така трябва. Мисията не означава, че не мога да имам някого до себе си, да съм близка с някого“. Не му разказах какво правя в нощите, когато не сме заедно, и дори понякога, след като той заспи. Не го направих.

— Обичаше ли го?

— Да. Казах му това, но не и коя съм и какво върша. — Дълбоко си пое дъх. — Защо ли? Честно казано, не знам дали от страх или заради начина ми на възпитание. Бяхме заедно осем месеца, а той така и не узна. Не може да не е имало признаци, издайнически белези, крещящи: „Хей, Джеръми, не се ли чудиш как съм получила тези синини? Защо дрехите ми са съсипани? Откъде се е взела тази кръв, по дяволите?“. Но той никога не питаше, а аз не си задавах въпроса защо.

— Както се казва, някои хора си слагат капаци. Любовта ги прави слепи за очевидното.

— Безспорно. Предложи ми брак. О, господи, беше създал съвършената обстановка! Вино, свещи, музика, изрече най-подходящите думи. И аз просто се оставих на големите бляскави фантазии. Още няколко дни не му казах нищо, докато леля ми не ме притисна. — Потърка клепачи с палец и показалец. — „Трябва да му кажеш, настоя тя. Да го накараш да повярва. Не можеш да градиш бъдеще с него, основано на лъжи и полуистини, без доверие“. Още две седмици отлагах, ала това не ми даваше покой. Знаех, че е права. Но той изпитваше силни чувства към мен и всичко щеше да бъде наред. Нещата щяха да потръгнат, защото ме обичаше и щеше да разбере, че не само изпълнявам дълга си, а и се боря за справедливост.

Блеър задържа чашата с две ръце и затвори очи.

— Обясних му го възможно най-тактично. Разказах му цялата история на семейството ми. Реши, че се шегувам. — Тя повдигна клепачи и срещна погледа на Ларкин. — Когато проумя, че говоря сериозно, стана враждебен. Въобрази си, че това е моят извратен начин да разваля годеща. Дълго се препирахме. Убедих го да дойде с мен на

гrobiщето. Знаех, че един вампир ще излезе през нощта и успях да събудя любопитството му. Показах му какви са те и коя съм аз.

Отново отпи, бавно.

— Нямаше търпение да избяга някъде далеч от мен. Да опакова багажа си и да си тръгне. Да ме зареже. За него бях откачалка, която никога вече не желаше да вижда.

— Бил е слаб.

— Беше обикновен мъж. Сега е мъртъв.

— Значи ти си виновна, така ли? Защото си държала на него толкова, че да му разкриеш истината за себе си. Защото не само си му показала, че на света има чудовища, а и че си силна, смела жена, дръзнала да се изправи срещу тях. Виновна ли си, че не е имал мъжеството да прозре колко си необикновена?

— Необикновена? Просто върша това, на което съм обучавана. Продължавам семейния бизнес.

— Пълни глупости. Нещо по-лошо — тава са думи на самосъжаление.

— Не го убих аз, прав си. Но е мъртъв заради мен.

— Мъртъв е, защото един зъл, бездушен демон го погуби. Защото не е повярвал в нещо, което е било пред очите му и не е останал с теб. Ти нямаш вина.

— Той ме изостави — като баща ми. Мислех, че това е най-лошото. А сега... не знам как да превъзмогна болката.

Ларкин взе чашата ѝ и я остави. Притегли Блеър в обятията си и притисна главата ѝ към рамото си.

— Сподели скръбта си с мен. Поплачи си, а stor. Ще се почувстваш по-добре, след като пролееш сълзи за него.

Задържа я и ласкаво погали косите ѝ, докато тя плачеше на рамото му за друг мъж.

Събуди се, завита в леглото му, все още с дрехите, благодарна, че е сама. Махмурлукът не бе последица от нощен запой, а от опита ѝ да удави болката в уиски.

Забеляза, че пердетата са спуснати, за да не я събуди слънцето, и погледна часовника си. Изсумтя, защото вече бе пладне, отметна завивките и седна на ръба на леглото.

Чакаше я твърде много работа, за да се предава на шибания махмурлук и безутешната скръб. Преди да събере сили да стане, Ларкин влезе с чаша, в която имаше мътна кафява течност.

— Бих казал добро утро, но предполагам, че за теб не е такава.

— Не е толкова зле — каза тя. — Имала съм и по-лоши.

— Все пак не си особено бодрa. Глена каза, че това ще помогне.

Блеър скептично погледна чашата.

— Защото ако го изпия, ще повърна всичко, което съм погълнала вчера?

— Не знам. Но сега бъди смело момиче и изпий лекарството си.

— Добре. — Тя взе чашата и помириша съдържанието ѝ. — Не мирише така ужасно, както изглежда. — Дълбоко си пое дъх и изпи всичко наведнъж. После потръпна от главата до петите. — На вкус е отвратително. Същинска скоросмъртница.

— Дай му минута-две да подейства.

Блеър кимна и сведе поглед към ръцете си.

— Снощи не бях в най-добрата си форма, меко казано.

— Никой не очаква от теб винаги да бъдеш във форма. Аз — определено не.

— Искam да ти благодаря, че ме изслуша и ми предложи рамо за утеха.

— Очевидно най-много се нуждаеше от тази част на тялото ми.

— Ларкин седна до нея. — С достатъчно бистър ум ли беше, за да разбереш онова, което ти казах?

— Да. Не съм виновна. С главата си знам, че е така. Но друга част от мен все още не го осъзнава, Ларкин.

— Онези двама мъже са те наранили. Аз няма да го направя. — Рязко се изправи, когато преследвачката на демони втренчи поглед в него. — Още нещо, което трябва да проумееш. Ела, когато си готова. Имаме доста работа.

Излезе и затвори вратата, а тя остана загледана след него.

Доволна бе, че няма време за разтакаване. Щяха да отнесат по старомодния начин възможно най-голяма част от оръжията и боеприпасите до кръга. Хойт и Глена продължаваха работата си върху

защитно средство за Кийън. Блеър започна да товари Ларкин, приел образа на кон. Мойра натоварваше Влад, жребеца на Кийън.

— Сигурна ли си, че можеш да яздиш това създание? — попита Блеър.

— Мога да яздя всичко. — Мойра погледна към прозореца на кулата. — Това е единственият начин да успеят. Трябва да са изцяло съсредоточени върху работата си. А не можем да изменим цялото разстояние с толкова багаж след залез-слънце.

— Права си. — Блеър се метна на гърба на Ларкин. — Дръж очите си отворени на четири. Възможно е да имаме компания в гората.

Тръгнаха в колона.

— Наистина ли ги надушваш? — попита Мойра.

— По-скоро ги усещам. Ако някой ни доближи, няма да остане незабелязан.

Огледа дърветата, сенките. Нищо не се движеше, освен зайци и птички.

„Светлина, помисли си тя, и птичи песни.“ Щеше да е различно да изминат този път през нощта. Тя и Мойра щяха да яздят Ларкин, а Хойт и Глена — жребеца. Знаеше, че Кийън може да тича бързо почти колкото кон в галоп, ако се наложи.

Пътеката криволичеше и на места почти се губеше. Другаде сенките бяха толкова дълбоки, че Блеър инстинктивно посягаше към арбалета.

Почувства как Ларкин потръпна и кимна. „Значи и той ги усеща, помисли си. Поне в образа на кон.“

— Наблюдават ни. Стоят на разстояние, но ни наблюдават.

— Ще разберат какво сме намислили. — Мойра погледна назад. — Или ще докладват на Лилит и тя ще се досети.

— Да ускорим ход. Да побързаме.

Излязоха от гората и продължиха през малка нива. На едно възвишение отвъд нея се издигаше каменния Танц.

— Голям е — промърмори Блеър. „Не колкото Стоунхендж, помисли си, но внушителен.“ И също както при Стоунхендж, почти осезаемо почувства присъствието на камъните още преди да влезе в сянката им.

— Силно въздействие.

Слезе от седлото.

— И в този свят, и в моя. — Мойра скочи от коня и опря глава в тялото на Ларкин. — Оттук е пътят към дома.

— Да се надяваме. — В Танца Блеър започна да разтоварва оръжията. — Сигурна ли си, че вампирите не могат да проникнат в кръга?

— Никой демон не може да премине и да стъпи на свещената земя. Така е в Галия, а според всички книги, които прочетох — и в този свят.

Мойра погледна към гората, както бе сторила Блеър. Но се сети за Кийън и какво щеше да се случи с него, ако го оставеха.

— Ще измислим нещо.

Мойра се обърна към Блеър:

— Ти също се тревожиш.

— Проблемът е сериозен. Трябва да осигурим преминаването и защитата му. Това означава, че имаме два сериозни проблема. Удобство е, че тук е безопасна зона и след няколко часа няма да намерим боеприпасите си опустошени, но лошата страна е, че Кийън няма достъп.

Без да мисли, Блеър погали тялото на Ларкин. Когато той извърна глава и я погледна, отпусна ръката си.

— Хойт и Глена са се посветили на тази задача. Ще отидем всички и точка. Така че трябва да намерим начин. — Ларкин размаха опашка и я шляпна отзад. — Хей!

— Ненадминат е в закачките — отбеляза Мойра. — Почти във всеки образ.

— Да, голям шегаджия. Да внимава, че един ден може да остане заклещен в някой от четирикраките си образи. — Застана до главата му. — Какво ще правиш тогава?

Той близна Блеър по скулата и издаде звук, подобен на сърбане.

Мойра звънко се засмя, докато струпваше последните оръжия.

— Разсмива ме дори в труден момент. Аха — каза тя, когато убийцата на вампири изтри слюнката от бузата си. — Май нямаш нищо против да те докосва с език, когато е мъж.

Изпръхтяването на Ларкин прозвуча почти като човешки смях. Мойра отново се захла и възседна жребеца.

— Човек не може да не забележи, когато между двама души гори толкова неудържима страст. Някога и аз си падах по него. — Протегна

ръка и разроши гривата на Ларкин. — Но бях на пет години. Това отдавна е минало.

— Тихите води са най-дълбоки — промърмори Блеър. — Ти. — Повдигна брадичка срещу Мойра, когато възседна Ларкин. — Тихо момиче, вгълбено в книгите и малко срамежливо. Не очаквах да приемеш толкова спокойно новината, че се чукам с братовчед ти.

— Че се чукаш с него? — Мойра присви устни, докато язدهа между камъните. — Сигурно това е израз за сексуални отношения. Струва ми се подходящ, защото...

Преметна юздите върху врата на Влад и плесна с ръце. Този път Блеър избухна в смях.

— Ти си пълна с изненади.

— Знам какво се случва между един мъж и една жена. Поне на теория.

— На теория? Значи никога не си... — Видя Мойра смутено да поглежда към Ларкин. — О, извинявай. Големите коне имат големи уши.

— Е, предполагам, че са малки в сравнение с други части на тялото им. Не, никога не съм го правила. Щом ще бъда кралица, ще трябва да се омъжа. Но има време. Искам да открия подходящ мъж, който да ме разбира. В най-добрия случай да обичам така, както се обичаха родителите ми, или поне съпругът ми да е човек, когото истински харесвам. И да е добър в чукането.

Този път Ларкин издаде звук, подобен на мърморене.

— Няма само ти да го правиш. — Мойра извади крак от стремето и леко го срита с ботуша си. — Бива ли го в това отношение нашия Ларкин?

— Той е животно.

Ларкин заподскача в лек тръс.

„Да, помисли си Блеър, хубаво е човек да се посмее, дори в труден момент.“

[1] Галски израз, означаващ влез. — Б.пр. ↑

[2] Галски израз, означаващ наздраве. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кийън потърка грубата черна материя с нескрито отвращение.

— Наметало.

— Да, но магическо. — Глена се опита да спечели одобрението му с чаровна усмивка. — При това с качулка.

„Черни наметала и вампири, мислено въздъхна той. Колко банално!“

— И ще ме предпази да не пламна като факла под слънчевите лъчи?

— Да, трябва да помогне.

Погледна я с лека насмешка.

— „Трябва“ е ключовата дума.

— Кръвта ти не завря, когато я изложихме на слънчева светлина... — започна Хойт.

— Обнадеждаваща новина. Проблемът е, че тялото ми не се състои само от кръв.

— Тя е ключът — настоя магьосникът. — Най-важното. Самият ти си го казвал.

— Преди особата ми да бъде изложена на риск.

— Съжалявам, че нямаше време да го изпробваш. — Глена прокара ръка през косите си. — Дълго работихме, а и не посмяхме да те накараме да излезеш навън с него, без да сме напълно сигурни, че ще те предпази.

— Голяма загриженост от ваша страна. — Кийън повдигна наметалото. — Не можахте ли да го направите малко по-стилно?

— Модата не беше първата ни грижа. — Хойт почти му се сопна. — Мислехме за защитата на жалкото създание, което ще го носи.

— Ще ви бъда безкрайно признателен, ако до края на деня не се превърна в купчина пепел.

— Трябва да им благодариш. — Мойра го прониза с укорителен поглед. — Заради теб работиха през цялата нощ и през целия ден.

Освен това, докато ти спеше, и ние, останалите, свършихме доста неща.

— Аз също бях зает, Ваше Височество. — Обърна ѝ гръб и демонстрира пълно пренебрежение към нея. — Е, едва ли ще се наложи да го използвам, щом каменният кръг е недостъпен за моя вид.

— Нямах доверие на боговете — отбеляза Хойт.

— Принуден съм още веднъж да ти напомня, че вампирите и боговете не са другарчета по чашка.

Глена се приближи и сложи ръка върху неговата.

— Облечи го. Моля те.

— Само заради теб, Червенокоске. — Той повдигна брадичката ѝ и леко я целуна. — Чувствам се като герой от някакъв скапан филм. Или по-лошо — като монах.

„Не прилича на монах, помисли си Мойра. Изглежда опасен.“

Блеър и Ларкин влязоха.

— Взели сме всички мерки за безопасност — каза преследвачката на демони и погледна учудено Кийън. — Хей, напомняш ми за Зоро.

— Моля?

— Помниш ли сцената с момичето в църквата, когато той се правеше на свещеник? Господи, какъв мъж! Всяка жена би си казала: „Жалко за избора му!“. Както и да е, слънцето залязва.

Хойт кимна и погледна към Кийън.

— Не се отделяй от нас.

— Ще ви следвам плътно.

Блеър съжаляваше, че нямаха време да отрепетират маневрата, но бе твърде късно. „Стига приказки, помисли си. Стига спорове... и генерални репетиции!“ Часът бе настъпил.

Тя кимна бързо, пое си дъх и излезе заедно с Ларкин. Още докато той променяше образа си, Блеър помогна на Мойра да се качи на гърба му зад нея.

Понесоха се в галоп с надеждата да отвлекат вниманието на онези, които дебнат в засада. Почти не видя кога Кийън се втурна навън. След секунди бе до вратите на конюшната и извеждаше жребеца.

В следващия миг отново изчезна, а Хойт и Глена се озоваха на гърба на Влад.

Беше твърде рисковано да продължат да яздят бързо през гората, тъй като се ориентираха само от слабата лунна светлина. Блеър накара Ларкин да тича по-бавно и го остави да наблюдава пътеката, докато тя се озърта наоколо.

— Все още нищо. Спотайват се, дори и да са наблизно.

— Виждате ли Кийън? — С насочен лък, Мойра се опита да огледа цялата околност. — Усещате ли го?

— Не, няма и следа от него. — Блеър се раздвижи на седлото, за да погледне над рамото на Мойра към Хойт.

— Бъдете нащрек. Може да ни връхлетят изотзад.

Яздеха в пълно мълчание и само звукът от копитата отекваше по пътеката. „Това е проблем“, помисли си Блеър. Къде бяха нощните птици? Защо нито едно животинче не изшумоляваше в нощния гъсталак?

Знаеше, че ловците на демони не са единствените същества, които усещат присъствието на вампири.

— Бъдете внимателни — каза тя шепнешком.

Тogaва чу звън на стомана и внезапен вик. Не бе нужно да пришпорва Ларкин или да го подканва с думи. Той веднага се понесе в галоп.

Усети нападателите секунди преди да изскочат иззад дърветата. Този път бяха пешаци, забеляза Блеър, по-опитни и леко въоръжени. Започна да ги съсича с меч си, докато стрелите на Мойра прелитаха покрай нея.

Конете поваляха и стъпкваха всичко, което застанеше на пътя им. Но врагът идваше от всички страни и препречваше пътеката към Танца. Блеър изнесе крак назад и силно ритна един демон, който се опитваше да забие нокти в прасеца й. „Твърде много са, осъзна тя, за да ги отблъснем.“

По-добре бе да се втурнат напред, да разкъсат редицата и да се доберат до камъните.

От един клон над нея скочи същество, заудря я по гърба и почти я събори от седлото, преди да го избути с лакът. Мойра политна към земята. С яростен вик Блеър стовари юмука си в лицето му. Канеше се да слезе, когато Кийън профуча през пътеката.

Грабна галската престолонаследница на ръце и почти я хвърли обратно на гърба на Ларкин.

— Тръгвайте! — извика той. — Не губете повече време.

Блеър се устреми право към вампирите, а горящото острие на меча ѝ отвори пролука в редиците им. Покрай нея прелетя огнено кълбо и можеше само да се надява, че Кийън е на безопасно разстояние. Усети как тялото на Ларкин потреперва под нея, променя формата си и се превръща в дракон.

Той се издигна над зверовете, като ги разкъсваше с нокти и помиташе с опашка, за да проправи път за Глена и Хойт.

Преследвачката на демони най-сетне зърна камъните. Въпреки облаците, които закриваха луната, те блестяха като излъскано сребро и се открояваха в мрака.

Когато магьосниците преминаха между тях и влязоха в каменния кръг, Ларкин се спусна надолу.

Тя скочи от гърба му, щадейки крака, който вампирът бе одраскал с ноктите си.

— Готови! — нареди.

— Кийън го няма — каза Мойра.

Блеър я прегърна.

— Ще дойде. Хойт?

Хойт извади ключа си. Галската принцеса — също.

— Няма да изречем думите, преди брат ми да ни настигне. — Когато хвана ръката на Глена, от него и от самите камъни заструи сила. — Няма да ги изречем, преди Кръгът ни отново да бъде цял.

Блеър кимна. Каквато и мощ да се криеше в това място, каквото и да носеха Хойт и Глена в себе си по рождение, пълната сила на Кръга произтичаше от единението. Щяха да изчакат Кийън.

Обърна се към Ларкин:

— Добре те поюздих, каубой. Много ли пострада?

Той притисна с ръка тялото си отстрани, където течеше кръв.

— Драскотини. А ти?

— Също, леко забиване на нокти. А как са всички останали?

— Ще го преживеем.

Глена вече спираше кървенето от дълбока прободна рана в ръката на мъжа си.

— Той идва — промълви Мойра.

— Къде е? — Хойт стисна ръката ѝ. — Не виждам нищо.

— Ето там — посочи тя. — Идва.

Движеше се така бързо между дърветата и нагоре по възвишението, че черният му силует се губеше в мрака.

— Много забавно, а? Опитват да се организират отново, макар и да няма полза.

По лицето му имаше кръв, кръв се стичаше и от рана на бедрото му.

— Хайде. — Магьосникът го подкани да дойде. — Време е.

— Не мога. — Кийън вдигна ръка и опря длан на невидима преграда между камъните. — Това е като стена за мен. Никой от моя вид не може да премине през нея.

— Не можеш да останеш тук — настоя Хойт. — Те ще те хванат. Ще бъдеш сам.

— Не съм толкова лесна плячка. Направете каквото трябва. Аз ще подсигурия успеха ви.

— Ако ти останеш, всички оставаме. — Ларкин пристъпи към преградата между два от камъните. — Ако се биеш, всички ще се бием.

— Оценявам тази солидарност — каза Кийън. — Но това е по-важно от съдбата на когото и да е от нас, а вие трябва да тръгвате.

— Можеш да използваш другите Врати... — започна Ларкин.

— Ако ги намеря, ще ме почерпиш едно питие в Галия. Вървете. — Срещна погледа на Хойт. — Каквото е писано, ще се случи. Винаги си вярвал, че е така, а и аз също. Вървете да спасите световете.

— Ще намеря начин. — Хойт се пресегна през камъните и сграбчи ръката му. — Ще намеря, кълна ти се.

— Успех. — Кийън ги поздрави с меча си. — На всички.

С натезало сърце и с огромна мъка в очите Хойт се отдръпна и повдигна кристала си. В него пламна светлина, която заструи наоколо.

— Световете чакат. Времето тече. Боговете гледат.

Глена хвана ръката му и повтори думите, а по бузите ѝ проблясваха сълзи.

— Не бива да постъпваме така — тихо заговори Ларкин. — Не е редно да оставяме един от нас.

— Може би е нужно... О, мамка му! — промърмори Блеър, когато земята около тях се разтресе.

Надигна се вихрушка и светлината запулсира.

— Слан, мо кара.^[1] — Ларкин хвърли последен поглед към Кийън и хвана ръката на Блеър. — Пътуването не е никак приятно — предупреди я той. — Дръж се добре за мен. Мойра?

Галската принцеса насочи кристала си и изрече заклинанието. Докато се взираше в очите на вампира, усети как светът се преобърна. Протегна ръката си и стисна неговата.

— Ние сме една сила. Така е писано!

И го притегли в каменния кръг.

„Сякаш сме всмукани от торнадо“, помисли си Блеър. Неудържимият вихър ги отдалечаваше от земята и ги завърташе в луди спирали, а светлината ставаше все по-силна.

Дали от другата страна щеше да има малки грозни джуджета? Не виждаше нищо, освен вихрушката от ослепителнобяло сияние. Нямаше опора, нямаше твърда земя, на която да стъпи, и затова се вкопчи в ръката на Ларкин. После настъпиха мрак и гробна тишина. Тя потърка лице и се опита да си поеме дъх. Тогава видя сребристите лунни лъчи, които се спускаха надолу и огряваха стърчащите камъни.

— Това ли е последната ни спирка?

— Господи! — Гласът на Глена прозвуча сънено. — Какъв шеметен вихър. Какъв... И Кийън е тук. — Докосна лицето му с треперещи ръце и силно го целуна. — Как го доведе вътре?

— Не знам. Просто... така беше писано. Да бъдеш тук — каза Мойра на Кийън. — Почувствах го и... — Осъзна, че все още стиска ръката му, и бързо се дръпна. — Ето те тук с нас. — Оправи един кичур, измъкнал се от плитката ѝ. — Е, фолте а Гиъл^[2]. Ларкин. — Със смях се втурна в прегръдката му. — У дома сме.

— И за наш късмет е нощ. — Дори и да бе разтърсен от преживяното, Кийън добре го прикриваше. Просто се огледа около себе си и побутна качулката си назад. — Не че не вярвам в магическата ви сила.

— Остава само проблемът как да пренесем себе си и всичко това до мястото, където отиваме. — Блеър посочи раклите, оръжията и куфарите.

— Сутринта можем да изпратим хора да донесат повечето багаж — предложи Мойра. — Сега ще вземем само най-необходимото.

— Значи — оръжията. Нямаме представа какво ще заварим — предложи Блеър. — Били сте далеч отгук повече от месец. Не знаем

какво се е случило през това време.

— Мога да нося трима по въздуха. — Ларкин се заигра с разчорлената плитка на Мойра. — И да гледам дали приближава някаква опасност. Ти можеш да вземеш още един на коня.

— Моят кон — напомни му Кийън, преди да погледне Мойра. — Мога да те кача.

— Добър план. Да го приведем в действие! — Блеър метна вързопа си на рамо и погледна Хойт и Глена. — Това ще ви хареса, приятели.

Полетяха над Галия, а двамата ездачи препускаха под тях в галоп. Лунната светлина огряваше възвишенията и горите като магически ореол, а реката криволичеше и проблясваше между тях. Блеър видя къщи, над които се виеше дим от комините, и точки сред ливадите, които представляваха дремеци овце и добитък. Пътищата бяха прашни и по тях не се движеше никой, освен Кийън и Мойра.

„Няма никакви коли, помисли си Блеър, никакви светлини, освен тук-там трептящ пламък на свещ или фенер.“ Виждаше се само безкрайната земя и извисяващите се силуети на планините.

Земя, която само допреди няколко седмици смяташе за място от приказките.

Извърна глава и съзря крайбрежието с високите стръмни скали, които се спускаха до красиви заливи. Морската шир се простираше, катраненочерна, и близо до хоризонта сред нея се открояваха три малки острова.

Чу как Глена затаи дъх зад нея и отново погледна надолу. Отвъд криволичещата река, на високо възвишение се издигаше приказно здание, чиито камъни блестяха на лунната светлина като скъпоценности, а островърхите му кули стърчаха над назъбени зидове. „Това трябва да е замъкът“, каза си Блеър, онемяла от почуда. А какво би представлявал един замък без ров с подвижен мост и развети от вятъра бели знамена над кулите?

Различи на едно от тях символа Кладдоу, а на друго — дракон.

Глена се наведе напред и заговори в ухото ѝ:

— Толкова много поразителни гледки за две момичета от двадесет и първи век.

— Мислех, че нищо не може да ме изненада. — Преследвачката на демони долови удивлението в собствения си глас. — Но това е

истински замък, мамка му!

Ларкин закръжи, за да не изпуснат от поглед ездачите долу. После плавно се спусна в широкия двор.

Изведнъж Блеър се озова заобиколена от мъже в доспехи, с извадени мечове. Вдигна ръце високо над главата си, докато тя и спътниците ѝ слизаха на земята.

— Коя си и с каква цел си тук? — Единият от стражите пристъпи напред.

Ларкин възвърна образа си.

— Посрещате ни топло, няма що, Тинин.

— Ларкин! — Стражът прибра меча си в ножницата, сграбчи Ларкин и го притисна към себе си с една ръка. — Слава на боговете! Къде беше толкова седмици, по дяволите? Почти те бяхме отписали. А принцесата къде е...

— Отвори портите! Принцеса Мойра чака да се прибере у дома.

— Чухте лорд Ларкин! — сопна се Тинин. Беше доста по-нисък от Ларкин, но гласът му отекваше властно, когато даваше заповеди. — Вдигнете портата! Трябва да съобщите на всички. Баща ти ще иска да го известим.

— Има твърде много за разказване. Събуди готвачите. Погрижи се за подobaващото посрещане на приятелите ми. Това са воинът Блеър, вещицата Глена и магьосникът Хойт. Изминали сме дълъг път днес, Тинин. По-дълъг, отколкото можеш да си представиш.

Той се обърна и помогна на Мойра да слезе от коня. Блеър забеляза как мъжете се поклониха, когато тя стъпи на земята.

— Тинин, толкова се радвам да те видя! — Целуна го по бузата. — Това е Кийън, а този красавец е неговият Влад. Нареди на някого от хората си да го отведе в конюшнията и да бъде подслонен и нахранен.

— Аз или конят? — промърмори Кийън, но принцесата си даде вид, че не го чува.

— Изпрати да кажат на вуйчо ми, че сме се завърнали и ще го чакаме в семейната приемна.

— Веднага, Ваше Височество.

Мойра поведе останалите през двора към високата аркада. Вратите вече бяха отворени за тях.

— Хубава лятна резиденция си имате — отбеляза Блеър. — Лорд Ларкин.

Той се усмихна.

— Скромна е, но е нашият дом. Всъщност истинският дом на семейството ми е недалеч от тук. Баща ми ще управлява страната, докато Мойра бъде коронясана.

— Ако е писано — добави братовчедка му през рамо.

— Да — съгласи се той.

В голямата зала бяха запалени факли и Блеър предположи, че мълвата за завръщането вече се е разнесла. В каменните плочи на пода бяха вградени двата символа от знамената така, че Кладдоу сякаш висеше над главата на дракона.

Забеляза тези знаци и на големия стъклен купол, част от високия таван.

Масивните мебели и пъстроцветните гоблени я впечатлиха, а докато се изкачваха по витото стълбище, долови ухание на рози.

— Този замък устоява на времето вече повече от двеста години — каза ѝ Ларкин. — Построен е по заръка на боговете на това възвишение, известно с името Риога — Хълмът на кралете. Оттогава всички владетели на Галия управляват оттук.

Блеър погледна назад към Глена.

— В сравнение с това Белият дом е невзрачна колиба.

Стаята, в която влязоха, не приличаше на салон. Беше огромна, с висок таван и голяма камина с полици от син мрамор, достатъчно широка, за да побере петима души, застанали един до друг. В нея гореше огън.

Фреските на тавана изобразяваха сцени, навярно от галската история.

Имаше няколко дълги ниски скамейки с тапицерии в наситени цветове. Столове с високи резбовани облегалки бяха подредени около дълга маса, върху която прислугата вече слагаше халби и бокали, купи с ябълки и круши и чинии със сирене и хляб.

Картини и гоблени покриваха стените, а подът бе застлан с килими на красиви шарки. Свещи горяха в изящни полилеи, на високи стативи и в сребърни свещници.

Една от слугините, закръглена девойка с дълги златисти коси, се поклони на Мойра.

— Милейди, благодарим на боговете за вашето завръщане. И за вашето, милорд. — Очите ѝ закачливо проблеснаха, когато погледна

Ларкин, и Блеър се намръщи.

— Излийн! Радвам се да те видя. — Мойра хвана двете ѝ ръце.
— Добре ли е майка ти?

— Да, милейди. Плаче от радост.

— Ще ѝ кажеш ли, че скоро ще отида да я видя? И пригответи стаи за гостите.

Мойра я отведе настрана, за да ѝ обясни какво точно иска.

Ларкин се запъти към масата, отрупана с храна. Отчупи голямо парче хляб и сложи върху него резен сирене.

— У дома всичко е най-вкусно — каза той с пълна уста. — Хайде, Блеър, опитай.

Преди тя да успее да възрази, той натъпка огромен залък в устата ѝ.

— Хубаво е — едва успя да промълви тя.

— Хубаво? Несравнимо е. — Ларкин взе една голяма чаша. — Вино? Глена, нали ще пийнеш малко?

— Искан ли питане!

— Никак не си се променил — заговори някой от широкия праг. Там стоеше висок и добре сложен мъж с прошарени тъмни коси и се взираше в Ларкин. — Заобиколен от храна и красиви жени, както винаги.

— Татко!

Срещнаха се в средата на стаята и се прегърнаха силно. Блеър видя вълнението, изписано по лицето на по-възрастния мъж и в жълтеникавите очи на Ларкин.

Бащата обхвана лицето на сина си с едрите си ръце и радостно го целуна по устата.

— Не събудих майка ти. Искан да се уверя със собствените си очи, за да не ѝ вдъхна напразна надежда.

— Ще отида при нея веднага щом мога. Малко съм уморен.

— И ние почти не можахме да спим през тези седмици. Пострадал си.

— Нищо сериозно, уверявам те.

— Разбира се, вече няма нищо страшно. Щом си у дома. — Той се обърна, усмихна се и Блеър отново видя колко си приличат с Ларкин. — Мойра.

— Сър. — Задъхана, тя се втурна към него и обви ръце около врата му, а той я повдигна от земята. — Съжалявам, че го откъснах от вас. Съжалявам, че ви причиних толкова тревоги.

— Двамата сте тук, нали? Живи и здрави. И водите гости. — Остави я да стъпи на крака. — Добре дошли.

— Това е бащата на Ларкин и брат на майка ми, принц Ридок. Сър, представям ви приятелите си — най-добрите, които съм срещала.

Докато Мойра ги представяше, Ларкин стоеше зад гърба на баща си и им даваше знак, че трябва да се поклонят или да направят реверанс. Блеър предпочете поклон, защото вече се чувстваше достатъчно глупаво.

— Имаме да ти разказваме толкова много! — започна Мойра. — Да поседнем. Ларкин, затвори вратите, ако обичаш. Трябва да останем насаме.

Ридок слушаше и само от време на време прекъсваше разказа, за да помоли Мойра да повтори нещо или да зададе въпрос на сина си или на някого от другите.

Прие ужасяващите новини със сурова решителност.

— Имаше още нападения, най-малко шест, след като... — Ридок се поколеба. — След като заминахте. Направих всичко, което ме помоли в писмото си, Мойра. Предупредих хората да стоят по домовете си след залез-слънце и да не приемат неканени гости по тъмно. Но навиците и традициите умират трудно. А онези, които не се разделят с тях, загиват от мъчителна смърт. — Ридок изпитателно изгледа Кийън над дългата маса. — Казвате, че трябва да имам доверие на този, въпреки че е един от тях. Демон в човешки образ.

— Доверие е твърде силна дума. — Кийън вяло започна да бели ябълка. — Толерантност ми се струва по-мека и лесна за преглъщане.

— Той се би рамо до рамо с нас — започна Ларкин. — Проля кръвта си.

— Кийън е мой брат. Ако не вярвате на него — решително каза Хойт, — значи не вярвате и на мен.

— И на всеки един от нас — заключи Глена.

— Сблизихте се през последните седмици. Разбираемо е. — Ридок отпи глътка вино и остана с поглед прикован във вампира. — Но ми е наистина трудно да повярвам, че един демон може да се обърне против своите и да се отнасям... толерантно към него.

Кийън спокойно продължи да бели ябълката дори когато Хойт скочи на крака.

— Вуйчо! — Мойра докосна ръката на Ридок. — Щях да съм мъртва, ако не беше той. Освен това застана заедно с нас в Танца и бе пренесен тук от боговете. Избран е от тях. Нима се съмняваш във волята им?

— Всеки разсъждаващ човек се съмнява, но ще го приема. За другите може да е по-трудно.

— Народът на Галия следва вашите заповеди, сър, вашата дума е закон.

— Моята? — Той се обърна към нея. — Мечът очаква теб, Мойра, както и короната.

— Ще почакай още малко. Току-що се завърнах у дома, а трябва да свърша толкова неща. Много по-важни от наследяването на престола.

— По-важни? В един момент говориш за повелята на боговете с уважение, а в следващия се отричаш от нея.

— Не. Просто моля за известно отлагане. Ти си спечелил доверието на хората. А аз съм неопитна. Все още не се чувствам готова — нито в сърцето, нито в ума си. — Мрачно се вгледа в лицето на вуйчо си. — Дай ми още време, моля те. Може би не съм тази, която ще извади меча, но ако е така, трябва да бъде сигурна, че мога да поема тази отговорност. Галия заслужава силен владетел, вдъхващ доверие. Трябва да докажа, че съм достойна.

— Ще поговорим по-късно по въпроса. Сега си уморена. Навярно всички сте изтощени, а и майката очаква сина си. — Ридок се изправи. — Ще разговаряме сутринта, а през следващите дни ще сторим всичко необходимо. Ела, Ларкин!

Той стана по командата на баща си.

— Лека нощ — каза Ларкин на останалите. — И приятни сънища през първата ви нощ в Галия.

За миг хвърли поглед към Блеър, преди да излезе след баща си от стаята.

— Вуйчо ти е забележителен човек — отбеляза преследвачката на демони. — И добър. С негова помощ ще свикаме армия, която ще прати Лилит обратно в ада.

— Ако сте готови, ще ви заведа до стаите ви.

За Блеър бе малко трудно да се успокои и да заспи, когато щеше да прекара нощта в замък. При това в стая, предназначена за кралски особи.

Преди да пристигнат, предполагаше, че ще се сблъска с нещо, по-близко до представите ѝ за Средновековието. Грубовато каменно укрепление на върха на брулено от ветровете възвишение. Димящи факли, кал, животински изпражнения.

Вместо това, попадна в сграда, която приличаше на замъка на Пепеляшка.

Очакваше да стъпи в претъпкано общо помещение като в казарма, с изтъркани рогозки или черги на пода и на неудобна кушетка, а разполагаше с просторна спалня с белосани стени. Леглото бе голямо и меко, с балдахин от синьо кадифе. Дебелият килим бе с шарки на пауни.

Стаята гледаше към градина с красив бликащ фонтан. Первазът на прозореца също бе облицован с кадифе.

Имаше малко писалище. „Хубаво“, помислили си тя. Не че щеше да ползва кристалната мастилница и перодръжката.

Огънят тлееше в камина от бял мрамор със сини жилки.

Всичко изглеждаше толкова прекрасно, че почти компенсираше липсата на модерна водопроводна система. Зад изрисуван параван бе скрито нощно гърне.

Блеър реши, че за тази цел предпочита да използва буйните зелени гори наоколо.

Съблече се по бельо и почисти драскотините на крака си с вода от легена, който ѝ бяха донесли. След това сложи малко от мехлема на Глена.

Запита се как ли се справят другите. Искаше ѝ се час по-скоро да дойде утрото, за да се залови с нещо познато.

Изведнъж вратата се отвори и тя грабна камата до легена. Остави я, щом видя Ларкин да влиза.

— Не чух почукване.

— Не почуках. Помислих, че спиш. — Той тихо затвори вратата зад себе си и бързо огледа стаята. — Харесва ли ти?

— Стаята ли? Като на рок звезда е. Но се чувствам малко странно. Сякаш съм героиня от книга.

— Разбирам те, неотдавна и аз имах подобно усещане. Болят ли те раните?

— Нищо работа. А твоите?

— Майка ми се погрижи за тях. Това я прави щастлива, както и сълзите, които проля, докато се суетеше около мен. Няма търпение да се запознае с теб и с другите.

— Сигурно. — „Защо всичко е толкова неловко?“, помисли си Блеър. — Досега не си давах сметка, че си от кралска фамилия.

— О, всъщност това няма голямо значение за мен. Просто формална титла. Почетна, би могло да се каже. — Наклони глава встрани и запристъпва към нея. — Мислеше ли, че ще дойда при теб тази нощ?

— Не знам. Доста е смущаващо.

— Смутена си, така ли? — На устните му заигра дяволита усмивка. — Нямам нищо против. Ще те засрамя още повече, като те прелъстя тук.

Прокара пръст по ръба на потника ѝ, леко докосвайки кожата ѝ.

— Често ли използваш чара си по този начин? Очевидно действа на онази едрогърда блондинка, как се казваше? Излийн.

— Флиртуването е забавно, но никога не прекрачвам границата. Не е почтено един мъж да се възползва от слугиня. — Наведе се, потърка устни в рамото ѝ и побутна презрамката надолу. — Може и да съм имал доста завоевания в миналото, но тогава ти не беше тук. Бог ми е свидетел, че няма жена в Галия, която може да ти съперничи. — Доближи устни до нейните и леко ги всмука. — Блеър Мърфи — промълви той. — Красавицата воин.

Ръцете му заиграха по гърба ѝ, а целувката ставаше все по-дълбока и по-дълбока. А когато устните му обходиха лицето ѝ и се спуснаха по шията ѝ, едва не ѝ зашепна на галски.

Гласът и допирът на тялото му почти я накараха да изпадне в несвяст.

— Все още мисля, че е грешка. Но се чувствам страхотно.

— Не е грешка. — Той обхвана брадичката ѝ със зъби, докато пръстите му се плъзгаха надолу към гърдите ѝ. — В никакъв случай.

„Просто част от пътуването“, каза си тя, докато се разтапяше в прегръдките му. Щяха да запазят спомена за нещо прекрасно и незабравимо.

Срещна устните му със своите и се притисна към топлата му, стегната плът. Нежните му ласки бяха толкова приятни и опияняващи, когато намираха тайните ѝ кътчета.

Докато я носеше на ръце, Блеър не се чувстваше като воин, а обезоръжена.

— Желая те. — Сложи я на леглото, а тя потърка лице в извивката на врата му. Вдъхна от аромата му. — Как е възможно да изпитвам толкова силно желание?

— Писано е. — Той повдигна ръката ѝ и целуна дланта ѝ. — Шшт! — прошепна, преди тя да заговори. — Довери се на усещанията си. Нека тази нощ и двамата да се предадем на емоциите.

Можеше да бъде толкова нежна, да отвърща на ласките му така пламенно. Накара го да се почувства като крал. Тези неповторими сини очи, в които бе готов да потъне, не преставаха да се взират в него, докато телата им се движеха заедно. Погледът им се премрежваше, когато я докосваше, когато жадно всмукваше плътта ѝ. Тези ръце, държащи меча така здраво, сега, треперейки, сваляха ризата му, за да достигнат до голото му тяло.

Устните ѝ се притиснаха към гърдите му, към сърцето му, което вече ѝ принадлежеше изцяло.

Сливаха се бавно и тихо, докато светлината на огъня проблясваше по телата им. Въздишаха и шепнеха, вместо да говорят, бавно и постепенно се изкачваха, вместо трескаво да бързат.

Плавно навлезе в плътта ѝ и остана загледан в лицето ѝ, докато чувствените им движения се ускоряваха. Миг преди онзи последен скок застина и остана загледан в нея.

Предаде се на чувството, че просто е потънал в очите ѝ.

[1] Сбогом, приятелю (галски). — Б.пр. ↑

[2] На галски: Добре дошли в Галия. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Явно спадаше към мъжете, които обичат да се излежават, сгушени под завивките. Притискаше я, обвил ръка около талията ѝ, като дете, прегърнало плюшеното си мече.

Блеър просто не бе свикнала някой да остава при нея през цялата нощ и не можеше да реши дали това ѝ харесва, или не. От една страна, бе приятно и възбуждащо да се събужда до голо мъжко тяло. Усещаше топлина, нежност и спокойствие. От друга страна, тежестта му щеше да ѝ попречи, ако се наложеше да скочи бързо, за да грабне кол или меч.

Може би трябваше да потренира светкавично измъкване от прегръдката му, ставане от леглото и достигане до най-близкото оръжие. Или да се отпусне... Нямахше изгледи това положение да трае дълго.

Просто бе... удобно.

Призна си, че е глупаво да приема нещата по този начин. Ако не можеше да бъде честна със самата себе си, със сърцето си, докъде щеше да стигне?

Означаваха един за друг нещо повече от удобство, бяха повече от бойни другари. Повече от любовници — за неин ужас. Поне от нейна страна.

Все пак с настъпването на деня трябваше да мисли реалистично. Каквото и да съществуваше помежду им, нямаше да стигнат далеч. Не по-далеч от тук. Кийън изрече самата истина там, в Ирландия, до кръга. Сблъскваха се с проблеми, много по-големи и важни от личните им желания. Следователно всяка тяхна потребност бе нещо преходно.

След Самен всичко щеше да свърши. Трябваше да вярва, че ще успеят, и да не се разколебава нито за миг, но след танца на победата, приятелските потупвания по рамото и тостовете щяха да се сблъскат с жестоката действителност.

Ларкин, лорд Ларкин живееше в Галия. След края на битката за нея това място отново щеше да се превърне в страна от приказките.

Можеше да остане за няколко дни и да си устроят пикника, който той ѝ обеща. Да се поглезят. Но накрая тя трябваше да си тръгне.

„Имам мисия, дълг“, помисли си Блеър и докосна кръста на Мориган. Изключено бе да се отклони от предназначения път.

Любовта — ако чувството, което изпитваше, можеше да се нарече така — не бе достатъчна, за да я накара да се чувства пълноценна. Кой знаеше това по-добре от нея?

Ларкин я даряваше с повече, отколкото можеше да очаква от някого, дори за краткото време, прекарано заедно. Нямахше да се оплаква от късмета си, от съдбата си и от суровата воля на боговете. Той я приемаше, държеше на нея и я желаше. Притежаваше смелост, вродена лоялност и чувство за хумор.

Никога не бе срещала мъж с всички тези качества, който да гледа на нея като на специална жена.

Може би я обичаше, не бе невъзможно.

За нея Ларкин бе истинско чудо в личния ѝ живот. Той никога нямаше да я изостави с пълно безразличие или да я отхвърли просто заради това, което е. На раздяла никой от двамата нямаше да остане огорчен.

Ако нещата стояха различно, биха могли поне да опитат да останат заедно. Да положат усилия връзката им да потръгне. Но не.

Действителността беше друга.

Оставаха им няколко седмици. Щяха да преживеят пътуването и да запазят ценни спомени от него.

Притисна нежно устни към неговите.

— Събуди се.

Ръката му лениво се плъзна надолу от талията ѝ и погали меката плът.

— Не така.

— Мисля, че няма по-добър начин. Да усетя допира на гладката ти кожа, на стегнатото ти тяло. Сънувах, че се любим в овощна градина в разгара на лятото. Защото винаги ухаеш примамливо на зелени ябълки. Искан ми се да отхапя голямо парче от теб.

— От толкоз много ябълки ще те заболи стомах.

— Стомахът ми е железен. — Пръстите му потъркаха бедрото ѝ.

— В съня ми бяхме само двамата, под дървета, натезали от плод, и лазурносиньо небе. — Гласът му звучеше провлачено и сънено. Секси.

— Като в рая? Като Адам и Ева? Ако не ме лъже паметта, двамата сериозно са загазили заради една ябълка.

Ларкин само се усмихна. Очите му все още бяха затворени.

— Винаги гледаш от мрачната страна на нещата, но това не ме дразни много. В съня си ти доставих такава наслада, че заплака от радост.

— Да. В съня си.

— Задъхано изричаше името ми, отново и отново. Умоляваше ме да те докосвам. „Покори това тяло, казваше, със силните си ръце, с умелите си устни. Превземи го с мощния си...“

— О, съчиняваш си.

Той повдигна клепачи и това я накара да избухне в такъв смях, че коремът ѝ затрепери.

— Е, така е, но ми харесва. Както и усмивката ти. Исках да я видя, когато отворя очи. Усмивката на Блеър.

Обзе я нежност.

— Шегаджия — замърка тя и помилва бузата му.

— Първата част от съня беше истина. Можем да потърсим и овощна градина някой ден. — Отново затвори очи и се сгуши до нея.

— Стегни се. Стига сън! Да действаме.

— Бързаш, а? Е, добре. — Той се обърна към нея.

— Нямах предвид това...

Бавно се сляха.

Насладата бе толкова голяма, толкова спокойна, че дъхът ѝ секна дори когато се засмя.

— Трябваше да знам, че „мощният“ е буден и готов.

— И винаги на твое разположение.

Блеър стана по-късно от леглото, отколкото бе планирала и започна да се облича.

— Трябва да поговорим за неща от първа необходимост.

— Ще закусим в малката трапезария.

— Как издържа цяла нощ, без да ядеш? Всъщност не говорех за храна.

— А? — Ларкин връзваше колана на туниката си и показа слаб интерес. — А за какво?

— За елементарни санитарни условия. Облекчаване, хигиена. Стайното гърне върши работа за неотложни нужди, но за мен ще бъде проблем да го ползвам всеки път.

— Аха. — Той сбърчи вежди. — Има нещо подобно на тоалетна в семейното крило и нужници за стражите. Но не са това, с което си свикнала.

— Все пак. А за къпане?

— Душът вече ми липсва — каза той тъжно. — Ще наредя да ти донесат вана със затоплена вода. А и реката е наблизо.

— Добре е като за начало.

„Не искам разкош, помисли си Блеър. Само най-необходимото.“

— Трябва да поговорим и за тренировките.

— Ще ги обсъдим на закуска. — Хвана ръката ѝ и я задържа от стаята, тъй като стомахът му къркореше и не искаше да губят време в спорове.

Имаше ястия с ябълки и подправки, които, изглежда, Ларкин обожаваше, и големи парчета картофи, пържени навярно в мазнината от тлъстата част на дебелиите резени шунка. Чаят бе катраненочерен и силен почти като кафе.

— Липсва ми и кока-колата — отбеляза той.

— Ще трябва да се примириш.

Макар и по-малка от приемната, стаята бе достатъчно просторна да побере голяма дъбова маса и няколко огромни бюфета и ракли, в които Блеър предположи, че има покривки и съдове.

— Подвижният мост ли служи като входна врата? — попита тя. — Нали не могат да проникнат в замъка по друг начин, освен по него? — обясни, когато Ларкин я погледна и се усмихна озадачено. — Да влязат без покана? Трябва да се погрижим за това, да се подсигуриим. Хойт и Глена ще измислят нещо.

— Имаме няколко дни.

— Ако Лилит се придържа към плана си. Дори и така да е, трябва да свършим част от работата предварително. Да организираме, да привлечем доброволци и да осигуриим придвижването им до бойното поле. Магьосниците може да пробват да създадат зона, недостъпна за вампири, но държа да споделя, че не вярвам да се

получи. Не говорим за една къща или дори за малко селище. — Поклати глава, докато дъвчеше. — Площта е твърде голяма, има много неизвестни. И най-вероятно ще загубим доста време и енергия.

— Може би. По-важно е хората да бъдат отведени на безопасно място. С баща ми поговорихме снощи, преди да дойда при теб. Бързоходците вече тръгнаха да ги предупредят.

— Добре. Ще вложим най-много усилия в обучаването на бойците. Имате ли стражи... рицари?

— Да.

— Те притежават основни бойни умения, но това не е достатъчно. Всички поданици трябва да бъдат подготвени да се защитават. Ще заложим онези капани. Освен това искам да огледам бойното поле. — Мислено отмяташе задачи от списъка, докато поглъщаше закуската. — Нужни са ни много тренировъчни площадки — за войниците и за обикновените хора. Необходимо е да се погрижим за оръжията и боеприпасите, както и за транспортирането им. Ще ни трябва и работно помещение за Хойт и Глена.

— Всичко ще бъде уредено.

Нещо в спокойния му тон ѝ напомни, че сега са на негова територия. Той познаваше страната и народа си. А тя — не.

— Не познавам реда тук. Каква е йерархията? Кой за какво отговаря?

Ларкин наля чай и за двамата. За миг си помисли колко е хубаво, въпреки разговора за война, да седят двамата на масата за закуска.

— Баща ми е владетел и глава на кралската фамилия, докато мечът не бъде изваден от скалата. Той няма да се възкачи на престола, но мисля, че Мойра разбира какво доверие му имат мъжете... войниците, както ги наричаш. Ще последват краля, онзи, чиято ръка вдигне меча, но...

— Така ще имат време да свикнат да изпълняват заповеди. И ще приемат идеята за тази война от човек, доказал, че е достоен да ръководи. Разбирам. Мойра е достатъчно умна да изчака още малко, преди да поеме управлението.

— Да. Освен това се страхува.

— Че няма да бъде тази, която ще изпълни предопределеното?

Той поклати глава.

— Че ще бъде. Страхува се да поведе народа си на война. Да пролее кръвта на поданиците си и да причини смърт. Това я преследва.

— В противен случай Лилит ще ги убие.

— А Мойра ще заповяда на земеделци и търговци, ковачи и готвачи да се бият. Поколения наред Галия е управлявана в мир. Тя първа ще го промени. За нея е тежко бреме.

— Разбира се. Не е лесно да въвлечеш един свят във война. Ларкин, а какво ще стане, ако Мойра не е избраницата? Ако не е писано да извади меча от скалата?

— Тя е единственото дете на покойната кралица. Няма друг претендент.

— Престолът може да бъде наследен и от друг роднина. Например от теб.

— Пепел ти на езика. — Когато не я видя да се усмихва, Ларкин въздъхна. — Оставаме аз, брат ми, сестра ми или децата ѝ, най-голямото от които е едва на четири години. Брат ми е почти юноша и го влече земеделието. Сестра ми иска само да се грижи за бебетата и дома си. Не могат да се нагърбят с това. Не вярвам боговете да поверят страната в техни ръце.

— А в твоите?

Срещна погледа ѝ.

— Никога не съм искал да бъда владетел. В мирно време или във война.

— Хората ще те последват. Познават те и ти вярват.

— Може би. Ако се стигне до това, какъв избор ще имам? Но аз не ламтя за короната, Блеър. — И със сигурност не бе орисан да я носи. Посегна към нея и хвана ръката ѝ. — Трябва да знаеш за какво копнея.

— Желания, мечти. Невинаги получаваме каквото искаме. Задоволяваме се с нещата, които имаме.

— А това, което е в сърцето ти? И в моето? Искам...

— Съжалявам. — Мойра се спря на прага. — Извинете за безпокойството, но вуйчо ми говори със стражите и приближените си рицари. Елате в голямата зала.

— Тогава да тръгваме — каза Блеър.

Чувстваше се невзрачна с дънките и черния си пуловер. За пръв път, откакто я познаваше, Мойра носеше рокля. Полата на семплата, но изящна червеникавокафява дреха с висока, пристегнатата талия се спускаше меко по тялото ѝ. Сребърният кръст висеше на гърдите ѝ, а на главата си носеше малка златна диадема.

Дори Глена изглеждаше стилна и елегантна, както винаги, съчетала скромна блуза и панталон.

Огромната зала бе затоплена от камини в двата края, а до едната стена имаше подиум, стъпалата към който бяха застлани с дълбок червен килим. Но на него бе тронът. „Истински трон, помисли си Блеър, украсен в пурпурно и златисто.“

Сега на него седеше Ридок, Мойра стоеше от едната му страна. От другата бе застанала жена с руси коси, пригладени назад и обвити в тънка мрежа, а до нея — по-млада жена, очевидно бременна. Зад тях седяха двама мъже.

Това е кралската фамилия на Галия, заключи Блеър. Семейството на Ларкин.

Той срещна погледа на баща си, докосна ръката ѝ и прошепна:

— Всичко ще бъде наред.

След това я остави и се изкачи по стъпалата, за да застане между родителите си.

— Заповядайте — каза Ридок с царствен жест. — Разположете се удобно. — Изчака, докато те се настаниха на столовете срещу подиума. — С Мойра проведохме дълъг разговор. По нейна молба разговарях със стражите и с много от рицарите за надвисналата заплаха и неизбежната война. Желанието на племенницата ми е вие и онези, които се присъединят към вас, да получат власт и право на командване. Да издирвате и обучавате бойци за армията ни. — Замълча и огледа лицата им. — Вие не сте жители на Галия.

— Сър — възрази Ларкин, — те са доказали лоялността си.

— Тази война ще се води на наша земя и ще се лее нашата кръв. Питам: защо хора от друг свят да бъдат водачи на народа ни?

— Мога ли да взема думата? — Хойт се изправи и изчака, докато Ридок кимна. — Самата Мориган ни изпрати, както изпрати и двама от вас в Ирландия, за да създадем първия Кръг. Ние оставихме световите и семействата си и посветихме живота си на борбата с напастта, която ще връхлети Галия.

— Същото зло, което погуби нашата кралица, сестра ми, преди да дойдете. — Ридок махна с ръка към тях. — Две жени, един демон и един магьосник — непознати. Аз разполагам с калени в битки воители, които са се доказали пред мен. Мъже, които познават Галия и чиято лоялност е безспорна. Мъже, които ще бъдат силни водачи на народа ни в битка.

— И ще ги изколят като агнета. — Въпреки смразяващия поглед на Ридок, когато го прекъсна, Блеър уверено стана на крака. — Съжалявам, но така стоят нещата. Можем да губим време за празни приказки и спазване на протокола, но е факт, че вашите калени воители не знаят нищо за борбата с вампири.

Хойт докосна рамото ѝ, но тя отблъсна ръката му с раздражение.

— Не съм дошла тук, за да бъде отпратена просто защото не съм родена в тази страна, или защото съм жена. И ще се бия не само за Галия, а за всички светове.

— Добре казано — промърмори Глена. — Напълно съм съгласна. Съпругът ми познава дворцовите порядки и етикет, но не и ние. Затова простете на нас, жените от простолюдието. Обикновени жени с необикновена сила. — Протегна ръка и над нея се появи огнено кълбо, което гневно запрати към едната камина. — Които са воювали, проливали са кръвта си и са видели как приятелите им умират.

— Може и да сте воители — отстъпи Ридок с властно кимване. — Но за да водиш армия, е нужно много повече от магическа сила и смелост.

— Нужен е още опит и трезво мислене. И хладнокръвие — каза Блеър.

Ридок отново я погледна и леко повдигна вежди.

— Както и доверието на хората, които ще предвождате.

— Аз им вярвам — заяви Ларкин. — Мойра — също. Заслужиха го през последните седмици. Сър, нима аз не съм спечелил вашето доверие?

— Да. — Ридок замълча за миг, а после посочи към Хойт, Глена и Блеър. — Ще ви помоля да обучавате войниците и да приемате заповеди от лорд Ларкин и принцеса Мойра.

— Да започнем така — съгласи се преследвачката на демони. — Вие ще се биете ли? — обърна се тя към Ридок.

Погледът му издаде настървението на вълк:

— До последен дъх.

— Тогава и вие се нуждаете от тренировки — или този последен дъх ще дойде по-скоро, отколкото очаквате.

Ларкин вдигна поглед нагоре, сложи ръка на рамото на баща си и заговори шеговито:

— Блеър има дух на воин.

— И хаплив език. Тогава ще се видим на арената за турнири — реши Ридок. — Там ще бъде първият ни урок.

— Баща ти не ме харесва.

— Не е вярно. — Ларкин приятелски смушка Блеър с лакът. — Просто му е трудно да разбере и теб, и всичко това.

— Аха. — Тя се спогледа с Глена, когато излязоха. — Мислиш ли, че трябва да кажем на Ридок за отношението на нашия народ към кралете?

— По-добре да се въздържим. Но този напрегнат разговор ме накара да проумея, че няма да бъде никак лесно да убедим тайфа мъжкари от Галия, че жени могат да ги обучават как да се бият.

— Разсъждавала съм по въпроса. Впрочем смятам, че е по-добре ти да работиш с жените.

— Моля?

— Не ме разбирай погрешно. Ти си по-дипломатична и търпелива от мен. — Може би всеки друг бе по-търпелив от нея. — А и ще те приемат по-лесно. Те също трябва да бъдат обучени, Глена. За да защитят себе си и семействата си. Да се бият. Налага се някой да се заеме с това. И да реши кои да останат у дома и кои да дойдат с нас.

— О, господи!

— Ще трябва да отсеем и мъжете по същия начин. Онези, които са непригодни за битка, ще получат други задачи. Да се грижат за ранените, да закрилят децата и старците, да набавят храна и оръжия.

— А какво предлагаш да правим ние с Кийън — попита Хойт, — докато вие двете сте толкова заети?

— Кисел е, защото бях солидарна с теб пред Ридок — промърмори Глена.

— Няма причина да съм кисел — заговори магьосникът с непоклатимо достойнство. — Някой трябваше да му го каже, макар и

доста по-тактично. Ако сме го обидили ще загубим ценно време и усилия, за да поправим стореното.

— Баща ми е разумен човек — настоя Ларкин. — Няма да допусне няколко малки нарушения на протокола да попречат на това, което е нужно да се направи. — Смутен и нервен, той прокара ръка през косите си. — Никога преди не е поемал управлението. Кралицата беше коронясана много млада, а той изпълняваше само ролята на съветник.

„Бързо се е научил да ръководи“, помисли си Блеър.

— Гледала ли си онзи филм — „Като рицарите“? — попита Блеър.

— We will, we will rock you — запя Глена и я накара да се усмихне.

— Добре че поне ти си тук. Време е за шоу. Изберете си по някого, когото можете да надвиете.

— Какво? Защо?

— И двамата — обърна се тя към Хойт. — За всеки случай.

Ларкин пристъпи към редицата мъже.

— Баща ми ви е казал срещу какво сме изправени, какво се задава. Имаме време за подготовка до Самен, в този ден ще бъдем в Долината на мълчанието за съдбовна битка. Трябва да победим. А за целта е нужно да знаете как да се биете с тези създания. Те не са хора. И не могат да бъдат убити като хора.

Докато Ларкин говореше, Блеър стоеше назад и оглеждаше мъжете. Забеляза Тинин, стража, когото двамата братовчеди поздравиха при пристигането си. Тя реши, че изглежда не само силен и внушителен, а и готов за битка.

— Аз се бих с тях — продължи Ларкин, — също и принцеса Мойра. Както и воините от другия свят. Ние ще ви обучим на всичко.

— Знаем как да воюваме — обади се един мъж до Тинин. — Можеш ли да ме научиш на нещо, което не съм ти показал на тази арена?

— Този път няма да е игра.

Блеър пристъпи напред. Човекът бе истински великан — силен, с добро телосложение и с непокорен нрав — и все се перчеше с ръста си. Идеален.

— Няма да получите утешителна награда и потупване по рамото, ако загубите едно сражение. А ще умрете.

Лицето му не издаваше насмешка, за разлика от тона.

— Жените не учат мъжете на бойни умения. Те поддържат огъня в огнището и топлината в леглото.

Прозвуча одобрителен мъжки смях, а Ларкин го погледна със съжаление.

— Найл — каза той леко шеговито, — нагазваш в опасни води. Тези жени са воини.

— Не виждам никакви бойци тук. — С ръце на хълбоците, Найл разбута другите с лакти и застана пред редицата. — А само две жени, облечени като мъже, и един магьосник, който стои до тях. Или по-скоро — крие се зад тях.

— Аз ще започна първа — прошепна Блеър на Глена. — Ще ти покажа — обърна се тя към Найл. — Тук и сега. Ти избираш оръжието.

Той изсумтя.

— Нима очаквате да се бия с момиче!

— Избери оръжие! — нареди Ридок.

— Както заповядате, сър.

Подсмихваше се, докато се отдалечаваше. Веднага започнаха залагания.

— Хей! — Ларкин потупа Блеър по рамото и навлезе сред мъжете. — И аз искам да участвам.

Найл се върна с два големи кола. Преследвачката на демони забеляза с каква лекота ги носи. Застана срещу нея с изпъчени гърди.

— Ще свърши бързо — увери я той.

— Да, сигурно. Добър избор — отбеляза Блеър, надвиквайки гласовете на мъжете, които все още залагаха или подхвърляха подигравателни реплики. — Дървото ще убие вампира, ако си достатъчно силен и точен, за да го забиеш в сърцето му. Изглеждаш силен. — Огледа Найл от главата до петите. — Как си с точността?

Той се ухили:

— Досега никоя жена не се е оплакала.

— Да видим колко те бива, мъжки. — Хвана кола по дължина и кимна. — Готов ли си?

— Ще ти дам три удара преднина, за да бъде честно.

— Хубаво.

Накара го да се превие надве, като стовари тъпия край на кола в корема му, а после замахна ниско, с такава сила, че при удара в краката му се чу трясък. Без да обръща внимание на подвикванията, застана над него и опря заострения край на кола в гърдите му.

— Ако беше вампир, щях да те пробода, докато дървото излезе през гърба ти и се превърнеш в пепел. — Отдръпна се назад. — Мисля, че трябва да запазите залозите си, момчета. Това беше само за загрявка. — Наклони глава встрани и погледна Найл. — Сега готов ли си?

Той се изправи и Блеър забеляза, че изумлението и срамът да го победи жена бяха распалили у него непримирим гняв. Беше се засилил и устремът, с който я нападна, накара ръцете ѝ да затреперят. Когато замахна към краката ѝ, тя подскочи нагоре, повдигна своя кол пред гърдите му и го повали назад.

Биеше се добре, с мечешка сила, но му липсваше въображение.

Блеър заби оръжието си в земята, подпря се на него и отскочи, насочвайки крака си към противника. После отново стъпи на земята, с рязко завъртане го ритна отзад в кръста, хвана кола и го спъна.

Този път задържа заострения край до гърлото му, докато лежеше, запъхтян.

— Три от пет? — предложи тя.

Найл нададе рев и отби дървото. Позволи силата на инерцията му да я тласне назад, надигна се и с крак го накара да се преметне над нея. Той отново се озова по гръб на земята.

Погледът му все още бе премрежен, когато тя допря оръжието до гърлото му. При последното падане остана без дъх, а на лицето му нямаше и капка руменина.

— Мога да се бия с теб цял ден и всеки път ще се приземяваш на задника си. — Блеър се изправи и небрежно се подпря. — Силен си, но аз също. Освен това си тронав и не използваш краката си. Това, че си по-едър, не означава, че ще оцелееш. По-тежък си от мен с близо петдесет кила, а те повалих по гръб три пъти.

— Първият не се брои. — Найл се надигна и потърка подутината на главата си. — Но за другите два признавам победата ти.

Той ѝ се усмихна и преследвачката на демони се убеди, че е спечелила одобрение.

— Ларкин, ела и вземи кола! — извика Найл. — Ще се бия с теб за тази жена.

Блеър протегна ръка.

— Той също ще те надвие. Тренирал е с мен.

— Тогава ще обучиш и мен. — Повдигна брадичка към Хойт и Глена. — А те могат ли да се бият като теб?

— Аз съм най-добрата, но и тях си ги бива.

Обърна се към групата мъже и изчака, докато от ръка на ръка се предаваха монети. Забеляза, че Тинин е един от малцината до Ларкин, които прибират залозите.

— Някой друг да иска демонстрация?

— Нека червенокосата покаже на какво е способна — обади се някой и отново последва смях.

Глена запърха с мигли и кокетно се усмихна. Изведнъж извади камата си от ножницата и я запрати с горящо острие. Мъжете вкупом отстъпиха назад.

— Съпругът ми има по-голямо оръжие — каза тя със звънко гласче.

— Да. — Хойт направи крачка напред. — Може би някой предпочита демонстрация от мен, вместо от прелестната ми съпруга. Меч? Нож? — Завъртя длани и над тях затанцуваха пламъци. — Голи ръце? Защото не се крия зад тези жени, а гордо заставам рамо до рамо с тях.

— Още не сте видели нищо — промърмори Блеър. — Огънят е мощно оръжие срещу тях. Дървото — също, ако бъде използвано както трябва. Стоманата ще ги нарани, ще ги забави, но няма да ги убие, освен ако не отсечете главите им. Иначе ще ви нападат, отново и отново, докато ви захапят за гърлата.

Хвърли дървения кол към Найл.

— Няма да бъде кратко и чисто като тази малка тренировка — продължи тя. — А кърваво и зловещо, с невъобразима жестокост. Много от тях, може би повечето, ще са по-силни и по-бързи от вас. Но вие ще ги спрете. Защото иначе ще избият не само вас, бойците, които се изправят срещу тях в битка. Ще погубят децата ви, майките ви. Онези, които не убият, ще превърнат в същества от своя вид или ще държат в плен за храна и забавление. Затова ще ги спрете, защото

нямате друг избор. — Замълча, всички погледи се впериха в нея и настъпи гробна тишина. — Ние ще ви покажем как.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Блеър се двоумеше дали да използва реката или коритото за къпане. Сигурно водата в реката бе ледена и нямаше да е никак приятно. Но просто не можеше да си представи някоя от слугините да мъкне кофи с гореща вода и да ги излива в мизерен дълбок съд. После, след къпането, цялата процедура трябваше да се повтори отново.

Струваше ѝ се твърде странно.

Все пак, след няколкочасовата тренировка с тълпата мъже, се нуждаеше от вода и сапун. Нима искаше прекалено много?

— Справи се много добре. — Мойра закрачи до нея. — Знам, че ти е трудно, сякаш започваш всичко отначало. При това обучаващ мъже, които си въобразяват, че вече знаят колкото теб, ако не и повече. Но им даде да разберат. Чудесно начало.

— Повечето са добри бойци, в отлична форма, и това е добре. Но мнозина все още си мислят, че става дума за някаква игра. Просто не ни вярват. Лошо.

— Защото не са видели вампирите. Знаят какво се случи с майка ми, но мнозина от тях все още смятат... втълпяват си, че е станала жертва на вълк или на друг див звяр. И аз бих отказвала да повярвам, ако не се бе случило пред мен.

— По-лесно е да отричаш. Тази е една от причините за смъртта на Джеръми.

— Да. Ето защо мисля, че хората трябва да видят тези изчадия отблизо, за да се уверят със собствените си очи.

— Нека издирим онези, които убиха кралицата и продължават да избиват невинни хора. Да доведем поне един тук.

— Искаш да им го покажем жив?

— Да. — Мойра си спомни как веднъж Кийън довлече демони в тренировъчната зала, а после гледаше отстрани как се бият с тях. За да проумеят. — Ще бъде убедително.

— По-трудно е човек да отрече това, което вижда, но не е невъзможно. — Блеър бързо обмисли идеята. — Добре. Тази нощ ще

изляза на лов.

— Не сама. Недей! — уморено каза Мойра, когато Блеър понечи да възрази. — Свикнала си да ловуваш сама, способна си. Но не познаваш околността, за разлика от тях. Ще дойда с теб.

— Имаш право наистина. Но това не е твоя работа. Не твърдя, че не си способна, но при схватка отблизо не си най-добрата. Нужен ми е Ларкин, а също така и Кийън.

С жест на раздражение Мойра откъсна цветче от един разцъфнал храст.

— Сега пък ти имаш убедителен довод. Струва ми се, че не съм свършила никаква държавническа работа, откакто се завърнах у дома.

— Съчувствам ти. Но мисля, че това, което правиш, е важно. Управляващите мъже... и жени свикват армии. Ти вече предприемаш стъпки за извеждането на хората от мястото, където ще се води битката. Спасяваш живота им, Мойра.

— Знам. Наистина. Но...

— Кой ще поведе обикновените поданици? Кой ще ги надъха да рискуват живота си? Ние ще ги обучаваме, Мойра. Но ти трябва да ги накараш да дойдат при нас.

— Права си, осъзнавам го.

— Ще ти хвана вампир, дори два, ако успея. А ти ми доведи доброволци. Но първо трябва да се измия. Чудовищата ще ме надушат от километри.

— Ще наредя да подготвят вана в спалнята ти.

— Мислех да отида на реката.

— Полудяла ли си? — Най-сетне върху лицето на принцесата се появи спокойна усмивка. — По това време на годината водата е ледена.

Мойра винаги изпитваше известно неудобство, когато разговаряше с Кийън. Не само защото бе вампир — вече приемаше този факт и мислеше за него като за някаква болест.

При първата им среща спаси живота ѝ и оттогава доказва верността си неведнъж.

Същества от неговия вид убиха майка ѝ, а той се би заедно с нея и рискува живота си — или по-скоро съществуването си.

Не, не можеше да се отнася враждебно към него заради това, което е.

Все пак дълбоко в себе си изпитваше нещо, което не можеше да назове, опознае или разбере. Каквото и да бе, то я караше да се чувства смутена, дори нервна в негово присъствие.

Сигурна бе, че той го знаеше или по-скоро го усещаше. Защото се държеше с нея доста по-хладно, отколкото с останалите. Рядко ѝ се усмихваше или подхвърляше шега.

При нападението по пътя им към Галия я грабна на ръце. Ръце на мъж от плът и кръв, силен и реален. „Дръж се здраво“, каза ѝ. И нищо повече.

Яздеше зад него към замъка и усещаше допира на тялото му. Стройно и стегнато. Сърцето ѝ препускаше поради толкова много причини. Боеше се да го докосне.

Какво ѝ каза с онзи свой рязък и нетърпелив тон? А, да: „Хвани се здраво за мен, за да не се изтърсиш отново. Все още не съм те ухапал, нали?“.

Почувства се гузна и засрамена и бе благодарна, че не може да види пламналите ѝ страни. Сигурно щеше да подхвърли нещо хапливо и за девичия ѝ свян.

Сега трябваше да отиде при него и да поиска помощ. Не можеше да изпрати Блеър или Ларкин, още по-малко — някой слуга. Неин дълг бе да застане срещу него, да изрече думите, да отправи молбата. Да го помоли да излезе от замъка, да напусне спокойствието и уюта в него, за да преследва себеподобни в непозната територия, докато плени един от тях.

Знаеше, че ще го направи, вече не се съмняваше. Не заради нея, защото го молеше една принцеса, а като приятелска услуга. Би го направил и за другите. За успеха на цялото начинание.

Отиде сама. Придворните дами, разбира се, нямаше да одобрят идеята тяхната принцеса да влезе без придружител в спалнята на мъж. Щяха да го сметнат за неприлично, дори за шокиращо.

Тези неща вече бяха без значение за Мойра. Какво ли щяха да си помислят, ако узнаеха, че веднъж му занесе кръв за храна, когато беше ранен?

Представи си как пицят и закриват лица — онези, които, не побягват ужасени. Но съвсем скоро щяха да имат подобни

преживявания. Или много по-лоши.

Раменете ѝ се стегнаха, когато застана пред прага на стаята му. Но бързо почука и изчака.

Той отвори вратата, светлината от коридора огря лицето му, а тялото му остана в сянка. Мойра видя лека изненада в очите му, докато изпитателно се взираше в нея.

— Виж ти! Трудно ви познах, Ваше Височество.

Едва сега си спомни, че е облечена с рокля и носи златния символ на титлата си. Почувства наивно смущение.

— Има държавни дела за обсъждане. Трябва да нося подобаващо облекло.

— Отива ти. — Кийън лениво се облегна на вратата. — Необходимо ли е моето присъствие?

— Да. Не. — Защо винаги я караше да си гълта езика? — Може ли да вляза? Налага се да поговоря с теб.

— Разбира се.

Не можеше да прекрачи прага, без да се докосне до него. Забеляза, че в стаята е тъмно като в рог. Не гореше свещ или огън в камината, а завесите бяха плътно спуснати.

— Слънцето вече залезе.

— Да, знам.

— Имаш ли нещо против да осветя стаята? — Мойра взе прахана с леко трепереци ръце. — Не виждам добре на тъмно като теб. — Внезапно пламналата светлина донякъде успокои свития ѝ стомах. — Доста е хладно — продължи тя и запали още свещи. — Да запаля ли камината?

— Както желаш.

Той не каза нищо, когато Мойра коленичи пред огнището и разрови торфа. Но тя знаеше, че я гледа, и чувстваше ръцете си студени и сковани.

— Удобно ли ти е тук? — отново заговори галската принцеса. — Стаята не е голяма и разкошна, както си свикнал.

— И е достатъчно отдалечена от тези на смъртните, за да бъдат спокойни.

Потресена, Мойра рязко се обърна, все още на колене, и застина, докато огънят се разгаряше зад гърба ѝ. Но не се изчерви. Напротив, страните ѝ пребледняха.

— Не съм имала подобно...

— Няма значение. — Той взе чаша с кръв, очевидно напълнена преди влизането ѝ, и отпи, съзнателно приковал поглед в очите ѝ. — Предполагам, че някои мои привички биха събудили отвращение у хората.

В гласа ѝ прозвуча отчаяние:

— Не съм мислила за това. Стаята е със северно изложение. И реших... реших, че така ще влиза по-малко слънчева светлина и ще бъде по-добре за теб. Никога не бих обидила гост... приятел. Не бих постъпила така с някого, който ме е приел толкова любезно в дома си. — Бързо се изправи. — Мога да наредя веднага да преместят нещата ти във...

Той вдигна ръка.

— Не е нужно. Извинявам се, че си го помислих. — Рядко се случваше да го обземе мъчително чувство за вина, както сега. — Проявила си загриженост, която оценявам.

— Защо... не разбирам защо толкова често помежду ни възникват недоразумения.

— Не знаеш ли? — промърмори Кийън. — Е, може би е по-добре да стоим далеч един от друг. На какво дължа честта на посещенията ти?

— Подиграваш ми се — тихо промълви Мойра. — Толкова си жесток, когато разговаряш с мен.

Тя се замисли, а той въздъхна леко.

— Не съм в настроение. Не мога да спя спокойно на непознато място.

— Съжалявам. Отново ще те обезпокоя. Помолих Блеър да излезе на лов за вампири тук, в Галия, и да доведе поне един. Жив.

— Това са две взаимно изключващи се понятия.

— Не знам как иначе да се изразя... — започна принцесата. — Моят народ ще се бие, ако го призова. Но не мога да искам от поданиците си... да ги накарам да повярват в нещо, което изглежда невъзможно. Затова трябва да им ги покажем.

„Ще бъде добра кралица, помисли си той, щом не очаква да бъде следвана сляпо.“ Забеляза как стои срещу него сега. Мълчалива и сериозна, а бе наясно каква вътрешна борба бушува в нея.

— Искаш да отида с Блеър.

— Да... тя иска. Аз — също. Господи, винаги се запъвам, когато разговарям с теб. Поиска ти и Ларкин да я придружите. Не желае аз да съм ѝ спътница. Смята — с което съм съгласна — че мога да бъда полезна в набирането на доброволци и в залагането на капаните.

— И в управлението на страната.

— Все още не съм поела властта.

— Твое решение.

— Да. Засега. Ще ти бъда благодарна, ако отидеш с Блеър и Ларкин и доведете пленник.

— По-склонен съм да тръгна, отколкото да остана тук. Проблемът е, че нямам представа къде да търся.

— Имам карта. Вече разговарях с вуйчо си и знам местата на нападенията... известните. Ларкин познава територията на Галия. Не можете да имате по-добър водач. А и по-добър другар в забавленията и битките.

— Нямам нищо против момчето или хайката.

— Тогава, щом си готов, би ли дошъл в задния двор? Ще изпратя някого да ти покаже пътя.

— Помня го.

— Е, добре. Ще ви осигуря коне и провизии. — Мойра отиде до вратата, но той се озова там преди нея... без дори да е забелязала движение. Вдигна поглед към лицето му. — Благодаря — каза и бързо се измъкна навън.

„Тези очи, помисли си Кийън, когато затвори вратата зад нея. Тези издължени сиви очи могат да убият един мъж.“

Имаше късмет, че вече е мъртъв.

Но как да се избави от уханието, което остана след нея, ухание на горски поляни и хладна изворна вода! Не можеше да стори нищо.

— Ще ви наблюдаваме. — Глена потупа Блеър по бедрото, когато тя възседна коня си. — Ако изпаднете в беда, ще узнаем. Ще направим всичко, за да ви помогнем.

— Не се безпокой. Имам тринадесет години опит зад гърба си.

„Не и в Галия“, помисли си вещицата, но се отдръпна назад.

— Наслука!

Минаха през портите и се отправиха на юг. „Добра нощ за лов“, помисли си преследвачката на демони. Ясна и хладна. Щеше да бъде по-лесно да засекаат вампирите нощем, когато са будни и активни, отколкото денем, докато се спотайват някъде. Най-важното — не можеше да разчита на Кийън през деня, а неговото съдействие бе голямо предимство.

Яздеше между двамата мъже в спокоен тръс.

— Не исках да питам Мойра — започна тя. — Но убийството на майка ѝ ли е първото видно нападение?

— Да, кралицата е първата жертва, за която знаем.

— И в онази нощ не е имало други? Никой друг не е загинал?

— Никой. — Ларкин поклати глава. — Доколкото ни е известно.

— Значи са имали конкретна цел — замислено каза Блеър. — Дошли са за майката на Мойра... както предполагаме. Все още нямаме представа как са влезли.

— Мислил съм за това — сподели Ларкин. — Преди смъртта на кралицата нямаше причина да не пуснем човек в замъка. Може да са използвали каруца с провизии или с някаква друга стока. Всеки би могъл да проникне вътре.

— Прост план — кимна Блеър след миг. — Влизат малко след залез-слънце. Притаяват се в някой ъгъл, докато всички се приберат в покоите си. Примамват кралицата отвън и я убиват. — Погледна Ларкин. — Няма ли начин да узнаем повече за нападението?

— Мойра отказва да говори за това. Не съм сигурен дали помни подробности.

— Вероятно не са от значение... за нашите цели. И така, убиват кралицата, а после остават тук. Може би не могат да се върнат обратно, освен в определен момент. Но и не се развилняват — изтъкна тя. — Има само няколко жертви през последните седмици. Твърде скромно за тяхната порода.

— Сигурно са нападнати и други — отбеляза Кийън. — Пътници, леки жени, хора, чието изчезване дълго ще остане незабелязано. Но са предпазливи и се страхуват от преследване. Не мисля, че се крият само от нас.

— А от кого? — попита Ларкин.

Хвърли поглед към Блеър и забеляза, че се взира замислено в Кийън.

— Той има предвид Лилит. Мислиш, че се крият от нея? Защо?

— Защото може би теорията ти е вярна само донякъде. Имали са конкретна цел, да — съгласи се вампирът. — Но се съмнявам, че набелязаната жертва е била кралицата. Мойра бе избрана от боговете като част от първия Кръг.

— Мойра. — В гласа на Ларкин прозвуча тревога, той рязко се завъртя на седлото и погледна назад към замъка, който изглеждаше все по-малък в далечината. — Ако някога се опитат да я убият...

— Правили са не един опит да се справят с нас — подчерта Кийън. — Безуспешно. Тя е в пълна безопасност там, където е сега.

Блеър си представи положението.

— Смяташ, че Лилит е правила опит да задуши заплахата още в зародиш. Да унищожи един от нас още преди да е станал част от Кръга?

— Звучи доста правдоподобно. Защо да губи време и усилия да изпраща двама убийци тук? Ако вярваме в цялата теория за предопределението — продължи Кийън — не майка й, а самата Мойра е представлявала заплахата.

— Издънили са се — започна да размишлява Блеър на глас. — Улучили са грешна мишена. Може би не желаят да се върнат обратно, не че не могат.

— Лилит не е склонна да прощава грешки. Ако трябва да избират дали да бъдат измъчвани и довършени от нея, или съсечени от местните жители тук, кое биха предпочели?

— Изход номер две — заяви преследвачката на демони. — Впрочем, ако вярваме в теорията за предопределението, първата й грешка е била, че те е направила като себе си. По-опасен враг си като вампир, отколкото като човек. Не се обиждай.

— Няма причина.

— Тогава двамата с Хойт сте започнали цялата история с кръста на Мorigан. — Блеър замислено хвана в ръка двата символа на врата си. — После Глена се е свързала с Хойт. Ако искаш да погледнем от романтичната страна, било е писано да го открие и помежду им да пламне любов. Така и двамата се сдобиха с по-голяма сила. Следва връзката между Ларкин и Мойра, заради която той дойде чрез Танца в Ирландия.

— И се получава съвършен, здрав Кръг — заключи Кийън. — Сложно и заплетено, но типично за боговете.

— Кралицата е трябвало да умре — въздъхна Ларкин.

— Да умре вместо Мойра. Ако братовчедка ми стигне до същия извод, ще страда неизмеримо.

— Бих се изненадал, ако вече не го е прозряла с острия си и вечно търсец ум. Ще се наложи да го приеме — добави Кийън. — Нима има друг избор?

С натезало сърце, Ларкин ги поведе през ливадите.

— Следващото нападение е станало тук. Казаха ми, че стопанинът отишъл при овцете си, а синът му го открил на следващата сутрин. Баща ми е дошъл през деня да се увери с очите си: трупът изглеждал точно като този на кралицата.

Блеър се размърда на седлото.

— Около километър на юг от замъка. Няма къде да се скрият наблизко. Има само открити ливади. Двама опитни вампира могат да изминат няколко километра доста бързо. Да влизат и излизат от земите на замъка, щом са били поканени, но...

— Няма добро място за убежище — довърши Кийън. — Местността е лесна за придвижване, но е твърде гола. Не, биха се насочили към пещери или гъста гора.

— Защо не към някоя къща или колиба? — предположи Ларкин. — Ако внимават в избора си, могат да намерят уединена постройка.

— Възможно е — съгласи се Кийън. — Но проблемът с къща или каквато и да е друга постройка е евентуална опасност при нападение през деня. Врагът има едно оръжие повече от теб. Достатъчно е само да повдигне някое перде, за да те победи.

— Добре. — Ларкин посочи към място отвъд ливадите. — Следващите две нападения са на изток от тук. Има гора, но и там не е безопасно. Много ловци преследват сърни или зайци и ще смутят съня на един вампир през деня.

— Ти знаеш това — изтъкна Блеър. — Те — вероятно не. В чужда страна са. Добро място за начало.

Помълчаха известно време. Преследвачката на вампири виждаше овце и добитък, лениво пасящи в ливадите — по-лесна плячка, ако тези изчадия не могат да се докоснат до човек. Проблясваха светлини. Подушваше дим — по-скоро от горене на торф, отколкото на сухи

дърва. Долиташе мирис на трева и оборски тор и наситено ухание на засети ниви, очакващи следващата жътва.

Усещаше мириса на конете и на Ларкин и можеше да различи Кийън от други от неговия вид.

Но когато стигнаха до началото на гората вече не бе толкова сигурна.

— Оттук неотдавна са минали коне.

Блеър погледна Ларкин и повдигна вежди.

— Ето го нашия Тонто^[1].

— Има следи. — Той слезе от коня, за да огледа земята. — Неподковани. Вероятно от цигани, въпреки че не виждам следи от каруца, с каквито пътуват. Във всеки случай движили са се към ливадите.

— Можеш ли да проследиш пътя им навътре в гората? — попита тя. — Да открием откъде са дошли.

— Да. — Ларкин се върна на седлото. — Щом са били на коне, сигурно са изминали доста голямо разстояние. Ще ни е нужен истински късмет да ги издирим за една нощ.

— Да видим къде ще ни отведат следите на ездачите. Другите нападения са били на изток, нали? Точно отвъд тази гора, от другата страна.

— Да. Немного далеч.

— Това място е подходящо за убежище. — Блеър погледна Кийън, докато говореше. — Ако си направят хубав заслон, могат да почиват спокойно през деня, а нощно време да се разпръсват да търсят храна.

— Листата все още са гъсти по това време на годината — съгласи се той. — А и има достатъчно дребен дивеч, ако се наложи да задоволят глада си с животинска кръв.

Ларкин продължи по следите, докато дърветата се сгъстяваха и светлината чезнеше. Отново слезе от коня и запристъпва пеша, воден от невидими за Блеър знаци.

Тя ловуваше главно в градски горички и мрачни предградия. А Ларкин крачеше с увереността на човек, който знае какво върши. Спираше се от време на време, за да се наведе и да огледа следите по-внимателно.

— Почакайте! — внезапно каза преследвачката на вампири. — Само за момент. Усещаш ли това? — обърна се към Кийън.

— Миризма на кръв. Не е прясна. И на смърт. Настъпила отдавна.

— По-добре се качи на коня, Ларкин — каза тя. — Май късметът ни проработи. Ще ги проследим оттук.

— Не подушвам друго, освен гора.

— Ще усетиш — промърмори Блеър и извади меча си от ножницата на колана, докато бавно се придвижваха с конете по пътеката.

Каруцата бе издърпана сред дърветата, далеч от пътеката, и скрита от тях. Приличаше на малък фургон, със затворена задна част, боядисана с червена боя, избледняла и олющена. Пропита с миризма на мърша.

— Чергари — каза им Ларкин. Блеър се оказа права, вече и той долавяше миризма на смърт. — Това са цигани, обикалящи по пътищата и продаващи различни стоки. Впрягът е за два коня.

— Добър подслон — реши жената. — Лесно е да го преместиш, ако се наложи. И можеш да пътуваш през нощта, без никой да ти обърне внимание.

— Нищо не ти пречи да влезеш с него направо в селото — мрачно каза Ларкин. — Да спреш пред нечий праг и да помолиш за гостоприемство. При нормални обстоятелства ще го получиш.

Представи си децата, които изтичват навън, за да видят дали има играчки за продан и да помолят родителите си да се спазарят за тях. При тази мисъл стомахът му се разбунтува повече, отколкото от миризмата.

Скочи от коня заедно с другите и застана до задната част на фургона, при затворените и залостени отвън врати. Извадиха оръжията си. Блеър отмести резето и се опита да отвори фургона.

Когато вратата поддаде, тя кимна на спътниците си, преброи наум до три и рязко я дръпна.

Първо я лъхна воня, от която гърлото ѝ запари и очите ѝ се насълзиха. Чу бръмченето на рояк гладни мухи и едва потисна гаденето.

Към нея се хвърли същество с лице на красива млада жена, чиито червени очи яростно святкаха. От сплъстените ѝ тъмни коси и

домашнотъканата ѝ рокля лъхаше ужасна миризма.

Блеър се завъртя, а момичето политна, застана на четири крака и заръмжа като звяр, в какъвто се бе превърнало.

Ларкин замахна с меча си и го съсече.

— Господи! Мили боже! Била е на не повече от четиринадесет.
— Искаше му се да поседне на земята, тъй като стомахът му бе свит на топка. — Превърнали са я в чудовище. Колко ли други...

— Едва ли има още — прекъсна го Кийън. — Тогава ще трябва да се бият за храна и да се тревожат, че нещата ще излязат извън контрол.

— Не е дошла с тях — настоя Ларкин. — Не е била една от тях. Малка е.

— Млада, хубава женска. Храната не е единствената им потребност.

Блеър забеляза дълбокото въздействие на думите на Кийън върху Ларкин. На лицето му се изписа не само шок, а и дива ярост.

— Копелета! Мръсни кръвожадни копелета! Тя е почти дете...

— И това те изненадва, защото...

Той се завъртя към Кийън, готов да излее част от ужаса и яростта си върху него. Може би вампирът съзнателно му предлагаше мишена. Но не бе време да се поддават на чувства.

Блеър застана между тях и блъсна Ларкин три крачки назад.

— Овладей се! — нареди му. — Просто потисни гнева си.

— Как бих могъл? Ти как успяваш?

— Не можеш да върнеш нито нея, нито останалите — посочи с брадичка фургона. — Трябва да намерим начин да използваме случилото се, за да хванем тези изчадия.

Борейки се със собственото си отвращение, тя се пхна вътре. И попадна в същински кошмар.

Под нещо като нар от едната страна бяха натъпкани трупове на хора, навярно родителите на момичето. Сигурно мъжът бе умрял бързо, както и по-младото момче, чието тяло лежеше от другата страна.

Но с жената се бяха гаврили дълго. Защо ще разкъсват дрехите ѝ, ако не са възнамерявали да си поиграят с нея? Ръцете ѝ бяха вързани, а останките ѝ — изпохапани.

Да, добре са се позабавлявали.

Не видя оръжия, но на едното легло имаше по-прясна кръв. Там бе умряло момичето. И се бе пробудило отново.

— Жената е мъртва от няколко дни — каза Кийън зад нея. — Мъжът и момчето — по-отдавна. Ден-два по-рано.

— Да. Господи!

Трябваше да излезе, за да си поеме дъх. Изпълзя отзад, за да вдиша малко свеж въздух, който да прочисти гърлото и дробовете ѝ от вонята.

— Ще се върнат за нея. — Блеър се наведе, опря ръце на бедрата си и изчака, докато гаденето премине. — Ще ѝ донесат храна, вампир е отскоро. Вероятно се е пробудила едва тази нощ.

— Трябва да ги погребем — настоя Ларкин. — Другите. Заслужават го.

— Ще се наложи да почакаш. Слушай, може да си ми ядосан, но...

— Не. Потръпвам от отвращение, но не се сърдя на теб. Или на теб — обърна се той към Кийън. — Не знам защо се държа така. Видях онзи ужас в пещерите в Ирландия. Наясно съм как убиват, как се множат. Но мисълта, че са превърнали малко момиче във вампир само за да го използват като наложница, е непоносима.

Не можа да каже нищо в отговор. Обхвана ръката му с пръсти и я притисна.

— Нека ги накараме да си платят. Ще се върнат преди изгрев. Или по-рано, ако бързо намерят това, което търсят.

— Знаят, че тя ще оживее тази нощ и ще се нуждае от храна. Затова...

— Затова са оставили труповете вътре — довърши Ларкин, когато Блеър замълча. — За да има с какво да залъже глада си, докато ѝ донесат прясна кръв. Не съм слабоумен, Блеър. Оставили са ѝ собственото ѝ семейство за храна.

Преследвачката на демони кимна и погледна към фургона.

— Ще го затворим отново и ще ги причакаме. Дали ще ни надушат? Ще усетят ли човешката миризма?

— Трудно е да се каже — отвърна Кийън. — Зависи колко са възрастни и опитни. Явно достатъчно, за да ги избере Лилит за тази задача. В която са се провалили, но е възможно да доловят мириса на свежа кръв дори при тази воня. Ще надушат и конете.

— Вече помислих за това. Най-вероятно ще се върнат оттам, накъдето са тръгнали. Ще отведем животните по-навътре в гората, по посока, обратна на вятъра. Ще ги вържем. Всичките — освен моя. Ако го вода и вървя до него, когато ме видят, ще си помислят, че е окуцял. Ще са твърде доволни от късмета си да се натъкнат на самотна женска, за да усетят нещо съмнително.

— Значи си решила да играеш ролята на примамка — започна Ларкин с изражение, което предупреди Блеър да се подготви за спор.

— Аз ще отведа нашите коне, докато вие двамата се разберете.

Кийън хвана поводите и изчезна сред дърветата.

„Бъди спокойна, заповяда си Блеър. Дръж се разумно!“ Трябваше да си напомни, че е страхотно да има до себе си човек, който искрено се тревожи за нея.

— Ако видят мъж, по-вероятно е да го нападнат. А жена ще искат да запазят жива... за известно време. Така всеки ще си има другарка. Струва ми се най-логично. — Дотук със спокойното и разумно държане. — Освен това виж какво: крайно време е егото ти да приеме факта, че мога да се справя с двама дори сама.

— Моето его няма нищо общо. Просто е най-добре тримата да ги причакаме в засада и да ги нападнем едновременно.

— Не е така, защото ако надушат теб или мен, губим елемента на изненада. Мойра ги иска... или поне един от тях... жив. Затова сме тук, вместо да прием по чаша хубаво вино пред буен огън. Ако започнем истинска схватка, вероятно ще се наложи да убием и двамата. Изненадата ни дава по-голям шанс да ги пленим.

— Сигурно има и друг начин.

— Поне десетина. Но те може да се върнат както след пет часа, така и след пет минути. Този план ще е сполучлив, защото е прост и елементарен. Няма да предположат, че сама жена може да представлява заплаха. Аз не по-малко от теб искам да спипаме онези изчадия. Да направим всичко възможно.

Кийън излезе измежду дърветата.

— Стигнахте ли до единомислие или ще губим още време в разпри?

— Мисля, че се разбрахме. — Ларкин погали косите на Блеър. — Просто нямаше смисъл да споря с нея. — Повдигна брадичката ѝ. —

Ако трябва да разговаряш с тях, за да поддържаш илюзията, докато ние чакаме удобен момент, ще разберат, че не си от Галия.

— Мислиш, че не мога да се справя с акцента? — имитира местния говор и си придаде израз на безпомощност. — Ще се постарая да изглеждам като беззащитна жена.

— Никак не е зле. — Той се наведе и я целуна. — Лично аз никога не бих повярвал, че си беззащитна.

[1] Герой от американски уестърни. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Измина час, после два, три. Нямаше какво да прави, освен да хапне малко хляб и сирене, които Мойра им бе дала за из път, и да пийне вода.

Ларкин и Кийън поне си правеха компания, а тя остана насаме с мислите си. Намръщи се, когато ѝ хрумна това. Беше свикнала да ловува сама, да дебне в тъмнината на тихи, уединени места.

Странно как само за няколко седмици промени навик, който бе имала цял живот.

Във всеки случай чакането се оказа по-дълго, отколкото се надяваше, а и не отчете фактора скука. Изведнъж си спомни за първата си нощ в Ирландия и за късмета — съдбата — да спуска гума на едно тъмно, пусто шосе.

Тогава се натъкна на трима вампири и елементът изненада бе на нейна страна. Първо, те не очакваха да ги зашемети с лост за смяна на гуми, особено жена, далеч по-силна, отколкото предполагаха. Със сигурност не очакваха и да извади кол и да ги превърне в пепел.

Тези двамата — ако изобщо се върнеха — също щяха да се изненадат. Само трябваше да помни, че целта на мисията не е да ги убие.

Баща ѝ нямаше да одобри тази нова авантюра. Според неговия правилник демоните трябваше да бъдат изстребени — и точка. Бързо, ефективно. Безцеремонно, без много приказки.

Разбира се, досега той щеше да намери начин да убие Кийън. Роднинската връзка и волята на боговете да вървят по дяволите! Никога нямаше да работи и да тренира заедно с Кийън, да участва в битка рамо до рамо с него.

Един от двамата — а може би и двамата — вече щеше да е мъртъв.

Може би поради тази причина тя бе сред избраниците, а не Шон Мърфи. Затова, призна Блеър пред себе си, не му писа за Кийън. Не че

баща ѝ си правеше труда да отваря имейлите ѝ, но все пак не спомена в тях, че един от приятелите ѝ не е смъртен.

Един ловец на демони не можеше да има бойни другари, поне според него. Трябваше да се бие сам срещу врага. Гледаше на света в черно и бяло — или живееш, или умираш.

Още една причина, поради която никога не получи одобрението му, осъзна тя. Не само защото бе момиче, а защото не възприемаше еднозначно нещата и подлагаше всичко на съмнение.

Защото, като Ларкин, неведнъж бе изпитвала съжаление към съществата, които убива. Знаеше какво би казал баща ѝ. Че миг съжаление ще доведе до миг колебание. А това означава гибел.

Прав бе, но не напълно. Нищо не беше само правилно или само грешно, имаше изключения. Можеше да изпитва жал и въпреки това да изпълнява мисията си. Справяше се.

Нали сега стоеше тук, жива! И бе твърдо решена да не умира.

Запита се само — за пръв път след случилото се с Джеръми — дали е възможно да живее като нормален човек. Отдавна вече не си позволяваше да мечтае или да се надява да я обичат. Сега до нея бе Ларкин и Блеър вярваше, че той е влюбен в нея. Или поне я желае и изпитва емоции, близки до любов и загриженост.

С времето чувствата му наистина биха могли да прераснат в любов, за което преди дори не смееше да мечтае. Любов, която превъзмогва и приема всичко.

„Жестоко е“, помисли си тя. Беше наистина несправедливо, че не разполагаха с достатъчно време. Просто бяха лишени от този лукс, защото ги деляха цели светове.

Но когато пак останеше сама, щеше да помни, че някой я е обичал и го е било грижа за нея, въпреки че бе опознал истинската ѝ същност. Ако спечелеха тази война и земята продължеше да се върти, щеше да му каже какво ѝ е дал, преди да се върне у дома. Да сподели каква промяна е настъпила дълбоко в нея — към по-добро.

Но нямаше да му признае какво чувства. Тези думи само щяха да наранят и двамата. Щеше да премълчи онова, което най-сетне намери смелост да признае пред себе си.

Че винаги ще го обича.

По-скоро усети, отколкото чу, движението; обърна се натам, откъдето то дойде, и застана нащрек. Но се оказа, че е Кийън —

неговият силует и ароматът му — в сенките край пътеката.

— Пригответи се — прошепна той. — Двама ездаци навлизат в гората. Влачат след себе си човек. Все още жив.

Блеър кимна и си помисли: „Представлението започва“.

Бавно поведе коня по посока към фургона, за да дойдат изотзад. Така щеше да изглежда, че конят ѝ е окуцал, след като е поела през гората.

Първо долови нещо, по-силно от мириса им. По-скоро присъствието им оказва въздействие върху всичките ѝ сетива. Но изчака, докато чу тропота на копитата.

Беше свалила якето си. Жените в Галия не ходеха облечени в черна кожа. За да се предпази от студа, бе сложила една от туниките на Ларкин, пристегнатата с колан достатъчно плътно, за да подчертава гърдите ѝ. Кръстовете ѝ бяха добре скрити под здравата материя.

Изглеждаше като невъоръжено момиче, което се надява на помощ.

Дори извика, когато конете се приближиха, постара се да заговори с галски акцент и гласът ѝ зазвуча уплашено:

— Хей, конници! В беда съм, тук, на пътеката.

Тропотът спря. „О, да, помисли си Блеър. Ще си поговорят, ще обсъдят какво да правят.“ Пак извика, с потреперващ глас:

— Там ли сте? В подковата на коня ми е влязло камъче. Пътувам за Силард.

Отново тръгнаха бавно към нея и тя прие изражение, издаващо смесица от облекчение и тревога.

— О, слава на боговете! — каза, когато видя конете. — Мислех, че ще трябва да вървя пеша до къщата на сестра ми, сама по тъмно. Така ми се пада, като тръгнах толкова късно.

Единият вампир слезе. Изглеждаше силен и набит. Когато дръпна качулката на наметалото си назад, Блеър видя заплетена сламеноруса коса и дълбок V-образен белег над лявата вежда.

Нямаше следа от жертва, влачена зад тях, и предположи, че за момента са изоставили плячката си.

— Сама ли пътувате?

Тя долови славянски акцент. Съвсем лек. Може би беше руснак или украинец.

— Да. Не е много далеч и се канех да тръгна по-рано през деня. Но свърших това-онова и сега... — Посочи с жест към коня си. — Аз съм Бийл, от рода Дъбуир. Случайно да сте на път за Силард?

Вторият също слезе и хвана поводите на своя и на нейния кон.

— Опасно е да яздите сама през гората по тъмно.

— Много добре знам. Но вие не говорите като тукашен. — Бавно се отдръпна крачка назад, като уплашена жена. — Чужденец ли сте?

— Може да се каже.

Усмихна се и зъбите му проблеснаха в мрака. Блеър изпищя, сигурна, че колкото и силно да извика, никой не би помислил, че преиграва. Той се засмя и протегна ръце да я сграбчи. Преследвачката на демони го ритна с все сила с коляно в слабините и завърши с юмручен удар отстрани. Когато вампирът падна на колене, стовари ботуша си в лицето му и застана стабилно на крака, готова за следващото нападение.

Вторият не бе едър като първия, но бе по-бърз. И успя да извади меча си. Тя се наведе назад, оттласна се с ръце от земята и го ритна по ръката, с която държеше меча. Така си осигури време и известно разстояние. Когато другият се изправи, Ларкин изскочи от гората.

— Да видим как ще се справиш срещу мъж.

Блеър се засили, скочи високо и силно ритна първия в корема, докато Ларкин кръстосваше меч с другарчето му. Грабна оръжието си от ножницата на седлото и трите коня уплашено се отдръпнаха. Инстинктивно се завъртя и стовари меча с две ръце, за да блокира замаха на противника си.

Оказа се права за силата му. Вибрациите от удара на двете остриета я разтърсиха от главата до петите. Започна да се приближава към нея, а тя тръгна срещу него. Неговото предимство бе, че го искаха жив. Но той не го знаеше. Преследвачката на демони стъпи с цялата си тежест върху крака му и нанесе жесток удар с дръжката на меча по брадичката му.

Той политна назад и се блъсна в коня ѝ. И трите животни тревожно зацвилиха и се разпръснаха.

Вампирът нападаше отново и отново, замахвайки с меча, докато от челото ѝ започна да се стича пот. Чу някого... нещо да изпищява, но не можеше да рискува да погледне. Вместо това финтира, привлече меча му отляво и заби крак в корема му. Противникът ѝ остана

приведен достатъчно дълго, за да успее да скочи върху него и да допре острието си до гърлото му.

— Само да мръднеш и си станал на пепел. Ларкин?

— Да.

— Ако си приключил играта с този, малко помощ тук няма да ми бъде излишна.

Той се приближи и няколко пъти ритна вампира по главата и по лицето.

— Е, това трябва да е достатъчно. — Задъхана, Блеър се отпусна на колене и погледна Ларкин. Ризата и лицето му бяха опръскани с кръв. — Има ли много твоя?

— Не. Повечето е негова. — Направи крачка назад и посочи към вампира, когото бе приковал към земята с меч.

— Ох! — Тя се изправи. — Трябва да съберем конете, да оковем тези двамата във вериги и...

Замълча, когато Кийън дойде при тях и доведе конете. Той погледна окървавените вампири на пътеката.

— Грозно — отбеляза, — но ефективно. Този тук съвсем не е в добра форма. — Кимна към мъжа, облян в кръв и праметнат върху гърба на единия кон. — Жив е.

— Добра работа. — Блеър се запита, не за пръв път, колко ли му е трудно да устои на мириса на прясна човешка кръв. Но моментът бе крайно неподходящ за въпроси от този род. — Най-добре да озаптим тези двамата. Ако този се събуди, ще ни създаде неприятности. — Блеър раздвижи схванатото си рамо. — Силен е като бик, по дяволите!

Докато оковаваха пленниците, огледа мъжа в безсъзнание. По тялото му имаше множество кръвящи рани и натъртвания, но не бе ухапан. „Решили са да го довлекат до фургона, досети се тя. Да го споделят с женската. Да си устроят малко пиршество.“

— Трябва да погребем мъртвите — настоя Ларкин.

— Нямаме време за губене.

— Не можем просто да ги оставим.

— Слушай, само ме изслушай. — Блеър хвана ръцете му, преди той да ѝ обърне гръб. — Този човек е ранен, тежко ранен. Нуждае се от незабавна помощ, иначе няма да оживее. Ще изкопаем още един гроб. Освен това Кийън трябва да се върне в замъка преди разсъмване. Дори и да тръгнем сега, ще се наложи да побързаме.

— Аз ще го направя. Ще го направя сам.

— Ларкин, имаме нужда от теб. Ако времето напредне, Кийън трябва да избърза и ще остана сама с двама вампири и един ранен човек. Бих могла да се справя, но е ненужно пилеене на сили. Ще изпратим някого да ги погребем. Или ако предпочиташ — ще се върнем двамата с теб. Но сега трябва да вървим. Време е.

Ларкин не каза нищо, само кимна и закрачи към коня си.

— Тъгува заради жената, която очисти — промърмори Кийън.

— С някои е по-трудно, отколкото с други. Носиш ли онова наметало? За всеки случай.

— Да, но честно казано, предпочитам да не рискувам кожата си, като разчитам само на него.

— Не мога да те упрекна. Тръгни напред, когато започне да се зазорява. — Блеър хвърли поглед към мястото, където вампирите бяха вързани с вериги върху един кон. — Ще се справим с тях.

— И сама можеш — и двамата го знаем.

— Ларкин не бива да остава сам, докато превъзмогва случилото се във фургона. — Възседна своя кон. — Да действаме!

Яздеха мълчаливо през тъмната гора, през ливадите, облени в бледа лунна светлина. Само веднъж точно пред тях плавно прелетя бяла сова, чиито криле тихо изшумоляха. За миг Блеър зърна блясъка на изумруденозелените ѝ очи. После отново остана единствено полъхът на вятъра, който шепнеше във високите треви и в приглушената тишина при зазоряване.

Видя вампира, когото бе победила, да надига глава. Когато очите му срещнаха нейните, долови в тях жажда за кръв и ярост. Но страхът надделяваше и над двете. Започна да се бори с веригите си, тревожно поглеждайки на изток. Другият до него лежеше, отпуснат, и издаваше ридания през превръзката на устата си.

— Усещат приближаването на зората — каза Кийън до нея. — Изпепеляващият огън, който ги очаква.

— Върви. Ние с Ларкин ще се справим.

— О, има още малко време.

— Остават само три-четири километра.

— По-малко — каза Ларкин. — Раненият започва да се съвзема. По-добре да си остане в безсъзнание.

Разтърсването нямаше да му се отрази благоприятно, но повече не можеха да си позволят да се движат бавно и спокойно. Слънцето всеки момент щеше да изгрее.

— Да ускорим темпото!

Пришпори коня си с надеждата пострадалия мъж да издържи още километър-два.

Първо забеляза светлини на свещи и факли да проблясват през вдигащата се мъгла. После видя силуета на замъка, високо на хълма, с развети бели знамена под небето, което вече не беше черно, а наситено тъмносиньо.

— Върви!

Когато първите розови лъчи озариха хоризонта, вампирите започнаха да се гърчат и да се мятат, издавайки звуци, далеч от човешки стонове.

Но Кийън яздеше, изправен на седлото, с развети коси.

— Толкова рядко го виждам отвън.

Почувства болка, пареща и разкъсваща. Учуди се и изпита известно съжаление, докато галопираше през портите към сянката на високата каменна ограда.

Мойра чакаше там, с преbledняло и напрегнато лице.

— Влез вътре бързо! Ще се погрижат за коня ти. Побързай, моля те! — Отново го подкани и в гласа ѝ прозвуча напрежение, докато Кийън слизаше от коня.

Даде знак на мъжете с нея да се заемат с пленниците.

— Имате ли удобна тъмница? — попита я Блеър.

— Не, нямаме.

Докато отвеждаха окованите пленници, Ридок проследи с поглед мъжете.

— Всичко е подготвено, както поиска принцесата. Ще ги държат в подземията, под стража.

— Оставете ги оковани във вериги! — нареди Ларкин.

— Хойт и Глена чакат вътре — каза им Мойра. — Ще заредят оковите с магическа сила. Не се тревожете. Нуждаете се от храна и почивка. И тримата.

— Този е човек. Ранен е. — Блеър се приближи и допря пръсти до гърлото му, за да усети пулса. — Жив е, но някой трябва да се погрижи за него.

— Веднага. Сър?

— Ще изпратим да повикат лекаря. — Ридок даде знак на няколко мъже. — Поемете го! — нареди той и се обърна към сина си: — Пострада ли?

— Не. Ще се върнем обратно. Има неколцина, които оставихме в гората до пътеката към Силард. — Лицето на Ларкин бе бледо и обляно в пот. — Ще ги погребем.

— Ще изпратим хора.

— Трябва да свърша това сам.

— Тогава върви. Но първо влез за малко. Да се измиеш, да закусиш. — Ридок обви ръка около раменете му. — Беше дълга нощ за всички ни.

Вътре Кийън разговаряше с Хойт и Глена. Замълча, когато другите влязоха, и погледна към Мойра.

— Е, получи своите пленници. Какво възнамеряваш да правиш с тях?

— Ще поговорим за това, за всичко. Наредих да донесат храна в семейната приемна. Ще се съберем там. Имаме много за обсъждане.

Принцесата се отдалечи, следвана от две придворни дами.

Блеър отиде в стаята си, където камината бе запалена и имаше прясна вода. Отми кръвта и смени взетата назаем туника със своя риза.

После се подпря с ръце на бюрото и се загледа в отражението си в огледалото.

Реши, че изглежда по-добре. Нуждаеше се от сън, но нямаше да го получи. Поне не скоро. Какво не би дала за един час в леглото, но това не влизаше в плановете, както и няколко приятни дни в спа център.

Щеше да прекара половината от деня в обратния път към гората — за погребението на трима непознати. Нямаше да намери време за почивка и после, тъй като трябваше да се залови с обучение на бойци, с изграждане на стратегии и проверка на производството на оръжия. Имаше поне десетина неотложни практически задачи.

Но ако не отидеше, Ларкин щеше да тръгне сам. Не можеше да го допусне.

Той вече бе в приемната, когато тя влезе. Стоеше до прозореца, загледан в утринната омара.

— Мислиш, че губя ценно време — каза ѝ, без да се обръща. — За нещо излишно и безполезно.

„Чете мислите ми, помисли си Блеър. Дяволски добре.“

— Семействата трябва да са в безопасност по пътищата на Галия. Не е редно младите девизи да бъдат изнасилвани, измъчвани и убивани. Или превръщани в същества като онези, които унищожаваме.

— Прав си, не бива.

— Ти живееш с това бреме по-отдавна, отколкото аз. Може би вече го приемаш по-...

— Безчувствено.

— Не. — Ларкин се обърна. На безмилостната дневна светлина изглеждаше състарен и ужасът от нощта все още бе изписан на лицето му. — Не исках да кажа това, никога не бих употребил тази дума за теб. Хладнокръвно, може би практично. Била си принудена да свикнеш. Не те карам да идваш с мен.

Блеър го знаеше отлично, но не можеше да постъпи другояче.

— Казах, че ще дойда и ще го сторя.

— Да, благодаря ти. Ще ме разбереш ли, ако споделя, че се чувствам по-силен, защото знам, че си готова да го направиш, че напълно разбираш потребността ми и ще ми отделиш време?

— Мисля, че само един силен мъж може да изпитва толкова силна нужда да постъпи човечно. Това ми стига.

— Има много неща, които трябва и искам да ти кажа. Но не точно сега. Чувствам се... — Сведе поглед към ръката си, в която държеше меч. — Нечист. Разбираш ли какво имам предвид?

— Да.

— Е, добре. Ела да пийнем силен чай и да си представим, че е кока-кола. — Леко ѝ се усмихна, докато вървеше към нея. После сложи ръце на раменете ѝ и притисна устни към челото ѝ. — Толкова си красива!

— Явно очите ти наистина са уморени.

Ларкин се отдръпна назад.

— Виждам те такава, каквато си — отвърна той.

Придърпа стол за нея, нещо, което Блеър не си спомняше да е правил досега. Когато седна, влязоха Хойт и Кийън. Вампирът хвърли поглед към прозорците, а после се отдръпна далеч от тях в сянката, където Мойра бе наредила да поставят маса.

— Глена идва — каза магьосникът. — Искаше да огледа мъжа, когото сте довели. Пленниците са на сигурно място. — Погледна брат си. — Не изглеждат никак щастливи.

— Гладни са. — Кийън си наля чай. — Замъкът има чудесна винарска изба, с която не си се похвалил — обърна се той към Ларкин. — Един тгъл от нея е достатъчно тъмен и влажен, за да кротуват. Но ако братовчедка ти няма намерение да ги умори от глад, ще трябва да ги нахрани, ако иска да останат оковани там още един ден.

— Няма да ги уморявам. — Мойра влезе, облечена в екип за езда с женствена кройка в горскозелено. — Но няма да им се даде храна. Изпили са достатъчно галска кръв — животинска и човешка. С вуйчо ми ще излезем да направим обиколка сред народа и да разпространим вестта за заплахата. Ще се опитаме да привлечем колкото може повече доброволци до залез-слънце. А когато се стъмни, ще им покажем изчадията, които държим в подземията. После ще ги унищожим — погледна Кийън. — Сигурно намираш това за студено и коравосърдечно.

— Не. Практично и полезно е. Не съм си въобразявал, че ни пращаш да хванем вампирите и да ги довлечем тук за почивка в санаториум.

— Ще покажем на хората що за същества са и как трябва да се убиват. Сега ще изпратим хора да заложат капаните, които искаш, Блеър. Ларкин, възложих тази задача на Фален.

— Съпругът на сестра ми — обясни Ларкин. — Да, ще се справи. Добър избор.

— Човекът, когото докарахте, е буден, но лекарят иска да го упои. Глена е съгласна. Той ни каза, че чул шум в курника, помислил, че е лисица, и излязъл да види какво става. Врълетели го. Извикал на съпругата си и трите си деца да не мърдат от къщата. Не могъл да стори нищо друго — слава на боговете! — те са го послушали. Ще изпратим някого да види как са.

— Докато Ларкин и Блеър се върнат, ние можем да поемем обучението. И Кийън може да се включи — добави Хойт, — ако вътре има подходящо място за тренировки.

— Благодаря. Надявах се да нямате нищо против. Селският ковач и още двама мъже изковават оръжия. Ще разполагаме с повече, а и някои доброволци ще дойдат със свои.

— Имате дървета — изтъкна Блеър. — Започнете да дялкате колове. А също и стрели, ножове, копия.

— Да, разбира се. Да. Трябва да вървя, защото вуйчо и придружителите ни чакат. Искам да ви благодаря за работата, която свършихте през нощта. Ще се върнем преди залез.

— Започва да прилича на кралица — отбеляза Блеър, когато Мойра излезе.

— Изглежда уморена.

Блеър кимна на Ларкин.

— Кралската власт е тежка отговорност. А при неизбежна война става непосилна. Кийън, ще разкажеш ли на другите за експедицията ни снощи?

— Вече им споменах за най-важното. Ще доизясня подробностите.

— Тогава ние с теб да тръгваме — обърна се тя към Ларкин.

Отиде с него до конюшните, за да съберат нужните инструменти.

— Ще стигнем по-бързо, ако летим, отколкото на коне. Устройва ли те?

— Нямам нищо против.

Поведе я към градината в задния двор, към която гледаше прозорецът ѝ.

— Чантата е тежка. Окачи я на врата ми, когато се преобразя.

Подаде ѝ я и се превърна в дракон.

Провря глава под презрамката. Блеър го погледна в очите и погали люспестото му лице.

— Голям красавец си — прошепна тя.

Драконът приклепна, за да може тя да го възседне.

Издигнаха се над кулите, бойниците и разветите бели знамена.

Утрото приличаше на скъпоценен камък, който разпръскваше сапфирени, изумрудени и кехлибарени отблясъци наоколо. Наведе глава назад и се наслади на вятъра, който я обгръщаше и разсейваше умората от дългата нощ.

По пътя долу се виждаха коне, каруци, фургони и хора. Малкото село, което все още не бе разгледала, изглеждаше като пъстра мозайка от кокетни къщички, ярки цветове и отрупани сергии. Жителите поглеждаха нагоре, когато прелитаха над тях, и вдигаха ръце или шапки, а после се връщаха към ежедневните си занимания.

„Животът не просто продължава, помисли си Блеър, а упорито процъфтява.“

Обърна се с лице към планините, забулени в мъгли и тайни. И към Долината на мълчанието, където след няколко седмици щеше да се води кръвопролитна битка.

Щяха да се бият, а някои от тях — и да загинат. Но щяха да съхранят живота, за да просъществува и занапред.

Стигнаха до гората и закръжиха наоколо, преди Ларкин да се спусне грациозно на земята между дърветата.

Тя слезе от гърба му и свали чантата.

Когато отново прие човешки образ, той хвана ръката ѝ.

— Красиво е — каза преследвачката на демони. — Преди да се заловим с това, за което сме дошли, искам да ти призная, че Галия е красива.

Заедно закрачиха през гората и се спряха, за да изкопаят три гроба в меката, покрита с мъх земя. Работата бе досадна, изискваше физическо усилие и я свършиха, без да разговарят. Отново влязоха във фургона и се заеха с изваждането на телата — кошмарна задача. Никой от двамата не проговори, а просто сториха каквото трябваше.

Умората се прокрадваше до костите ѝ и не спря да ѝ се гади, докато най-сетне не заровиха трупове.

Ларкин донесе по един камък за всеки от тримата и четвърти — за момичето, което не можеше да бъде погребано.

Когато приключиха, Блеър се подпря на лопатата.

— Искаш ли... да кажеш нещо?

Той заговори на галски, хвана ръката ѝ, докато произнасяше думите, а после ги повтори на английски за нея.

— Те бяха непознати за нас, но са били семейство един за друг. Умрели са мъчително и сега ги предаваме на земята и боговете, за да почиват в мир. Няма да ги забравим.

Отдръпна се назад и я повлече със себе си.

— Да издърпаме фургона от гората, далеч от дърветата. Ще го изгорим.

„Това е всичко, което са притежавали“, помисли си Блеър, когато запалиха фургона. Цялото богатство на тези хора, чиито имена дори не знаеше. Тази мисъл толкова я натъжи, че после, когато отново се качи

на гърба на дракона и се издигаха над пепелта, отпусна глава на врата му, затвори очи и се унесе в дрямка.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В просъница Блеър чу тътен и си помисли, че сигурно летят през гръмотевична буря. Изправи се, изумена, че е могла да заспи на гърба на дракон, и отвори очи. Завъртя глава, за да се увери, че това, което вижда, не е сън.

„Не са гръмотевици“, осъзна тя, докато с удивление се взираше във водната каскада, спускаща се по две еднакви стръмни скали към голямо синьо езеро.

Имаше дървета, все още разлистени и зелени, и за своя изненада забеляза дори тропически палми. В езерото се носеха лилии — бели и розови, сякаш нарисувани. Под синята повърхност се стрелваха риби — красиви и ярки като скъпоценни камъни.

Въздухът ухаеше на цветя и бистра вода.

Гледката така я поразил, че не помръдна от мястото си дори когато кацнаха. Драконът наведе глава и презрамката на чантата се изхлузи от врата му. След миг тя седеше на гърба на Ларкин.

— Какво? Да не сме сбъркали пътя?

Той извърна глава и се усмихна на смаяния ѝ поглед.

— Обещах да те доведе тук. Това е Водопадът на феите. Този път не на пикник, но си помислих... Исках да останем насаме поне за час на някое красиво място.

— Харесва ми.

Блеър скочи от гърба му и се завъртя в кръг.

Сред тревата се показваха малки звездовидни цветчета, а заплетени пълзящи растения, отрупани с лилави цветове, образуваха тунел над водните струи. Самото езеро имаше кристалночисти теменуженосини води — като огледало, над него бяха разцъфнали лилии, а водопадът се спускаше от петнадесет метра.

— Невероятно, Ларкин, сякаш е малко късче от рая! Не ме интересува колко е студена водата. Ще поплувам. — Изу ботушите и посегна към ризата си. — Няма ли да дойдеш?

— Разбира се. — Все още ѝ се усмихваше. — Веднага след теб.

Тя се съблече и небрежно хвърли дрехите си на меката трева. Застана на брега и си пое дълбоко дъх, готова за досега с ледената вода. После скочи.

Излезе на повърхността с радостен вик.

— Господи, топла е! Топла, копринено мека и прекрасна! — Отново се гмурна под повърхността и изплува. — Ако бях риба, бих живяла тук.

— Някои казват, че феите я затоплят с дъха си всяка сутрин. — Ларкин седна и свали ботушите си. — Други не вярват в подобни фантазии и твърдят, че има горещи подземни извори.

— Феи, наука — все едно! Толкова е хубаво!

Той скочи в езерото и типично по мъжки заудря по повърхността и я разплиска така, че здравата да опръска Блеър. Тя се засмя и отвърна на закачката.

Заедно се потопиха, навлязоха по-дълбоко във водата и размениха закачливи щипвания — като тюлени, увлечени в игра. Блеър плуваше под водата с енергични движения, докато усети силни вибрации и плясък на вода. Оттласна се от дъното и попадна във водовъртеж.

Силните струи я заудряха по раменете, тила и гръбнака. С вик на облекчение и радост прогони болката и изтощението. Ларкин я настигна, обви ръце около нея и двамата избухнаха в смях. Течението ги тласна обратно към средата на езерото, където просто се отпуснаха на повърхността.

— По-рано днес си мислех колко ми се иска да прекарам няколко дни в добър спа център. Това е по-хубаво — въздъхна и опря глава на рамото му. — Един час тук е несравнимо изживяване.

— Искях да ти дам нещо чисто и неопетнено. Изпитвах нужда да напомня и на себе си, че все още има такива места. — „А не само гробове за изкопаване, помисли си той. Не само битки.“ — Не познавам друга жена, освен Мойра, която би сторила за мен това, което ти направи днес.

— И аз не съм срещала много мъже като теб. Така че сме квит.

Той прокара устни по слепоочието ѝ, по бузата ѝ, докато намери нейните. Целувката бе нежна и топла като водата. Ръката му я галеше като лек полъх.

Струваше ѝ се, че не съществува нищо отвъд това място и този миг. Тук и сега можеха просто да бъдат себе. Докато се носеха по водата, забеляза бял гълъб да се рее и да кръжи над тях. Видя бляска на зелените му очи.

„Боговете ни наблюдават, помисли си Блеър и си спомни за бялата сова. И в хубави, и в лоши моменти.“

Отвърна на целувката му. Какво право имаха боговете да се месят сега? Това бе техният миг, тяхното място. Потопи се в целувката и се предаде на водата и на силните му ръце.

— Нуждая се от теб. — Очите му се взираха в нейните, когато устните им отново се сляха. — Имаш ли представа колко силно те желая? Бъди с мен.

Зашепна, когато обхвана ханша ѝ и навлезе в плътта ѝ.

Останаха загледани един в друг, докато телата им се сливаха, трескавите пръсти обхождаха лицата им, а устните им нежно се докосваха.

В нея нахлу прилив на нещо повече от наслада, повече от радост от живота. Ако този копнеж, това споделяне са истински, помисли си тя, би пожертвала всичко друго, за да ги запази за цял живот.

Обгърна го с тялото си и се предаде на чувството.

Знаеше, че това е любов.

Може би бе възможно да се чувства по-уморена и отчаяна, но Глена се надяваше никога да не разбере това. Изпълни молбата на Мойра, заведе група жени до края на арената за турнири и се опита да им даде първия урок по самозащита.

Повечето предпочитаха да разменят клюки, да се кикотят и да флиртуват с мъжете, с които работеше Хойт, отколкото да се размърдат.

Избра двадесетина по-млади, предполагайки, че ще проявят повече ентузиазъм и че са в по-добра физическа форма. Сега бе убедена, че това е била първата ѝ грешка.

„Принуждават ме да се държа като гаднярка“, помисли си.

— Тишина! — Строгият ѝ тон накара всички да замълчат и да затаят дъх. — Знаете ли, и на мен ми се иска да зяпам мъжете, колкото и на вас, но не сме тук, за да си избираме другарчета за летния бал, а за

да ви науча как да останете живи. Ти. — Произволно избра една от тях и посочи яка симпатична брюнетка. — Ела тук.

Последва приглушено хихикане, а жената самодоволно тръгна към Глена.

— Как се казваш?

— Дарвел, милейди.

Изпищя и политна назад, когато вещицата рязко вдигна юмрук към лицето ѝ и го задържа на сантиметър от носа ѝ.

— Това ли ще направиш, ако някой се опита да те удари, Дарвел? Ще хленчиш като малко момиченце или ще зяпаш като риба?

Глена я сграбчи за ръката, дръпна я нагоре така, че да не може да я помръдне, и отново замахна с другия си юмрук. Ръцете им се кръстосаха.

— Боли! — извика Дарвел ужасено. — Нямах право да ми причиняваш болка.

— Това не е въпрос на право, а на намерение. Освен това от този удар боли далеч по-малко, отколкото от юмрук в лицето. Ще им хареса как гледаш, Дарвел. Отбий! Не, не ръкомахай, сякаш тръскаш парцал. Силно, здраво. Още веднъж! — Изблъскваше я назад с всеки удар. — Доста си яка. Но пищенето и размахването на ръце няма да ти помогнат. Какво ще направиш, когато те нападнат?

— Ще бягам! — обади се някой и въпреки смеха, който прозвуча, Глена се спря и кимна.

— Бягството е една възможност. Понякога ще бъде единствената, но трябва да бъдете бързи. Вампирите се движат светкавично.

— Ние не вярваме, че те съществуват.

Дарвел вирна брадичка и потърка ударената си ръка. Предизвикателно стиснатите ѝ устни и блясъкът в очите ѝ дадоха на Глена да разбере, че вече си е спечелила първия враг в Галия.

Така да бъде.

— Можете да сте сигурни, че те вярват във вас. Сега тичайте. До края на игрището и обратно. Бягайте, все едно всички демони на ада са по петите ви. Казах бягайте, по дяволите!

За да ги накара да се размърдат, запали малко огън под краката им.

Няколко жени изпищяха, но всички побягнаха. „Като момичета“, отчаяно си помисли Глена. Махат с ръце, преплитат крака, развяват

поли. Най-малко три се препънаха, което според нея бе голям срам, в който и да е свят.

Реши, че ще загуби поне половината от тях, и когато ги накара да тръгнат в обратната посока, изтича след тях.

— Добре, оттук. Няколко от вас имат добра бързина, но повечето сте глупави и мудни. Затова всеки ден ще пробягваме по една дължина. Ще трябва да се облечете със... как ги наричате, бричове? Панталони — каза тя и потупа по своя. — Мъжко облекло за тренировките. Полите само ще ви препъват, ще ви пречат.

— Всяка дама... — започна една от тях, но застина, когато Глена я прониза с поглед.

— По време на тренировка не сте дами, а войници. — „Ще използвам друга тактика“, реши вещицата. — Колко от вас имат деца?

Няколко жени вдигнаха ръце и тя избра една от тях, която я гледаше с малко повече интерес.

— Ти? Как ти е името?

— Кийра.

— Какво ще направиш, Кийра, ако някой нападне детето ти?

— Ще се бия, разбира се. Бих умряла, за да го защита.

— Покажи ми. Аз съм заплаха за твоето бебе. Как ще постъпиш? — Когато жената втренчи празен поглед в нея, Глена едва овладя нетърпението си. — Убила съм мъжа ти. Лежи мъртъв в краката ти, а ти си единствената пречка между мен и детето. Спри ме!

Кийра повдигна ръце — със свити пръсти като на звяр с остри нокти — и плахо се втурна към нея. Остана без дъх, когато Глена я преметна през рамо и я тръшна по гръб.

— Така ли ще ме спреш? — попита тя. — Детето ти крещи за помощ. Направи нещо!

Кийра приклепна и рязко се надигна. Вещицата се остави да я сграбчи, а после просто я повали на земята и допря лакът до гърлото ѝ.

— Този път беше по-добре, имаш напредък. Но все още си твърде бавна, а очите и тялото ти издават какво се каниш да направиш.

Когато Глена се изправи, Кийра стана и потърка тила си.

— Покажи ми — помоли я.

Към края на тренировката Глена раздели първите си ученички на два лагера. Лагерът на Кийра се състоеше от малкото жени, които проявиха интерес и качества. Вторият бе на Дарвел и дружките ѝ,

които не просто се отнасяха безразлично, но и негодуваха срещу това, че трябва да прекарват времето си в обучение за нещо, неприсъщо на жени.

Когато приключиха, тя седна на земята. След няколко мига Хойт се настани до нея и тя се наслади на възможността да отпусне глава на рамото му.

— Мисля, че не ставам за учител — сподели той.

— Значи сме двама. Как ще се справим с това, Хойт? Как ще вдъхнем хъс на тези хора и ще ги превърнем в армия?

— Нямаме друг избор. Но откровено казано, Глена, вече съм уморен, а едва започваме.

— В Ирландия беше различно — само шестимата. Знаехме и разбирахме срещу какво сме изправени. Ти поне работиш с мъже и някои от тях вече са добре обучени да боравят с меч и лък. А срещу мен са групичка хихикащи момичета, Мерлин, повечето от които не могат да победят дори сляпо еднокрако джудже, да не говорим за вампир.

— Хората се стягат, когато нямат друг избор. Както ние. — Той извърна глава към нея и целуна косите ѝ. — Трябва да сме уверени, че ще се справим.

— Това е най-важното — съгласи се Глена. — Мнозина от тях не ни вярват.

Хойт се загледа в двама стражи, които донесоха железни стълбове и здраво ги забиха в земята.

— Скоро ще повярват. — Изправи се и посегна към ръката ѝ. — Да видим дали другите са се върнали.

Блеър не знаеше какво е да бъде призована пред някого, ако не се брояха няколкото привиквания при заместник-директора в гимназията. Едва ли Мойра щеше да ѝ наложи наказание, но се чувстваше странно, докато я съпровождаха до принцесата.

Тя сама отвори вратата и посрещна Блеър със спокойна и сдържана усмивка.

— Благодаря ти, че дойде. Това е всичко, Дарвел, благодаря. Сега трябва да тръгваш, за да заемеш мястото си сред събраните поданици.

— Милейди...

— Искам те там. Искам всички ви там. Блеър, влез, ако обичаш. Отдръпна се встрани да й стори път и затвори вратата.

— Започваш да се държиш като истинска кралица.

— Знам, че изглежда така. — Мойра погали ръката на преследвачката на вампири, преди да се обърне и да влезе навътре в стаята. — Но съм си същата като преди.

Облеклото й навярно представляваше тренировъчен екип — семпла туника, панталон и ботуши за езда — но в нея се усещаше нещо различно.

Обстановката допълваше това впечатление. Стаята представляваше доста разкошна всекидневна. Имаше възглавници с богати бродерии, кадифени завеси и прекрасна мраморна камина с тлеещ огън. Всичко това говореше за високо положение.

— Повиках те, за да ти кажа как ще проведем демонстрацията.

— Е, хайде! — подкани я Блеър.

— Не мисля, че ще ти допадне, но решението вече е взето. За мен е единственото възможно.

— Първо ми кажи какво си намислила, а после ще видим дали ще го одобря, или не.

Не се съгласи. Опита се да спори, да заплашва и ругае. Но Мойра остана хладнокръвна и непреклонна.

— Какво е мнението на другите по въпроса? — попита Блеър.

— Не съм им казала. Споделих само с теб. — Решила, че и двете имат нужда, Мойра наля по чаша вино. — Постави се на мое място, моля те. Това са чудовищата, които убиха майка ми — кралицата на Галия.

— Идеята беше... и все още е да покажеш на народа си, че те съществуват. Какво представляват и как трябва да бъдат побеждавани и унищожавани.

— Да, това е най-същественото. — Принцесата поседна за миг да пийне глътка вино и да се успокои. През цялата тревожна нощ и изпълнения с отговорности ден обмисляше това, което трябваше да се случи вечерта. — След няколко дни ще отида до камъка. Отново — пред събраните поданици — ще хвана меча и ако го извадя, ще бъда кралица. И ще поведем народа си на война. Първата в историята на Галия. Нима мога да ги накарам да водят битка, да ги изпратя на смърт, без да съм се доказала?

— Мойра, не е нужно са доказваш нищо пред мен.

— Пред теб — не, но пред другите. И пред себе си... разбираш ли? Не мога да поема меча и короната, докато не се почувствам достойна.

— Според мен вече си готова. Не бих ти го казала, ако не го мислех.

— Знам. Затова повиках теб, а не другите. Винаги си откровена с мен и аз мога да ти споделя всичко. Щом смяташ, че съм подготвена да поема престола, това означава много за мен. Но трябва да го почувствам, нима не разбираш?

— Разбирам. Мамка му! — Блеър прокара ръка през косите си. — Напълно.

— Блеър, страхувам се от това, което се изисква от мен. От това, което трябва да направя, от неизбежното. Моля те да ми помогнеш тази нощ — като приятелка, като боен другар и жена, която знае колко сурова може да бъде съдбата.

— Дори и да откажа, пак ще го направиш.

— Без колебание. — Този път принцесата леко се усмихна. — Но ще се чувствам по-силна и уверена с твоето разбиране.

— Имаш го. Макар и да не ми харесва.

Мойра остави чашата си, изправи се и хвана ръката ѝ.

— Това ми е достатъчно.

Атмосферата беше тържествена, забеляза Блеър. Около цялата арена за турнири горяха факли. Пламъците се издигаха към небето, където почти пълната луна светеше като прожектор.

Зад дървените заграждения се тълпяха хора, които се бореха за място на първия ред. Бяха довели и деца, дори пеленачета, настроението бе празнично.

Преследвачката на вампири чуваше шушуканията, докато вържана с меч, кол и лък, се придвижваше между хората към мястото си в кралската ложа.

Промъкна се до Глена.

— На колко ли възлиза застраховката при подобно масово събиране? При наличие на огън, дърво и толкова много запалими дрехи.

Вещицата поклати глава и огледа хората.

— Те не разбират. Държат се като фенове, очакващи началото на концерт. За бога, Блеър, има дори търговци, които продават пай с месо.

— Никога не подценявай силата на дребния бизнес.

— Опитах се да стигна до Мойра, преди да ни доведат тук. Дори не сме наясно с плана.

— Аз го знам. Никак няма да ти хареса. — Преди да обясни, отеконах фанфари. Кралското семейство се настани в ложата. — Само не упреквай мен! — едва надвика гълпата Блеър.

Ридок пристъпи напред, вдигна ръце и призова за тишина.

— Поданици на Галия, тук сте, за да приветствате Нейно Височество принцеса Мойра с добре дошла у дома. Да отправите благодарност за благополучното ѝ завръщане, както и на Ларкин, лорд Макдара.

Последваха нови възгласи, когато пристъпиха напред, за да застанат от двете страни на Ридок. Ларкин успя да хвърли поглед към любимата си и да ѝ се усмихне дяволито.

„И той не знае“, помисли си тя и почувства как стомахът ѝ се сви.

— Тук сте, за да приветствате смелите мъже и жени, които пристигнаха с тях в Галия. Те са: магьосникът Хойт от рода Маккийни; неговата съпруга, лейди Глена, калик джарех^[1]; лейди Блеър, гашук дорка^[2]; Кийън от рода Маккийни, брат на магьосника. Нека ги приемем като скъпи гости в нашата страна, в домовете си и в сърцата си.

Виковете продължиха. „Дайте им няколко века, помисли си Блеър, и ще се появят екшън фигурки на вещици и магьосници. Ако светът оцелее толкова дълго.“

— Народе на Галия! Живеем в мрачно време, време на болка и страх. Нашата обожавана кралица безмилостно ни бе отнета. Убиха я същества, които не са хора, а зверове. В тази нощ, на тази земя вие ще видите кой погуби вашата владетелка. Те са доведени тук по волята на Нейно Кралско Височество и благодарение на храбростта на лорд Ларкин, лейди Блеър и Кийън от рода Маккийни.

Ридок се отдръпна назад и по стиснатите му устни Блеър разбра, че знае за плана... и никак не му допада.

Мойра пристъпи напред и изчака поданиците да се успокоят.

— Народе на Галия, завърнах се при вас, но не нося радостни новини. Призовавам ви на война. Бях избрана от самата богиня Мориган да се боря срещу онова, което застрашава както нашия свят, така и света на приятелите ми и всички човешки светове. Да ви поведе в битка заедно с тези петима, в чиито ръце мога да поверя своя живот и съдбата на страната си и на короната, която може би един ден ще нося, ако това е волята на боговете.

Направи дълга пауза и Блеър се досети, че преценява настроенятията на тълпата, шушуканията, темпото си.

— Няма да се бием за територия и богатство, за слава или отмъщение, а за самия живот. Досега не съм била нито кралица, нито воин, а само прилежна ученичка, предана дъщеря и горда жителка на Галия. Все пак ви моля да последвате мен и другите избраници, да рискувате живота си за вашата принцеса и за бъдещето на света. Защото в нощта на празника Самен ще се изправим срещу армия от същества като тези.

Довлякоха вампирите на площадката. Блеър знаеше какво виждат хората. Просто мъже, оковани във вериги, убийци — да, но не и демони.

Прозвучаха викове и въздишки, призови за справедливост и дори плач. Но нямаше истински страх.

Стражите закопчаха веригите за двата железни стълба. Когато Мойра кимна, те се оттеглиха.

— Тези създания, които убиха майка ми — вашата кралица, си имат име. Наричат се вампири. В своя свят лейди Блеър ги е преследвала и изстребвала. Тя е ловец на демони като тях. Ще ви покаже какви са.

Убийцата въздъхна и се обърна към Ларкин:

— Съжалявам.

Преди той да каже нещо, изскочи от ложата и прескочи арената.

— Какво става тук? — попита Ларкин.

— Няма да се намесваш! — Братовчедка му го сграбчи за ръката. — Това е по мое желание. Нещо повече — по моя заповед. Никой няма право да се бърка.

Когато Блеър заговори, Мойра излезе от ложата.

— Вампирите имат една-единствена цел. Да убиват. — Преследвачката на демони ги заобиколи, мина достатъчно близо до

тях, за да усетят мириса ѝ, който да събуди у тях адски глад. — Хранят се с човешка кръв. Ще ви преследват и ще ви изсмукват. Ако целта им е само да се нахранят, ще умрете бързо. В болка и ужас, но бързо. Но ако искат нещо повече, ще ви измъчват, както са сторили със семейството, чиито тела открихме с Ларкин и Кийън в гората в нощта, когато хванахме тези двамата.

По-едрият се опита да се хвърли към нея. Очите му бяха червени и хората най-близо до загражденията видяха острите му зъби.

— Вампирите не се раждат такива. Не са заченати и расли в утроба, а са създадени. От хора. Едно ухапване — ако не е смъртоносно — е като зараза. Някои заразени се превръщат в полувампири, техни роби. Други, изцедени почти до смърт, получават за храна малко кръв от създателите си и когато умрат, отново се надигат от гробовете си. Вече не като хора, а като демони. — Продължи да се движи в кръг, на крачка от тях. — Вашите деца, майки и любими могат да бъдат превърнати в такива създания. Тогава вече няма да са ваши деца, майки и любими, а кръвожадни изчадия, водени от порив да убиват, да се хранят и да унищожават.

Обърна се, а зад гърба ѝ, съвсем близо до нея, вампирите разтърсиха веригите и заръмжаха от ярост и глад.

— Това ви очаква. Ще се сблъскате със стотици, с хиляди като тях. Ще трябва да се биете. Стоманата не ги убива. Само ги наранява. — Завъртя се и прокара острието на меча си по гърдите на по-едрия. — Кървят, но раните им веднага зарастват и съвсем не им пречат. Ето оръжията, които ги унищожават. Дърво. — Извади кол и когато го насочи към по-дребния, той се сгърчи и се преви надве, за да запази гърдите си. — През сърцето. Огън. — Грабна факла, размаха я във въздуха и двамата се разпищяха. — Нощни ловци са, защото пряката слънчева светлина ще ги погуби. Но могат да се притаяват в сенките и да бродят навън при дъждовно време. Кръстът ги изгаря и ако имате късмет, може да ги отблъсне. Също и светената вода. Ако използвате меч, трябва да прережете врата на вампира, да отсечете главата му.

„И аз мога да преценявам настроенията на тълпата“, каза си Блеър. Долови вълнение, объркване, първи признаци на страх. И далеч повече — недоверие. Все още виждаха мъже в окови.

— Това, както и вашият ум и смелост, са оръжията ви срещу същества, по-бързи, по-силни и по-трудни за убиване от вас. Ако не се

бием, ако не победим, след малко повече от месец те ще ви унищожат. — Направи пауза, когато Мойра тръгна към нея. — Бъдете сигурни! — промърмори тя.

— Аз вече съм. — Мойра стисна ръката ѝ за миг и се обърна към поданиците си, чиито гласове издаваха тревога и обърканост. Заговори със силен глас: — Наричат Мориган кралица на воините, а се говори, че никога не е водила битка. Все пак следвам нейната повеля. Това е същността на вярата. Не мога и няма да ви моля да вярвате в мен като в божество. Аз съм жена, смъртна като вас. Но когато поискам да ме последвате в битка, ще следвате воин, който е доказал качествата си. Независимо дали ще съм с или без корона, аз ще нося оръжие. Ще се бия с чудовищата, рамо до рамо с вас. — Извади меча си и го вдигна високо. — Тази нощ, на тази земя ще унищожа злото, погубило вашата кралица — моята майка. Ще го направя заради нея, заради кръвта ѝ. Ще го направя за вас, за Галия и за цялото човечество.

Застана с лице срещу Блеър.

— Изпълни обещанието си. Ако истински държиш на мен — добави тя, когато убийцата на вампири се поколеба. — Като воин за воин и като жена за жена.

— Това е твоето шоу. — Избра по-дребния от двамата, но прецени, че и той е поне с петнадесет кила по-тежък от принцесата. — На колене! — нареди тя и допря меча си до гърлото му.

— Лесно е да ме убиеш, когато съм окован — просъска демонът, но коленичи.

— Да. И вече съжалявам, че няма да имам това удоволствие.

Задържа меча си до гърлото му, когато застана зад него. С ключа, който ѝ даде Мойра, отключи веригите му.

С гордост и страх заби оръжието в земята до него и се оттегли.

— Какво правиш? — попита Ларкин, когато Блеър се върна на мястото си в ложата.

— Тя ме помоли. Аз бих поискала същото от нея в това положение. — Вдигна поглед към него. — Ако ти не ѝ се довериш, как да го сторят те? — Посегна към ръката му. — Ако ние не вярваме в нея, как сама да повярва в себе си?

Блеър пусна ръката му, обърна се с лице към арената и отправи молитва да е постъпила правилно.

— Вземи меча! — нареди Мойра.

— При десетина стрели, насочени към мен? — попита вампирът.

— Нито една няма да полети, освен ако се опиташ да избягаш. Нима се страхуваш да се биеш срещу човек при равни условия? Нима щеше да побегнеш в нощта, когато уби майка ми, ако тя носеше меч?

— Беше слаба, но кръвта ѝ имаше страхотен вкус. — Хвърли поглед към спътника си, все още окован и вързан за стълба, твърде далеч, за да му помогне. — Трябваше да си ти.

Вече бе преживяла тази ужасна болка. Думите му само ѝ напомниха за нея.

— Да, напразно я погубихте. Но сега можеш да убиеш мен. Дали Лилит ще те приеме обратно, ако вкусиш от моята кръв тази нощ? Нали това искаш? — Съзнателно направи разрез в средата на дланта си. — Прегладнял си. — Видя как езикът му се плъзна по устните, когато протегна ръката си към него и кръвта закапа по земята. — Хайде. Победи ме и ще се нахраниш.

Той изтръгна меча, повдигна го и я нападна. Мойра не отби първия удар, а се изви встрани и го повали с крак. „Добър ход, реши Блеър. Добавя известно унижение към страха и глада.“ Вампирът стана и се хвърли към принцесата с онази свръхестествена бързина, която притежаваха някои от неговия вид. Но тя бе готова да го посрещне. Може би цял живот се готвеше за този миг.

Мечовете се кръстосаха и убийцата на вампири видя, че макар създаването да превъзхожда по сила и бързина противника си, Мойра е в по-добра форма. Изби меча му нагоре и заби своя в гърдите му. С танцова стъпка се отдръпна назад и отново зае бойна поза.

Блеър знаеше, че целта ѝ е да покаже на събралото се множество, че пробождане, което мигновено би убило човек, кара един вампир само леко да се олюлее. Не обръщаше внимание на писъците, виковете и дори звуците на паника и стъпките на бягащи хора, докато следваше схватката на арената.

Демонът закри раната си с ръка и поднесе шепа от собствената си кръв към устните си. Зад гърба си Блеър чу как някой се строполи в несвяст. Той отново нападна Мойра, но този път предвиди хода ѝ. Мечът му одраска рамото ѝ, а със свободната си ръка нанесе страничен удар в лицето ѝ. Тя залитна, отби следващата му атака, но бе тласната назад към другия. Блеър повдигна арбалета си, готова да наруши даденото обещание, но размисли, когато Мойра залегна и се търкулна

встриани. После скочи и повали вампира с ножица, което накара сърцето на Блеър направо да запее от радост.

— Браво на нашето момиче! Време е да го очистиш. Достатъчно си поигра.

Но нещата бяха стигнали далеч отвъд демонстрация на способностите на демоните и на ситуациите, при които оцеляват. Принцесата замахна с меча си и направи дълбок разрез в рамото му, но отново се отдръпна, вместо да нанесе смъртоносния удар.

— Колко време живя тя? — попита Мойра. — Колко се мъчи? — Продължи да го отблъсква и да изчаква дори когато дръжката на меча започна да лепне от собствената ѝ кръв. — По-дълго, отколкото ще страдате ти и страхливецът, който те е превърнал в такова изчадие.

За последен път я връхлетя. Почти не видя движението, а и нямаше спомен как се е защитила. Усети остро ужилване, когато острието му я разреза отстриани. С писък се завъртя, замахна с меча си и го съсече.

Падна на колене, но не заради раните, а от внезапната разтърсваща скръб, която я обзе. Отърси се от нея, докато виковете на тълпата отекваха като далечен океан.

Изправи се и се обърна към Блеър:

— Отключи другия.

— Не. Достатъчно, Мойра. Беше достатъчно.

— Аз ще кажа. — Решително пристъпи към нея и дръпна ключа от колана ѝ. — Ще го направя.

Всички звуци заглъхнаха, когато принцесата закрачи по арената. Видя как очите на вампира засвяткаха и докато се приближаваше, долови в тях пъклено задоволство, глад и радостно очакване на това, което предстои. След миг покрай нея прелетя стрела и се заби право в сърцето му.

Обърна се, разтреперана от ярост заради предателството. Но не Блеър стоеше с насочен лък в ръце, а Кийън.

Той остави оръжието.

— Достатъчно! — Това бе единственото, което изрече, преди да се оттегли.

[1] Червенокосата вещица (епитет за Глена). — Б.пр. ↑

[2] Тъмният воин, тъмният герой (епитет за Блеър). — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мойра не губи време да мисли или да изчаква. Не зае мястото си в ложата, за да отправи ново обръщение към своя народ. Докато се отдалечаваше, чу гласа на Ларкин, силен и ясен. Той щеше да говори от нейно име.

Все още с окървавения меч в ръка, догони Кийън.

— Как смееш! Кой ти позволи да се месиш!

Вампирът продължи, стигна до вътрешния двор на замъка и тръгна през него.

— Не приемам заповеди от теб. Не съм нито твой слуга, нито един от поданиците ти.

— Нямах право.

Мойра застана пред него и препречи пътя му към замъка. Лицето му издаваше хладна ярост.

— Правата не означават нищо за мен.

— Не можа да го понесеш, нали? Да гледаш как се бия с един от тях, как го измъчвам и унищожavam. Не искаше да видиш как убивам и втори.

Не я избута, за да мине, а смени посоката и продължи през двора и под аркадата.

— Не ми обръщай гръб! — Този път, когато го заобиколи, тя допря плоската част на меча си до гърдите му. В нея кипеше ужасна ярост, силна като гнева на боговете. — Тук си по моя воля и благоволение.

— Малко ти бе нужно, за да наденеш кралската мантия. Но разбери едно, принцесо: тук съм единствено по своя воля, а твоето благоволение не значи нищо за такива като мен. Сега или използвай този меч, или го сваля.

Мойра хвърли оръжието си и то издрънча на камъните.

— Аз трябваше да го направя.

— Да умреш пред ревящата тълпа? Дребничка си за гладиатор.

— Щях...

— Щеше да станеш последна вечеря на един изгладнял вампир!
— сопна се Кийън. — Нямах да надвиеш втория. Може би щеше да имаш малък шанс срещу него, ако беше със свежи сили, но не и ранена. Блеър избра по-дребния, за да започнеш с него, защото така щеше да се докажеш. И успя, гордей се със себе си.

— Мислиш, че си наясно докъде стигат способностите ми?

Кийън просто притисна раната отстрани на тялото ѝ и тя пребледня като платно, залитна и опря гръб на стената.

— Да. Той — също. И знаеше точно къде е слабото ти място. — Повдигна подгъва на туниката ѝ и изтри кръвта от ръката си. — Нямах да издържиш и две минути, преди да свършиш като майка си, за която така сляпо си се втурнала да отмъщаваш.

Сивите ѝ очи придобиха оловен оттенък.

— Не говори за нея!

— Тогава престани да я използваш.

Устните ѝ затрепериха, преди да се овладее.

— Щях да го победея, трябваше!

— Глупости. Беше на ръба на силите си, но си твърде горда и вироглава, за да го признаеш.

— Никога няма да узнаем, нали? Защото ти сложи край на всичко.

— Въобразяваш си, че щеше да опазиш тази плът от острите му зъби? — Кийън прокара пръст по шията ѝ и съвсем леко повдигна вежди, когато тя отблъсна ръката му. — Спри ме тогава. Една момичешка плесница далеч не е достатъчна.

Отдръпна се назад и вдигна хвърления от Мойра меч. Мрачно се усмихна, когато тя потръпна от болката в раната си, преди да го хване.

— Ето, ти имаш оръжие, а аз — не. Спри ме.

— Нямам намерение да...

— Спри ме! — повтори той и с бързо движение я побутна към стената.

— Долу ръцете от мен!

— Спри ме!

Отново я бутна назад и просто изби меча встрани.

Тя го удари — право в лицето, преди да сграбчи ръцете ѝ и да я притисне към стената. Почувства нещо — може би страх, докато я изгаряше с погледа си.

— Спри ме, за бога!

Устните му се впиха в нейните и я завладяха чувства. Твърде силни. Обгърна я мрак и светлина, ярост и безкрайна нежност. Всичко в нея се надигна и се отприщи в безумен порой.

След миг Кийън стоеше на крачка от нея, а дъхът ѝ бе секнал.

— Той нямаше да вкуси от теб по този начин.

Остави я да трепери, с гръб към стената, преди да усложни положението още повече след огромната грешка, която направи.

Първо долови аромата на Глена, а след това я видя.

— Някой трябва да се погрижи за нея — каза вампирът и се отдалечи.

Вътре Блеър седеше пред камината в семейната приемна и се опитваше да възвърне самообладанието си.

— Само не ми се сърди — предупреди тя Ларкин. — Мойра ме убеди и в интерес на истината, разбрах защо изпитва нужда от това.

— Защо не ми каза?

— Защото ти не беше там. Защото тя ми се довери в последния момент. Постави ме натясно. Доста добра стратегия, ако питаш мен. Поспорих с нея и можех да проявя повече упоритост, но беше права. Почти напълно права. Господи, успя да се докаже, нали? Безспорно.

Той ѝ подаде чаша вино и приклепна пред нея.

— Мислиш, че съм ти ядосан. Не. Може би на нея — малко. Защото не ми се довери. Онези зверове убиха майка ѝ, но тя беше и моя леля. Аз също я обичах. Народът, който ще поведе в тази война, е и мой народ. Мога да те уверя, че с братовчедка ми ще си поговорим.

— Добре. Добре. — Блеър отпи глътка и погледна Хойт. — Ти имаш ли какво да добавиш?

— Ако те интересува дали имам мнение — да. Не ми хареса, че се нагърби сама с това. Твърде ценна е, за да се излага на риск. Кръгът ни трябва да остане цял. Никой от нас не бива да взема толкова важни решения без другите.

— Е, щом държиш на логиката! — въздъхна убийцата на вампири. — Не грешиш и ако имаше време, щях да настоявам да сподели плановете си с всички. Нямаше да я спрем, но щяхме да сме подготвени. А тя се държа самонадеяно, точно като кралица. — С нова

въздишка разтри тила си, за да разсее напрежението. — Господи, отнесе няколко яки удара.

— Глена ще се погрижи за раните й — увери я Хойт. — Щеше да получи още, ако Кийън не се бе намесил.

— Нямаше да го допусна. Няма да сритам брат ти за това, че скочи и грабна лъка от ръцете ми, но не бих оставила Мойра сама срещу номер две. Той щеше да я довърши. — Блеър отново отпи. — Все пак не съжалявам, че сега е готова да одере неговата кожа, вместо моята.

— Неговата е доста дебела. — Магъосникът вяло разрови жаравата. — Ще съберем своята армия.

— Да — съгласи се Ларкин. — Никой вече не се съмнява в злото, срещу което сме изправени. Не сме войнствен народ, но не сме и страхливци. До Самен ще имаме войски.

— Лилит може да пристигне всеки ден — изтъкна Блеър. — Чака ни още много работа. Най-добре е да поспим, за да започнем отрано утре.

Но когато понечи да стане, на прага застана Дарвел.

— Извинете за безпокойството, но съм изпратена за лейди Блеър. Господарката ми желае да разговаря с нея.

— Отново парадира с власт — промърмори преследвачката на демони.

— Ще те чакам в покоите ти. — Ларкин докосна ръката й. — Когато дойдеш, ще ми кажеш как е тя.

— Разбира се. — Блеър излезе и хвърли поглед към Дарвел. — Вече знам пътя.

— Бях помолена да ви придружа.

Когато стигнаха до вратата на Мойра, Дарвел почука.

Отвори Глена и въздъхна с облекчение, щом видя Блеър.

— Добре. Благодаря ти, че дойде.

— Милейди. — Когато вещицата повдигна вежди, Дарвел прочисти гърлото си. — Извинявам се за лошото си държане днес и искам да попитам кога желаете жените да се съберат отново за урок.

— Час след разсъмване.

— Ще ме научите ли да се бия?

— Ще науча всички ви — увери я Глена.

Дарвел се усмихна смутено:

— Ще сме готови.

— Пропуснала ли съм нещо? — попита Блеър Глена, когато жената ги остави насаме.

— Само част от безкрайно дългия ден. И още нещо. — Вещицата сниши глас: — Видях Мойра и Кийън да се карат в края на вътрешния двор.

— Нищо изненадващо.

— Той приключи кавгата с целувка.

— Би ли повторила?

— Целуна я. Страстно и горещо.

— Мили боже!

— Изглеждаше доста разтърсена. — Глена погледна назад през рамо. — Ако питаш мен, не от обида или гняв.

— Още веднъж: мили боже!

— Казвам ти го, защото не мога повече да изживявам тази тревога сама.

— Благодаря, че сподели с мен.

— За какво са приятелите? — Глена направи крачка назад. — Изпий всичкия еликсир, Мойра! — каза тя с по-силен глас. — Трябва.

— Добре. Вече получих достатъчно грижи.

Принцесата седеше близо до камината. Сега бе облечена с дълга рокля, а косите ѝ бяха разпуснати по гърба. Синината на лицето ѝ се открояваше на фона на бледата ѝ кожа.

— Блеър, благодаря ти, че дойде. Знам, че сигурно си уморена, но не исках да си легнеш, преди да ти благодаря.

— Как си?

— Глена дълго се суети около мен и едва не ме приспа. — Вдигна чашата и изпи съдържанието ѝ. — Чувствам се добре.

— Интересен двубой. Усвоила си ценни хватки.

— Твърде дълго си играх с него. — Мойра сви рамене и раната отстрани се обади. — Постъпих безразсъдно и самонадеяно. Още по-безразсъдно и самонадеяно беше да поискам да освободиш втория. Имаше право да откажеш.

— Да. — Блеър се приближи и седна на рогозката в краката на Мойра. — Не твърдя, че имам представа какво е да си кралица. Но съм наясно, че да си лидер не означава да вършиш всичко сама. Да си воин не значи да се биеш, когато не е необходимо.

— Позволих на поривите да замъглят разсъдъка ми. Няма да го допусна отново.

— Всичко е добре, когато свършва добре.

Преследвачката на вампири потупа Мойра по коляното.

— Вие сте най-добрите ми приятели — след Ларкин. И най-близките ми жени — след майка ми. По лицата ви познах, че Глена ти е разказала за случилото се между мен и Кийън.

Несигурна в реакцията си, Блеър потърка длани в бедрата си.

— Да.

— Мисля, че не е зле да пийнем малко вино.

Когато принцесата понечи да се изправи, Глена сложи ръка на рамото ѝ, за да я спре.

— Не казах на Блеър, за да злословя или клюкарствам зад гърба ти.

— Знам и това. Направила си го от загриженост — като приятелка, като жена. Няма повод за тревога. Бях ядосана. Не, бях побесняла — поправи се Мойра, когато вещицата донесе виното. — Той си позволи да сложи край на нещо, с което трябваше да се справя сама.

— Изпревари ме само с няколко секунди — призна Блеър.

— Добре, добре. Тръгнах след него, когато дългът ми изискваше да остана и да кажа нещо на народа си. Но аз го настигнах и му се разкрещях. Направи го, за да ме предпази от глупава и може би фатална грешка. Каза ми това, но не бях готова да го изслушам, да приема. Показа ми, че бъркам и случилото се накрая беше просто начин да ме убеди, че не съм достатъчно силна да спра всяка атака. Нищо повече.

— Добре... — Блеър се опита да намери подходящите думи. — Щом си доволна.

— Трудно е за една жена да се чувства доволна, когато след такава целувка е хладно отблъсната. — Мойра сви рамене. — И двамата бяхме изпълнени с гняв. Няма да му се извинявам и не очаквам извинение. Просто ще продължим напред и ще помним, че има по-важни неща от гордостта и яростта.

— Мойра. — Глена погали косите ѝ. — Изпитваш ли чувства към него?

Принцесата затвори очи, сякаш за да потърси отговора дълбоко в себе си.

— В някои моменти изцяло съм подвластна на емоциите. Но знам какво ми повелява дългът. Съгласих се да отида до камъка и да се опитам да извадя меча. Не утре. Имам твърде много работа. Но до края на седмицата. Показах на народа си, че в мое лице ще ги води воин. Скоро, ако такава е волята на боговете, ще стана тяхна кралица.

Излязоха и оставиха Мойра да седи на стола, загледана в огъня.

— Дано отварата, която ѝ дадох, скоро ѝ помогне да заспи.

Глена въздъхна и пъкна ръце в джобовете си.

— Може да стане сложно — каза Блеър.

— А кое не е? Трябваше да предвидя, че се задава нещо подобно.

— Май е време да смениш кристалното си кълбо с по-нов модел.

— Добра идея. — Тръгнаха заедно към стаята си. — Да поговорим ли с Кийън за това?

— Разбира се. Ти иди първа.

С лек смях вещицата поклати глава.

— Е, добре, ще си траем. Ще стоим настрана, поне засега. Знаеш ли, вярвам в пълната откровеност в една връзка. Но няма да споменавам нищо на Хойт.

— Ако мислиш, че аз ще се разбъбря пред Ларкин, лъжеш се. Имаме предостатъчно грижи.

Утрото бе влажно и хладно, но на арената се бяха събрали тълпа жени. Повечето носеха панталони, които местните наричаха бричове, и туники.

— Двойно повече са от онези, които се явиха вчера — каза Глена на убийцата на вампири. — Благодарение на Мойра.

— Определено постигна целта си снощи. Слушай, ще ти дам един час да ги загрееш. После ще полетя с послушния си дракон. — Незнайно дали заради мрачното време сутринта, или от напрежението предишната вечер, Блеър бе нервна. — Искам лично да огледам бойното поле, да се уверя, че селищата в близост до него са опразнени и да проверя заложените капани.

— Още един ден в рая. Е, мисля, че трябва да се преместим на закрито. — С ръце на кръста, Глена се завъртя в кръг. — Да намерим

подходящо помещение.

— Защо?

— В случай че не си забелязала — вали.

— Да, затова косата ми е вир-вода. Имай предвид, че нямаме понятие какви ще бъдат условията на Самен. Впрочем не знаем и дали на тези жени няма да им се наложи да се борят с по някой вампир порано. Не е зле да потренираме и бой в кал.

— Отвратително.

— Стегни се, боецо!

Блеър приятелски я щипна по ръката.

След час бе изпоцапана, леко контузена и в страхотно настроение. Малката кална тренировка се оказа добър начин за освобождаване от напрежението.

Тръгна през арената с ясната цел да открие Ларкин, но внезапно спря, когато видя майка му и сестра му да вървят към нея.

„Идеално, помисли си тя. Просто върхът!“ Беше плувнала в пот и кал, в най-подходящия вид за среща с мамчето на мъжа, с когото спи. Голям късмет!

Нямаше къде да се скрие от погледите им, така че трябваше да запази хладнокръвие.

— Добро утро.

— И на теб. Аз съм Деърдре, а това е дъщеря ми Шинан.

Блеър понечи да подаде ръка, но се сети, че е покрита с кал. Стори ѝ се неуместно да направи реверанс при тези обстоятелства и само кимна.

— Радвам се да се запозная с вас. Аз... обучавах жените.

— Гледахме. — Шинан скръсти ръце над издутия си корем, както правеха бременните жени. — Много сте добра и кипите от енергия.

Каза го с усмивка и Блеър си заповяда да се успокои.

— Те идват.

— Синът ми говори само хубави неща за теб.

— О! — Убийцата на вампири отмести поглед към Деърдре и прочисти гърлото си. „Отпусни се, по дяволите!“ — Радвам се да чуя. Благодаря. Тъкмо тръгнах да го търся. Трябва да направим малка разузнавателна обиколка.

— В конюшната е. — Майка му мълчаливо се загледа в нея. — Нима мислиш, че не знам, че делите едно легло?

Преди Блеър да проговори, Шинан издаде звук, който би могъл да мине за приглушен смях.

— Все пак съм негова майка — продължи Деърдре със същия благ тон. — Наясно съм, че е спал и с други жени преди теб. Но никога не ми е говорил за тях, както говори за теб. Това означава, че този път е различно. Прощавай. Доколкото разбрах от него, предпочиташ откровеността.

— Да, така е. Господи, съжалявам. Никога не съм водила подобен разговор, не и с жена като вас.

— С майка?

— На първо място. Не искам да помислите, че си лягам с всеки, който... — „Нима мога да попадна в по-неловко положение?“, запита се Блеър, когато Деърдре просто продължи да я гледа с интерес и лека насмешка. — Отгледали сте добър син. Ларкин е чудесен човек.

— Няма по-голям комплимент за една майка и определено съм съгласна с теб. — Насмешката изчезна. — Войната е неизбежна и той ще се бие. Никога не съм се сблъсквала с подобно нещо и трябва да вярвам, дълбоко в сърцето си, че ще остане жив.

— Аз вярвам, ако това ви носи някаква утеха.

— Да. Имам и други деца. — Деърдре докосна рамото на дъщеря си. — Още един син и съпруга на дъщеря ми, който ми е като син. Вярвам и в тях. Но дъщеря ми не може да се бие като жените, които обучаваш.

— Бебето ще се роди преди Коледа — каза Шинан на Блеър. — Третото. Моите деца са твърде малки, за да воюват, а това е още неродено. Как да ги защитя?

Преследвачката на демони се сети за кръстовете, създадени от Хойт и Глена. Сметна, че и другите ще се съгласят бременната сестра на Ларкин да носи такъв.

— Можеш да направиш много — увери я тя. — Ще ти помогна. — Обърна се към Деърдре: — Не бива да се тревожиш за дъщеря си, за внуците си. Съпругът ти, приятелите ми и аз никога няма да допуснем да им се случи нещо лошо.

— Успокояваш душата ми и съм ти благодарна. Може и да не сме годни да се бием, но не ще стоим със скръстени ръце. Има много неща, с които възрастните и жените, носещи нов живот, могат да бъдат

полезни. Ще ги вършим. Сега имаш работа, така че няма повече да те задържаме. Приятен ден и нека боговете те закрилят.

— Благодаря.

Блеър остана на мястото си за миг и ги проследи с поглед. „Смели жени“, помисли си тя. Лилит щеше да се изненада.

Доволна, продължи към конюшните, където Ларкин гол до кръста и плувнал в пот, помагаше за изковаването на оръжия.

Това още повече повдигна настроението ѝ. Нима имаше по-приятна гледка от полугол красавец, който стоварва тежък чук върху нагорещена стомана?

Съдейки по броя оръжия, оставени да се закаляват, хората тук бързо напредваха. Наковалнята завибрира от ударите и се надигна дим, когато нажеженото острие бе потопено във ведро с вода. Нищо чудно, че в ума на Блеър се прокраднаха мисли за секс!

— Кога ще гравираш някой от тях за мен? — извика тя. — Нещо от рода: „На жената, която прониза сърцето ми“. Изтъркано, но забавно.

Ларкин вдигна поглед и ѝ се ухили.

— Изглеждаш, сякаш си се въргаляла в калта.

— Точно това правих. Отивам да се измия.

Той подаде чука си на един от другите мъже, взе кърпа да попие потта от лицето си и тръгна към нея.

— До Самен всеки жител на Галия ще бъде въоръжен. Онова, което Кийън каза преди известно време за превръщането на всяко рало в меч, вече не звучи налудничаво. Вестта се разнесе.

— Добре. Така трябва. Можеш ли да се измъкнеш?

Мъжът изтри част от калта по бузите ѝ с пръст.

— Какво си намислила?

— Да направим няколко кратки полета. Времето е ужасно, знам, но не можем да чакаме слънце и дъги. Необходимо е да видя бойното поле, Ларкин. Със собствените си очи.

— Добре.

Той грабна туниката, която бе захвърлил по-рано, и даде поредица наставления на бърз галски на мъжете, работещи зад него.

— Ще се потят здравата и без мен.

— Виждал ли си Мойра тази сутрин?

— Да. Поговорихме доста разгорещено. После се успокоихме и се сдобрихме. Отиде в селото да се разбере с търговците. Да се спазари за още коне, каруци, провизии, всичко, включено в дългия ѝ списък с неща, нужни за следващите седмици.

— Далновидно. Освен това е хитър ход да се появи сред хората след снощи. Всеки, който не е присъствал на демонстрацията, вече е чул за нея. Колкото по-често я виждат, толкова по-добре.

През следващите седмици, помисли си Блеър, докато се миеше, за пазаруването, съставянето на списъци и набавянето на провизии щяха да се погрижат жени като Деърдре и Шинан. „Нека да се чувстват полезни, каза си тя. И да представят кралската фамилия сред народа.“

Изстърга калта и се преоблече със сравнително чиста риза, а после окачи стандартните оръжия на колана си.

Срещна Ларкин във вътрешния двор и взе ножницата за неговия меч и калъфа му за колове.

— Имам нещо за теб. — Вдигна самара, която бе оставила на земята, и окачи калъфите на примките. — Ще ти го сложа, за да можеш да носиш оръжията си, докато фучиш из въздуха.

— Това се казва изненада! — Ларкин се захили като дете, получило лъскава червена количка. — Много предвидливо от твоя страна, Блеър. — Наведе се и я целуна.

— Направи номера си и ще го изпробваме.

— Дължа ти подарък. — Отново я целуна.

Превърна се в дракон и Блеър нагласи самара върху тялото му, като провери дали е здраво закрепен.

— Не е зле. — Метна се на него. — Да излитаме, каубой!

Никога нямаше да ѝ омръзне. Дори в дъжда бе вълнуващо да усеща приказното същество под себе си, да се издига и да се спуска с него през влажната мъгла, затулваща земята под тях. Сякаш летяха през облак, където всички звуци заглъхваха и не съществуваше нищо друго, освен волния полет.

Никога вече не би ѝ било интересно да се вози на нещо толкова обикновено като самолет.

Дъждът намаля и докато слънцето се опитваше да пробие облаците с лъчите си, тя видя дъгата. Образуваше съвършена арка от преливащи се нежни цветове сред дъждовните капки. С бавен размах на крилете Ларкин се обърна и тя засия като портал пред тях.

Цветовете станаха по-наситени, искрящи като скъпоценни камъни. Слънчевите лъчи разсякоха дъждовните облаци и изящната арка превърна небосвода в приказна гледка.

Отекна звук като от тромпет, сякаш зазвучаха празнични фанфари. След миг небето се изпълни с дракони.

Дъхът ѝ буквално секна, докато красивите крилати създания се рееха около нея. Люспите им — изумрудени, рубинени и сапфирени — грееха с повече цветове от тези на дъгата, осъзна тя. Почувства как тялото на Ларкин завибрира, когато той отвърна на техния зов, и му се усмихна глуповато, щом зърна шеговития блясък в жълтеникавите му очи.

Летеше с ято дракони. Или стадо? Глутница? Какво значение имаше? Вятърът от крилете им брулеше лицето ѝ, развяваше косите и шлифера ѝ, докато се рееха в небето, изпълнено с цветове. Другите животни кръжаха, преобръщаха се и се носеха в игриви танци. Блеър се хвана здраво за самара и изкрещя на Ларкин:

— Направи го! Хайде!

Извика от вълнение, когато той се спусна отвесно и се завъртя. Докато висеше от гърба му с главата надолу Блеър видя как мъглите се разкъсаха и разкриха ярката зеленина и тъмнокафявата земя на Галия.

Драконът се плъзна над дърветата и се издигна високо във въздуха, обгърнат от все по-силната слънчева светлина.

Продължиха напред, покрай дъги и бляскави криле, докато останаха само двамата и небето. Опиянена, Блеър се наведе и потърка буза във врата му. Каза, че ѝ дължи подарък, спомни си тя. И току-що ѝ даде наистина безценен дар.

Вече летяха, огрени от слънцето, и от време на време се натъкваха на някой изненадващ порой. Долу се виждаха малките села и коларските пътища, които ги свързваха, плетеницата от потоци и малки реки, и множество горски гъсталаци.

Но пред тях се извисяваха планините — тъмни и забулени в мъгла, вещаеща зло.

Убийцата на вампири видя долината в подножието им, неравната камениста земя. Потръпна, като забеляза мястото, което толкова пъти бе виждала в съня си.

Тук не грееше слънце. Светлината се губеше, сякаш всмукваше от дълбоките проломи и клисури, и се отблъскваше от сухите треви,

стърчащи между острите, обветрени скали.

Земята се издигаше, снишаваше и образуваше гънки. Пълзящите сенки на заплашително издигащите се планини създаваха илюзията, че самата долина се движи.

През нея премина нещо повече от тръпка. Почувства необясним, инстинктивен страх. Ужас, породен от мрачното предчувствие, че в тази сурова, безмилостна земя ще намери смъртта си.

Ларкин направи завой, а тя затвори очи и за миг се предаде на опасенията. Не можеше да ги победи с юмруци и оръжие, а да ги осъзнае и приеме.

Тогава щеше да успее да ги овладее. Ако се оказеше достатъчно силна, можеше да използва този страх, за да се бори и да оцелее.

Когато драконът кацна, Блеър се спусна от гърба му. Краката ѝ леко трепереха, но се задържа и това бе важното. Макар че пръстите ѝ бяха сковани, успя да откачи самара от тялото му.

Най-сетне пред нея застана Ларкин.

— Злокобно място.

Изпита облекчение, когато чу тези думи.

— Да, безспорно.

— Почти усещаш как злото се надига. Ходил съм там и преди и винаги ми се струваше, че долината не е част от Галия. Но никога не е било толкова страшно, както днес. Сякаш земята иска да се разтвори и да те погълне.

— Господи! И аз имам това чувство, честно казано. Кръвта ми се смрази. — Потърка лицето си и се огледа. — Къде се намираме?

— Недалеч. Не исках да кацнем точно там, исках да разполагаме с малко време.

— Ще го използваме.

Той докосна бузата ѝ.

— Доста е различно от красивите дъги.

— Коренно, бих казала. Искам да ти споделя още нещо, преди да се върнем към онова място. Полетът... дъгата, другите дракони — всичко това беше най-невероятното изживяване в живота ми.

— Наистина ли? — Ларкин наклони глава. — Мислех, че най-невероятното ти изживяване е да се любиш с мен.

— О, разбира се! Е, след това.

— Добре. — Повдигна брадичката ѝ и я целуна. — Радвам се, че ти хареса.

— Повече. Беше направо изумително. Най-хубавият подарък, който съм получавала.

— Извадих късмет с онази дъга. Никой дракон не може да ѝ устои.

— Наистина ли? Беше великолепно. Очите ми щяха да изскочат.

— Не за пръв път виждаш дракон — напомни ѝ той.

— Ти си най-красивият от всичките и дрън-дрън, но честна дума, Ларкин — изключителни създания са. Тези цветове и тази сила... Почакай, могат ли хората да ги яздят както аз теб?

— Никой не язди като теб, а stor. Не могат. Все пак те не са коне.

— А ако е възможно? Ти разговаряше с тях.

— Не може да се нарече разговор. Просто вид общуване. Начин за изразяване на мисли и чувства. Нещо, което мога да правя само в образа на дракон, така да се каже.

— Ако можем да нападаме от въздуха, това би ни дало голямо предимство. Иска ми се да го обмислим.

— Те са нежни създания, Блеър.

— Както и повечето жени, които обучаваме с Глена да се бият. Когато съдбата на световите е заложена на карта, приятел, трябва да използваш всичко, до което се добереш. — На лицето му ясно се изписа неодобрение. — Остави ме поне да си помисля. Насам е, нали?

— Да.

Тръгнаха по тесния път между живи плетове и стръкове оранжеви лилии. Ларкин се наведе, откъсна една и ѝ я подаде.

Блеър се загледа в нежните венчелистчета в искрящ, ярък цвят. Толкова диви и прекрасни!

Говореха за война, а той ѝ подари цвете.

Може би бе глупаво от тяхна страна, но тя провря дръжката на лилията през един от илиците на шлифера си. И вдъхна от сладостното ѝ ухание, докато вървяха към бойното поле.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бяха вървели само няколко минути, когато Блеър чу тропот на коне и тракане. Предположи, че е от фургон или каруца. Зад завоя се увери, че е права. Видя два фургона, натоварени с хора и покъщнина. Забеляза и ездачи на коне, някои от тях — почти деца.

Зад всеки фургон имаше вързани мулета, които влачеха крака с очевидно нежелание.

Първият фургон спря, мъжът, държащ поводите, поздрави Блеър, а после се обърна към Ларкин.

— Сбъркали сте пътя — каза той. — По заповед на кралската фамилия цялото население на тази провинция трябва да отиде в Дънглас или по-далеч, дори в самия престолен град. Говори се, че идват демони и ще се води война с тях.

Жената до него бе гушнала пеленаче и силно го притисна към гърдите си.

— Тук няма да сте в безопасност — предупреди ги тя. — Всички изоставят домовете си. Самата принцеса Мойра е наредила никой жител на Галия да не остава навън след залез-слънце. Елате с нас до Дънглас, където имам братовчед. За нас ще бъде удоволствие.

— Много любезно от ваша страна, госпожо. Благодарим за предложеното гостоприемство, но сме тук по работа, възложена от кралската фамилия, в името на Галия. Сами ще намерим пътя обратно.

— Трябваше да оставим стадото си и нивите си. — Мъжът погледна назад. — Но пратениците от замъка казаха, че нямаме избор.

— Прави са.

Човекът изпитателно се вгледа в Блеър.

— Споменаха още, че воини и магьосници от друг свят ще ни поведат в тази война, за да прогоним демоните.

— Това е самата истина. — Но Ларкин долови у хората страх и съмнение. — Пътувах извън Галия и се завърнах. Аз съм Ларкин, лорд Макдара.

— Милорд. — Този път мъжът свали шапката си. — За нас е чест да разговаряме с вас.

— Това е лейди Блеър, горд воин от далечна земя.

Момчето, което яздеше до каруцата, почти заподскача на седлото.

— Значи сте убивали вампири! Биете ли се с тях, милейди?

— Шеймъс. — Жената, очевидно негова майка, го смъмри. — Не ти е дадено позволение да говориш, още по-малко — да досаждаш на господата с въпроси.

— Нямам нищо против. — Блеър протегна ръка и погали коня му. Момчето имаше открито лице, осеяно с лунички, като крем, поръсен с канела. Едва ли бе на повече от осем години. — Воювала съм с тях и съм ги побеждавала. Както и лорд Ларкин.

— И аз ще се бия!

„Пази боже!“ помисли си тя. Надяваше се до залез-слънце и всяка следваща вечер да е на сигурно място, добре завит в леглото си.

— За силно момче като теб има друга важна работа, да стои вътре вкъщи — всяка нощ до края на войната — и да пази майка си, братята и сестрите си. За това също е нужна смелост.

— Никой демон няма да ги докосне!

— Най-добре побързайте — каза Ларкин. — Лек път.

— На вас също, милорд, милейди.

Мъжът подвикна на конете и дръпна поводите. Блеър остана загледана след двата фургона, докато тракането им заглъхна.

— Явно имат голяма вяра в семейството ти, щом са готови да съберат цялата си покъщнина и да напуснат домовете си. Това е друго мощно оръжие.

— Добре си поговори с онова момче, успя да го убедиш, че е негов дълг да стои у дома, при майка си. Галеникът на Лилит е почти на неговите години... всъщност малко по-малък. — Ларкин пхна ръка под косата си и напипа белега на тила си. — Със същото сладко личице. И той е бил син на някоя майка, преди да го превърнат в чудовище.

— Тя ще си плати за това, както и за всичко останало. Ухапването създава ли ти проблеми? — попита Блеър, когато продължиха по пътя.

— Не. Но не мога да го забравя. Сигурно го знаеш. — Повдигна ръката ѝ и целуна нейния белег. — Все още съм ядосан, че онзи малък червей успя да вкуси от моята кръв. Беше почти бебе, а едва не ме уби.

— Децата вампири са не по-малко опасни от възрастните. Намирам ги за по-зловещи.

Живите плетове оредяха и пред тях се разкри Долината на мълчанието.

— Като казах зловещи — промърмори тя, — тук ме побиват тръпки. Не съм хленчеща страхливка, но няма да се разсърдя, ако хванеш ръката ми.

— И аз няма да се обидя, ако ти хванеш моята.

Стори ѝ се, че се държаха за ръце цяла вечност.

Стояха над стръмен скалист склон със страховити издатини и стърчащи скални плочи. Сякаш пред тях бе зинала дълбока бездна, изпълнена със страдание и сенки, в която се чуваха само несекващите стенания на суровия вятър сред сухите треви.

— Има много места за криене — отбеляза Блеър. — Можем да ги използваме, както и те. По-голямата част от битката ще се води на крак. Само най-добрите ездаци могат да накарат кон да се спусне отгук. — Тя присви очи. — Да слезем и да видим с какво си имаме работа.

— Какво ще кажеш да пояздиш козел?

— Не ми харесва. — Но стисна ръката му. — Освен това, ако не можем да се спуснем сега, по светло и без да ни дебне опасност, как ще се справим нощем, в разгара на боя?

„Удобните места за стъпване са предостатъчно“ — откри убийцата на вампири, когато пое на надолу. Ужасната прокълната земя непрекъснато се ронеше под ботушите им. Хубаво равно поле би било за предпочитане като терен за най-съдбовната от всички битки, но можеха да се възползват от това, с което разполагаха.

— Някои от тези пролуки и малки пещери е възможно да се използват за укриване на хора и оръжия.

— Да. — Ларкин приклепна и се вгледа в един малък отвор. — На тях ще им хрумне същото, както спомена в Ирландия.

— Затова пристигнахме първи, за да блокираме някои стратегически точки. С магия може би или с кръстове. Ще го обсъдим с Хойт и Глена.

Той кимна и се изправи.

— Трябва да завардим този хълм, и този. — Ларкин размахваше ръце, докато изучаваше терена. — Ще се спуснем и ще ги връхлетим. Ще нападнем проклетите изчадия и ще поставим стрелци на хълмовете.

Блеър се качи на една скала.

— Имаме нужда от светлина, това е важно.

— Не можем да разчитаме само на луната.

— Глена направи някакъв номер в нощта на сблъсъка ни с Лора до къщата на Кийън. Ще ни избият като мухи, ако битката се води на тъмно. Мракът е тяхно владение. Няма как да заложим капани тук — добави и замислено смръщи вежди. — Рисуваме хората ни да се препънат или да паднат в някой от тях.

Ларкин протегна ръка към нея, когато тя се подготви за скок.

— И Лилит ще дойде тук нощем, за да огледа и да си изработи план за действие. Може би е идвала в миналото, преди да се родим. И преди родителите ни да се появят на бял свят.

— Да, сигурно е била тук. Но...

— Какво?

— Аз — също. Виждам това място в съзнанието си, откакто се помня. Отвисоко и оттук, от ниското. Обгърнато от светлина и тишина, завладяно от мрака и писъците на битката. Познавам го — прошепна преследвачката на демони. — През целия си живот съм се страхувала от него.

— Но дойде. Все пак стоиш на него.

— Сякаш нещо ме тласка насам ден след ден, все по-близо. Не искам да умра тук, Ларкин.

— Блеър...

— Не, не се боя от смъртта. И не съм обсебена от мисълта за нея. Но, господи, не искам да свърша на това сурово, самотно място! Удавена в собствената си кръв.

— Престани. — Той обхвана раменете ѝ. — Престани.

Очите ѝ бяха огромни и тъмни, тъмносини.

— Слушай, не знам дали наистина съм видяла собствената си смърт, или съм си я представила от страх. Проклети да са боговете с неясните си послания и неразбираеми заръки!

Опря ръце на гърдите му и го побутна назад, за да си осигури малко пространство.

— Всичко е наред. Добре съм. Просто малък пристъп на паника.

— Заради мястото е, това злокобно място. Злото пропълзва под кожата ти и смразява кръвта ти.

— Да, предимство за тях. Но знаеш ли какво? Има нещо, което накланя везните в наша полза. Хората, които ще се бият заедно с нас на тази земя, носят нещо в себе си. Каквото и да е, ще разкаже играта на злото още от първия миг.

— Каква игра?

Струваше й се невъзможно, но в тази ужасяваща тишина, на това кошмарно място избухна в смях, от който я заболяха мускулите.

Обясни му какво има предвид, докато пристъпваха по напуканата земя. Вече бе по-лесно да вървят по нея, да я кръстосват и изучават, да разсъждават трезво. Изкачиха се обратно по склона и Блеър се почувства по-спокойна и по-уверена.

Изтупа ръцете си и понечи да заговори. Изведнъж просто застина.

Пред тях стоеше богинята, обгърната от ярко сияние. Светлината все едно пулсираше от бялата й роба, но не можеше да се сравнява с ослепителната красота на Мориган.

„Будна съм, помисли си Блеър, това е нещо ново.“ Беше напълно будна, а богинята й се яви.

— Ларкин, виждаш ли...

Но той вече бе коленичил и бе свел глава:

— Милейди.

— Синко, как така се прекланяш пред нещо, в което никога не си вярвал истински?

— Вече повярвах в много неща.

— Тогава повярвай и в следното — каза Мориган. — Вие сте безценни за мен. Всеки от вас. Наблюдавах ви по пътя, който изминахте дотук, в светлина и мрак. А ти, дъще на дъщерите ми, няма ли да коленичиш?

— Това ли искаш от мен?

— Не — усмихна се богинята. — Само се запитах. Стани, Ларкин. Заслужаваш моята благодарност и похвала.

— Защо не ни изпратиш армия от богове на помощ? — попита Блеър, а Ларкин ужасено я смъмри.

— Вие сте моята армия, вие и онова, което носите в сърцата си за идните поколения. Нима бих поискала от вас нещо невъзможно?

— Нямам представа — отвърна преследвачката на демони. — Не знам дали боговете искат само възможното.

— И все пак дойдохте тук и се готвите за битката. Затова заслужавате благодарността, похвалата и възхищението ми. Вторият месец, периодът за изучаване, почти изтича. Следва времето за мъдрост. Трябва да проумеете, че сте длъжни да спечелите тази война.

— Каква мъдрост ни е нужна, милейди?

— Ще разберете, когато настъпи подходящият момент.

— Виждаш ли? — Блеър разпери ръце. — Отново тайнствено послание. Защо всичко трябва да бъде загадка?

— Разочаровах ви наистина. — Като че ли в очите на Мориган проблесна насмешка, когато пристъпи по-близо. Но тя нежно плъзна пръстите си, топли и реални, по бузата на Блеър. — Смъртните виждат предначертания от боговете път, но само те могат да изберат коя посока да следват. Вие сте моята надежда, вие и останалите четирима от Кръга, който създадохте. Вие сте надеждата на цялото човечество, моята радост, бъдещето. — Този път докосна бузата на Ларкин. — Вие сте благословените.

Отдръпна се назад и насмешката в погледа ѝ изчезна. На нейно място се появи тъга и непоколебима сила.

— Задава се неизбежно зло. Ще преживеете болка, смърт. Тежка е цената на живота. Ще се спуснат сенки, ще настъпи мрак и от него ще се надигнат демони. Мечът с огнено острие и блясъкът на короната ще го разкъсат. Магията ще запулсира като сърце и ако в това сърце има сила, изгубеното ще бъде върнато. Предайте тези думи на всички от Кръга и ги помнете. Защото не волята на боговете ще донесе победата в съдбовния ден, а тази на човешкия род.

Мориган изчезна и на ръба на склона над прокълнатата долина останаха само Блеър и Ларкин.

— Запомни ли? — Убийщата на вампири вдигна ръце и отчаяно ги отпусна. — Как да запомним всичко? Ти разбра ли посланието?

— Не се безпокой. Това е първият ми разговор с богинята и мога да те уверя, че няма да забравя нито една подробност от него.

Отново полетяха, далеч от долината, към първото място, което Блеър бе набелязала за залагане на капан. Приземиха се сред зелена поляна, през която криволичеше красива река.

Преследвачката на демони застана до водата и извади картата, по която бяха работили шестимата.

— Добре, ако изхождахме от факта, че нашата Врата тук се намира на почти същото място, както в Ирландия, можем да предположим, че това се отнася и за Вратата на Лилит. Скалите са на около тридесет километра на запад.

— Така е, ето тук — прокара пръст по крайбрежната ивица на картата. — Там има пещери, които би могла да използва за бивак.

— Да — съгласи се Блеър. — Както и да изпрати бойци тук. Но е по-разумно да се установи по-близо до бойното поле. Дори ако не го направи отначало, ще дойде време да се премести на изток и ако тръгнат по най-прекия път, трябва да прекосят реката някъде тук — кимна към водата. — Най-логично е да преминат през най-тесния участък, Мойра каза, че се е погрижила за изненадата.

— Изпрати свещеник, както ти пожела. Водата е светена.

— Не се съмнявам в способностите на вашия свещеник, но ще се почувствам по-спокойна, ако проверя. — Извади от джоба си стъкленница с кръв. — Щедър дар от вампира, когото ти прикова към земята снощи. Да направим малък експеримент.

Ларкин отиде до реката и напълни манерката с вода, а след това загреба направо с шепа и отпи.

— Във всеки случай прясна и студена е. Жалко, че тук не е достатъчно дълбоко за плуване, иначе отново щях да те придумам да се съблечеш.

— Нямаме време за губене, хубавецо. — Тя приклепна до него и отвори стъкленницата. — Нужни са само няколко капки. Или ще подейства, или не.

Той сипа две капки вътре. Кръвта забълбука и се надигна пара, когато водата се смеси с нея.

— Добре. Имате надежден свещеник. Погледни как ври. — Блеър се изправи и весело затанцува. — Представи си картината. Армията на злото започва своя поход. Налага се да прекоси реката — ако не тук, на

друго място. „Мамка му, ще намокрим краката си, но ние сме армия от зли вампири и малко ледена вода няма да ни изплаши!“ Нагазват в нея. Господи, сякаш ги чувам... „Ох, по дяволите, шибана работа!“ Плискане, пръски навсякъде, които само влошават положението. Мокри крака ли? Попарени, изгорени... още по-лошо, ако някои от тях се сблъскат и паднат. О, каква радост, каква прелест!

Ларкин остана приклепнал и се усмихна, докато я слушаше.

— Много хитро от твоя страна.

— Просто гениално! Дай лапа! — Хвана ръката му, вдигна я и удари с длан по неговата. — Това е приятелски поздрав.

Той се изправи, притегли я към себе си и я целуна дълго и страстно.

— Този поздрав ми харесва повече.

— Кой може да възрази? Няма ли да е страхотно, ако Лилит, като водач, първа потопа крака във водата? Здравата ще ѝ запари. Ще умра от смях. — Блеър въздъхна дълбоко. — Е, стига забавни фантазии. Да отидем да огледаме и другите капани.

„Незабравим ден“, помисли си преследвачката на демони, докато се придвижваха към второто място. Видя дъги, дракони, богини. Срещна се наяве с един от най-страшните си кошмари, като се спусна в долината и отново излезе от нея. Военните ѝ тактики вече се оформяха по-ясно.

Армията на Лилит щеше да получи няколко тежки удара дълго преди Самен. Вампирите не се славеха със загриженост за ранените, освен когато помежду им съществуваше силна връзка, така че бе доста вероятно тя да загуби голяма част от бойците си в съдбовния поход.

Ларкин започна да се спуска и тя се подготви за ново потупване по гърба. Но той промени посоката. Озарена, Блеър погледна надолу и видя преобърнат фургон.

Там лежеше мъж, а до него стоеше жена с малчуган в ръце и още едно дете до полата.

По-малкото нададе вик — на радост или уплаха, когато златистият дракон, възседнат от жена, кацна на пътя.

Младата майка преbledня като платно и се олюля при преобразяването му в човек.

— О, майчице мила!

— Не се страхувайте — ласкаво заговори Ларкин с хилядаватова усмивка. — Просто малка магия. Аз съм Ларкин, синът на Ридок.

— Милорд.

Лицето на жената остана бледо, но тя успя да направи реверанс.

— Очевидно сте в беда. Съпругът ви ранен ли е?

— Кракът ми. — Мъжът напрегна сили да се надигне, но само успя да издаде стон. — Боя се, че е счупен.

— Нека погледна.

Блеър коленичи. Лицето му бе посивяло, а на брадичката му имаше голяма синина.

— Оста се счупи. Слава богу, че никой от семейството ми не пострада, но аз паднах лошо. После проклетият кон избяга.

— Сигурно е само лека фрактура. — Блеър му се усмихна обнадеждаващо. — Не е толкова зле, колкото оста, но известно време няма да можете да ходите. Ще му е нужна помощ, Ларкин.

Той огледа фургона.

— Не може да се поправи без нова ос. Закъде пътувате? — обърна се към жената.

— Милорд, щяхме да пренощуваме в странноприемницата на пътя за престолния град и да изминем останалия път дотам сутринта. Съпругът ми има роднини в замъка. Брат му, Найл, е един от стражите.

— Добре познавам Найл. Ако нямате нищо против, ще ви придружим до странноприемницата.

По-голямото дете, момиченце на около четири години, задърпа Ларкин за туниката.

— Къде изчезнаха крилете ти?

— Засега ги прибрах, но после отново ще ги покажа. Помогни на майка си. — Махна с ръка на Блеър. — Може ли да язди? — попита я той.

— Ще трябва да повърви пеша. Можем да сложим временна шина на този крак, но не бива да го раздрусваме. Изпитва силна болка.

— Добре тогава, ще летя бавно. Странноприемницата не е далеч.

— Вземи ги всичките. Двама възрастни — единият ранен, и две деца. Не можеш да носиш повече.

— Не искам да те оставям сама.

— Има доста време, докато се стъмни — напомни му тя. — Освен това съм въоръжена. Мога да проверя и втория капан. На

половин километър оттук е, нали?

— Да, но по-добре ме изчакай. Ще се върна само след половин час.

— И да стоя със скръстени ръце до счупената каруца? Ще свърша работата и ще се върна, преди да пристигнеш обратно. После ще отскочим и до последния капан и може да огледаме района за още изселници, нуждаещи се от помощ. Ще се приберем преди залез, без да бързаме.

— Е, добре. И без това знам, че ще тръгнеш веднага, щом излетя.

— Радвам се, че се разбираме толкова добре.

Отне време — не само за да натовари семейството, а и за да убеди жената, че това е възможно и се налага.

— Не се тревожи, Брида. — Ларкин вложи целия си чар. — Ще летя ниско над земята. Ти и семейството ти ще сте в странноприемницата, преди окото ти да мигне, и ще повикаме помощ за мъжа ти. Утре сутринта ще изпратя и някого да поправи фургона и да ви го докара. Това е най-доброто, което мога да направя.

— Така е, милорд. Толкова сте мил. — Въпреки всичко, тя не престана да кърши ръце. — Разбира се, че съм чувала за дарбата ви. В цяла Галия се говори за нея, но да видя... И идеята да възседна дракон...

— Дъщеря ти ще има какво да разказва, нали? Хайде, съпругът ти се нуждае от помощ.

— Да. Разбира се, разбира се.

Преди жената да се разколебае, Ларкин се преобрази и остави на Блеър да се справи с другите. Тя помогна на ранения, поемайки тежестта му, докато драконът лежеше по корем на земята. Върза го с въже от фургона.

— Благодаря ви — каза той. — Не знам какво щяхме да правим без вас.

— Ако поне малко приличаш на брат си, щеше да намериш решение. Той е добър човек. Качи се зад него — обърна се Блеър към съпругата му. — Дръж децата между вас. Ще ви вържа здраво. Ще бъдете в безопасност, обещавам.

— Харесват ми крилете му. — Момиченцето се качи само, преди майката да му попречи. — Блестят.

Когато бяха готови, Ларкин хвана вързопите с багажа им с люспестите си крака, извърна глава към преследвачката на демони и потърка нос в ръката ѝ.

Щом се издигнаха над пътя, чу детето да издава вик на искрено задоволство.

— Ясно ми е точно как се чувстваш — засмя се тя.

С картата в ръка пресече пътя и тръгна през първата ливада.

Хубаво бе да повърви, да остане за малко сама. „Не че не го обичам до полуда“, помисли си и докосна цветето в илика си. Но бе свикнала да бъде сама. Цялата тази история почти напълно я лиши от ценното време насаме.

Откакто започна всичко, Блеър бе част от екип. „От кръг“, мислено се поправи. Работеше с хора, които уважаваше и на които имаше пълно доверие, но и те се нуждаеха от напътствия.

Оказа се по-добра в екипната работа, отколкото предполагаше. Може би зависеше кои са партньорите ѝ.

По някакъв начин чрез този Кръг стана част от двойка. Не вярваше, че ще ѝ се случи отново. И определено не с мъж, който я познава толкова добре, разбира я и я цени.

Вече осъзнаваше, че когато всеки от тях поеме по своя път и двамата ще бъдат дълбоко наранени. Нямаха друг избор, така че не виждаше смисъл да умува и да се самосъжالياва.

Във всеки случай трябваше първо да оцелеят, а после да страдат заради раздялата и самотата си.

Най-добре да изживеят пълноценно дните, които им остават да са заедно. Когато това време изтече, поне щеше да знае, че е обичала и е била обичана.

Вдигна поглед към небето и се запита как ли се чувстват земеделецът и семейството му по време на първия си, а ако зависеше от жената — и последен полет с дракон.

Ларкин щеше да се погрижи за тях. Беше добър в това да се грижи за другите. Като се добавеше и външността му на принц от приказките и енергията, с която се биеше, онази чаровна усмивка и забележителната му издръжливост в леглото, беше почти съвършен.

Блеър погледна картата и прескочи ниската каменна ограда, разделяща две ливади.

Отвъд нея растяха няколко дървета и започваше крайбрежието до долината. „Ще минат отгук, помисли си тя, два-три часа преди да стигнат до потока със светената вода. Ще се движат през нощта и бързо ще прекосят това открито пространство, за да намерят убежище в гората още няколко километра навътре в сушата.“

Маршрутът бе логичен и ефикасен, имаше множество къщи и колиби — източник на прясна храна.

„Да, помисли си убийцата на вампири, Лилит ще дойде по този път.“ Нямаше съмнение. Щеше да го измине на етапи, може би, след като оставеше постове в пещерите и на различни безопасни места по пътя — за преследване, устройване на засади и изненадващи нападения.

— Това бих направила аз — промърмори тя, за последен път погледна картата и се отправи на югозапад към малка рядка горичка.

Забеляза капана почти мигновено и първата ѝ мисъл бе, че някой хлапак или случаен минувач се е препънал и е паднал в него.

Сърцето ѝ подскочи до гърлото. Спринтира до широкия трап, очаквайки с ужас да открие тела, нанизани на дървените колове, стърчащи долу.

Видя само разпилени оръжия и един мъртъв кон.

— Избързала е напред с графика — тихо промълви Блеър и въпреки слънчевата светлина, посегна зад гърба си за меч.

„Решила е да ускори нещата, досети се тя, когато са ѝ докладвали, че сме отишли до Танца с оръжия и боеприпаси. И сме изчезнали.“

Със сигурност знаеше къде са се пренесли. Значи армията на Лилит е пристигнала в Галия и е започнала похода си. И вече са минали през тази точка. Капанът е проработил. Съдейки по броя на оръжията, коловете са погубили поне десетина, плюс това нещастно животно.

Приклекна и съжали, че няма от въжето, което използва по-рано. Трябваше да извадят тези оръжия, за да не се похабят... и да издърпат горкия кон.

Докато размишляваше как двамата с Ларкин могат да свършат това, изведнъж забеляза, че е притъмняло. Погледна към небето и видя

плътни черни облаци.

Внезапно се спусна здрач и преследвачката на демони скочи на крака.

— О, мамка му!

Отдръпна се от трапа и си даде сметка, че онези десетина изчадия не са единствените, попаднали в капан. Изпод земята започнаха да изникват вампири.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Още преди напълно да излязат бързо елиминира първите двама — с един замах с меч. Но дълбоко в съзнанието си бе наясно, че е в голяма опасност.

„Осем“, преброи ги Блеър, без тези, които превърна в пепел. Заобиколиха я и ѝ пресякоха пътя за бягство. Падна право в капана, почти тананикайки си. Но по-късно щеше да се проклينا, ако се измъкнеше оттук жива, за което шансовете ѝ бяха нищожни. Сега, когато бе невъзможно да се спаси, оставаше ѝ единствено да се бие.

„Родена съм да воювам“, напомни си тя. Извади кола си, отклони първото острие с меча си, докато изнасяше крак назад за ритник. Завъртя се и започна да сече наред, за да спечели време. Забелязала пролука, заби кола.

Още един по-малко.

Но срещу нея не бяха изправени зелени новобранци, правещи много наивни и фатални грешки, а обучени и калени в битки войници и трябваше да се справи сама със седмина.

Визуализира огъня и го насочи към острието, заредено с магическа сила от Глена.

— Хайде, хайде, елате!

Съсече един и го накара да залитне назад с горяща ръка. После ритна друг, но той я хвана за крака и я запрати във въздуха. Удари се толкова силно в ствола на едно дърво, че видя звезди посред бял ден. Все пак успя да срещне нападателя с огън и стомана и той падна с писъци в трапа.

Блеър се претърколи и замаяна от болка, завъртя пламтящия меч. Лявата ѝ ръка бе изтръпнала от рамото до китката и бе изпуснала кола. Съсичаше и разрязваше, но получи силен юмручен удар в лицето, от който замалко не падна в ямата. Успя да я прескочи и да стъпи здраво на крака. С енергични, безмилостни удари отблъсна следващото нападение.

Един се устреми към гърлото ѝ и тя го удари по носа с дръжката на меча. Политна назад и усети как верижката с кръстовете ѝ се скъса.

Не разполагаше нито с кол, нито с кръст. А оставаха още петима. Нямахше да оцелее, вече изгуби надежда, че ще ги удържи, докато Ларкин стигне до нея.

Значи щеше да намери смъртта си не в Долината, а тук и сега. Но се закле в Бога, че ще отнесе със себе си колкото може повече от тези изчадия, а Ларкин щеше да довърши останалите, когато се върнеше за нея.

Лявата ѝ ръка бе почти неподвижна, но все още можеше да си служи с краката и не престана да раздава ритници, докато сечеше и хвърляше огън. Вампирите отслабиха силата ѝ, нарушиха формата и ритъма ѝ. Отби насочения право към нея меч, но върхът му разряза бедрото ѝ. Леко залитна и бе уязвима достатъчно дълго, за да успее друг да я ритне в корема така силно, че я остави без дъх и Блеър падна по гръб.

Приземи се лошо и почувства как нещо в нея се скъса. С последни сили вдигна меча и изпита мрачно задоволство, когато още един от демоните пламна. В следващия миг оръжието се изплъзна от ръката ѝ и тя беше вече беззащитна.

„Колко ли са останали? — запита се убийцата на вампири. Четирима? Може би трима.“ Ларкин щеше да се справи с тях. Всичко щеше да е наред. Виеше ѝ се свят, но се изправи. Не искаше да срещне смъртта по гръб. Стисна юмруци и се опита да си възвърне равновесието.

Можеше да убие още един с голи ръце, преди да я довършат.

Но изведнъж ги видя да се отдръпват назад. Колко бяха? Трима? Четирима? Започваше да вижда двойно, но положи усилие да фокусира образите и забеляза Лора да се плъзга по земята.

„Не са имали намерение да ме убиват, прозря тя, а само да ме омаломощят. Пазели са ме за нея.“ Осъзна, че това е по-лошо от смъртта и кръвта ѝ се смръзна. Хрумна ѝ да потърси оръжие и сама да сложи край на живота си, преди Лора да я превърне в чудовище.

Може би щеше са успее да се хвърли в трапа. По-добре нанизана на кол, отколкото превърната във вампир.

— Толкова съм впечатлена. — Французойката леко плесна с ръце и се усмихна. — Победи седем от най-добрите ни воители. Загубих

облога с Лилит. Не вярвах да се справиш с повече от четирима.

— Радвам се, че съм ти донесла загуба.

— Е, имаше известно предимство. Беше им заповядано да не те убиват. Това удоволствие остава за мен.

— Така ли мислиш?

— Знам го. А този шлифер? Хвърлила съм му око, откакто те видях за пръв път край онова шосе в Ирландия. Ще изглеждам зашеметяващо с него.

— Значи ти си била? Извинявай, всички вампири воните еднакво и не ви различавам.

— Мога да кажа същото за вас, смъртните. — Лора се усмихна шеговито. — Като заговорихме за това, трябва да споделя, че твоят Джеръми беше изключително вкусен. — Все още усмихната, допря пръсти до устните си и ги всмука, сякаш отново изживяваше насладата.

„Не мисли за Джеръми! — заповяда си Блеър. — Не й доставяй това удоволствие!“ Не каза нищо, а срещна смеха ѝ с упорито мълчание.

— Но къде останаха добрите ми маниери? Срещали сме се, разбира се, но не се представих официално. Аз съм Лора, твоята бъдеща създателка.

— Приятно, ми е — Блеър Мърфи, аз съм тази, която ще те превърне в пепел. И шлиферът ми отива далеч повече, отколкото на теб.

— Ще си най-забавното ми другарче! Нямам търпение. Изпитвам уважение към теб, така че ще те удостоя с честа да се бием. Само ти и аз. — Лора вдигна пръст към тримата войници и го размаха. — Назад, назад, разкарайте се! Ще уредим въпроса по женски.

— Значи искаш да се бием? — „Мисли, мисли, заповяда си Блеър. Надвий болката!“ — С мечове, с ножове или с голи ръце?

— Обичам схватките с голи ръце. — Лора вдигна своите и раздвижи пръсти. — В тях има нещо толкова интимно.

— Устройва ме. — Убийцата на вампири разтвори шлифера си, за да покаже, че няма оръжие. — Мога ли да ти задам един въпрос?

— Bien sur.

— Този акцент истински ли е или превземка?

Откачи манерката с вода от колана си.

— Родена съм в Париж през хиляда петстотин осемдесет и пета.

Блеър изсумтя:

— Стига!

— Е, добре — засмя се французойката. — Осемдесет и трета — но коя жена не послъгва за годините си?

— Била си по-млада от мен, когато си умряла.

— Когато получих истински живот.

— Въпрос на гледна точка. — Блеър вдигна манерката и я отвори. — Имаш ли нещо против? Твоите момчета здравата ме изпотиха. Чувствам се малко обезводнена.

— Заповядай.

Преследвачката на демони отпи от водата, която подейства като балсам на пресъхналото ѝ гърло.

— Ако те очистя, момчетата ти ще ме довършат ли?

— Няма да ме очистиш.

Блеър наклони глава и отправи бърза молитва.

— Да се обзаложим ли?

Разлюля манерката и плисна светената вода към лицето и шията на Лора.

Виковете се врязаха в съзнанието ѝ като ръждиви остриета. Надигна се дим и отвратителна миризма на горяща плът. Лора побягна с писъци, а тя се отдръпна, залитайки.

„Оръжие“, помисли си тя, докато полагаше усилия да се задържи на крака. Всичко можеше да се използва като оръжие.

Вкопчи се в един от ниските клони на най-близкото дърво — колкото за опора, толкова и като последна надежда. Със сетни сили увисна на него и чу как то изпука. Издаде звук, подобен на стон или вик, и замахна с парчето дърво към тримата вампири, пристъпващи към нея.

Драконът се спусна от небето, размахвайки опашка. Единият от демоните полетя с главата надолу в трапа, когато мъжът стъпи на земята и извади меч от свлеклия се в краката му самар.

Последното, което Блеър видя, преди да падне, бе яркият пламък на острието, разсичащо мрака.

Ларкин се биеше като обезумял, без дори за миг да помисли за собственото си оцеляване. Не усещаше ударите. Яростта и страхът му надделяваха над болката. Враговете бяха трима, но дори и тридесет да

изскочеха, щеше да продължи да ги съсича безпощадно, като бог на отмъщението.

В образа на дракон бутна единия от тях в трапа със стърчащите колове, а сега замахна към ръката на друг. Тя падна и се превърна в прах, а демонът побягна, пицейки, през поляната. Третият се втурна да търси убежище. Ларкин хвърли кол след него. И го изпрати в ада.

С меч в ръка, готов да срещне другите, които очакваше да изскочат от мрака, прилекна до Блеър. Успя да изрече само нейното име. На лицето ѝ не бе останала и капка руменина, стичаха се струйки кръв и започваха да се появяват синини.

Треперещите ѝ клепачи се повдигнаха, очите ѝ изглеждаха изцъклени от болка.

— Моят герой. — Гласът ѝ звучеше като задъхан шепот. — Трябва да тръгваме, да изчезваме отгук, може да има още. Господи, колко ме боли! Помогни ми да стана.

— Остани неподвижна за момент. Трябва да видя колко сериозно си пострадала.

— Зле е. Просто... просветва ли или навлизам в онзи прословут бял тунел, за който говорят хората?

— Слънцето се показва. Всичко е наред.

— Нападнаха ме десет, с френската кучка — единадесет. Главата ми... по дяволите! Сигурно имам мозъчно сътресение. На моменти виждам двойно. Но... — Не можа да потисне писъка, когато той побутна рамото ѝ.

— Извинявай. A stor, a stor, съжалявам...

— Изкълчена е. Не мисля, че е счупена, само е изместена от ставата. Господи! Трябва да я наместиш. Няма кой друг. После... боже мой. Върви да намериш каруца. Не мога да яздя.

— Довери ми се, скъпа. Остави всичко на мен. Ще се погрижа за теб.

— Добре. Оставям се в твои ръце. Но трябва да...

Бързо намести раменната става, като опря гърба ѝ на ствола на дървото, притисна я с тялото си и силно дръпна ръката към себе си.

Този път Блеър не изпищя. Но когато той се вгледа в лицето ѝ, видя как тя припада и се отпуска в ръцете му.

Откъсна ръкава на туниката си и го използва, за да спре кръвта от раната в бедрото ѝ, после опипа за счупени ребра. След като

направи всичко, което можеше за нея, Ларкин ласкаво я положи на тревата и скочи да събере оръжията. Закрепи ги за самара и го окачи на тялото си, като се надяваше да стои здраво.

Прие образа на дракон.

Повдигна Блеър с нокти — внимателно, сякаш бе от стъкло.

— Нещо не е наред. — Глена сграбчи ръката на Мойра, докато стояха на тренировъчната площадка и работеха с шепи по-обещаващи ученички. — Става нещо лошо, ужасно. Събуди Кийън. Веднага!

И двете видяха как небето на югозапад се покрива с черни облаци и над тях се спуска непрогледен мрак.

— Ларкин. Блеър.

— Повикай Кийън! — повтори вещицата и побягна.

Не бе нужно да търси Хойт, той вече тичаше към нея.

— Лилит — успя да промълви тя.

— Мидиър, магьосникът й. — Той хвана ръката й и я задържа към замъка. — Сигурно е негово дело.

— Вече е пристигнала. Ларкин и Блеър са там навън, в мрака. Трябва да направим нещо, бързо. Контрамагия. Трябва да има някакъв начин.

— Ридок ще изпрати конници.

— Няма да стигнат навреме. Говорим за километри път, Хойт.

— Ще отидат — за всеки случай.

Когато се втурнаха вътре, Кийън слизаше, следван по петите от Мойра.

— Вече идваше — каза тя.

— Усетих промяната. Фалшив здрач. Мога да стигна по-бързо до тях и от вас, и от всеки смъртен.

— Но какво ще постигнеш, ако слънцето отново изгрее? — попита принцесата.

— Време е да изпробвам проклетото наметало.

— Не бива да се делим. Не можем да рискуваме. А дори и да изпратят конници, Хойт — Глена поклати глава, — твърде късно е да помогнат. Нужен ни е кръг, нова магия. — „Направо чудо“, помисли си тя. — Колкото може по-скоро.

— Трябва да го създадем навън, под открито небе. — Магьосникът погледна брат си в очите. — Ще рискуваш ли? Можем да опитаме и без теб — каза той, преди Кийън да отговори. — Тримата.

— Но с мен шансовете са по-добри. Да действваме!

Пригответе всичко необходимо. Хойт и Глена вече бяха навън и бързаха с подготовката, а вампирът слезе, облякъл наметалото.

Мойра пристъпи напред, когато той стигна до долното стъпало.

— Мисля, че вярата в брат ти ще подпомогне действието на магията.

— Така ли?

— Смятам — продължи тя със същия премерен тон, — че желанието да рискуваш толкова много заради приятелите си вече ти дава защита.

— Скоро ще разберем дали е така. — Кийън сложи наметалото и повдигна качулката. — Давам си сметка за риска — добави той.

И за пръв път от хиляда години излезе на слънце.

Горещината го връхлетя като огромна тежест. Сякаш върху него се стовари къс нажежено олово. Скова гърдите му и го накара да се задъхва, но въпреки това прекоси двора.

— Все още не съм изгорял като факла — отбеляза. — Но ще ви помоля да приключим бързо.

— Ще се постареем — увери го Глена. — Нека Божията светлина е с теб, Кийън.

— Стига с тая светлина, моля те.

— Халцедон — за бързина. — Вещицата започна да подрежда кристали във форма на пентаграма върху камъните. — Слънчев камък — за светлината. Дендритен ахат — за закрила, слоест — за здрава връзка. — Взе билките и ги сипа в купа. — Чесън за закрила. Съжалявам — каза тя на вампира.

— Това е мит.

— Добре. Чемшир — за възстановяване на равновесието. Роза и върба. Сила и любов. Хванете се за ръцете. Ти дръж своите под наметалото, Кийън, ние ще дойдем при теб.

— Съсредоточете се! — нареди Хойт, вперил поглед в черното небе на изток, където нощта се спускаше неумолимо. — Насочете цялата си мощ. И двамата притежавате известна магическа сила. Използвайте я, за да изковем Кръга.

— Пазители на Стражевите кули! — извика Глена. — Ние ви зовем.

— От изток, от юг, от запад и от север, нека вашият огън дойде при нас, за да създадем този Кръг.

След думите му пламнаха жълтите свещи, които бе избрала за пресъздаване на слънцето.

— Мориган, могъща богино, бъди с нас сега — продължи той. — Ние сме твои слуги, твои воини.

Глена вдигна поглед към небето и призова цялата сила в себе си.

— Закрилнице, води ни ти и с нова сила ни дари. В поход срещу злия мрак, очакваме божествен знак. Срещу коварна, черна нощ, със своята свещена мощ, помогни ни в този ден. Магия чиста ний зовем. Силите си нека слеем, на изток мрака да разсеем. С любов и преданост сега, отправям нашата молба. Да засияе светлина. Волята ни е това.

Ръката ѝ затрепери в тази на Хойт, когато силата обгърна Кръга. Все още с очи нагоре, тя видя яростната битка между доброто и злото. Светкавици и черни порои се кръстосваха като мечове и звучеше тътен, от който земята трепереше.

— Да прогоним черната сила! — извика Хойт. — Да изпратим мрака обратно в ада и нека лъчите на слънцето да разкъсат фалшивата нощ.

Над тях сблъсъкът на черната и бялата магия се разрази с нова ярост.

Блеър постепенно дойде в съзнание и започна да усеща болката. Вятърът брулеше лицето ѝ и ѝ се струваше, че вижда земята под тях като през мъгла.

Летеше ли? Да, летеше. Значи това се случва, когато човек умре? Но ако е мъртва, защо тогава я боли толкова много?

Опита се да помръдне, но сякаш бе вързана. Или може би тялото ѝ вече отказваше да ѝ служи. Успя да извърне глава и зърна златиста шия.

„Ларкин“, помисли си. И отново се унесе.

Той почувства как тя се раздвижи и я хвана още по-здраво, с надеждата това да ѝ вдъхне увереност и сигурност. Изви глава и я погледна, но очите ѝ отново се затвориха.

Изглеждаше толкова бледа, толкова крехка.

Остави я сама.

До края на дните си щеше да помни как я откри да лежи окървавена, без никакво оръжие за самозащита — освен един клон, обкръжена от вампири, приближаващи се към нея като лешояди.

Ако бе закъснял с няколко секунди, вече щеше да е мъртва. Защото я изостави. Погрижи се за безопасността на непознати хора и дори постоя малко повече от необходимото, за да погали малкото момиченце крилете му.

Когато се спусна мрак, не бе до нея.

Въпреки бързината, с която летя, и въпреки че отстрани тримата кръвожадни демони, които искаха да я довършат, укоряваше се, че е пристигнал твърде късно, за да спаси живота ѝ.

Дори когато видя замъка, не престана да се бои. Видя Мойра да се втурва навън, а след нея и Глена, Хойт, баща му и другите. Но сърцето му все още бе сковано от тревога.

Веднага щом стъпи на земята, се преобрази и задържа Блеър в ръцете си.

— Ранена е. Тежко ранена.

— Внеси я вътре, бързо! — Спринтирайки до него, Глена протегна ръка и провери пулса на Блеър. — Занеси я горе, в стаята ѝ. Ще донеса каквото ми е нужно. Мойра, върви с него, направи каквото можеш за нея. Няма да се бавя.

— Много ли е сериозно?

Кийън се втурна по стълбите след вещицата.

— Не знам. Пулсът ѝ е слаб, неравномерен. А лицето... доста бой е отнесла.

— Ухапвания?

— Не видях.

Тя грабна несесера с лечителски принадлежности от стаята си и веднага излезе.

Ларкин вече бе сложил Блеър на леглото и двамата с братовчедка му стояха с ръце върху лицето, раменете и гърдите ѝ.

— Откога е в безсъзнание? — попита Глена, когато дотича при тях.

— Не... нямам представа. Припадна — промълви Ларкин. — Трябваше... ръката ѝ... беше измъкната от раменната става. Опитах...

припадна, когато се опитах да я наместя. Мисля, че за момент се съвзе, докато летяхме насам, но не съм сигурен. Мракът настъпи изведнъж. Не останах с нея, била е сама, когато са я нападнали.

— Ти я върна тук. Мойра, помогни ми да сваля шлифера и дрехите ѝ. Трябва да видя къде е ранена.

Кийън се приближи и махна ботушите ѝ.

— Мъжете да излязат! — настоя Мойра.

— Не е първата, която виждам гола, а и не мисля, че би се притеснила. Колко бяха? — попита той Ларкин.

— Десет. Десет плюс френската кучка. Когато стигнах, бяха останали само трима.

— Накарала ги е да си платят. — Вампирът внимателно свали панталона ѝ.

Глена едва не изпищя от ужас, когато видя синините и дълбоките рани.

— Има счупени ребра — припряно заговори тя. — Може би е засегнат и бъбрек. Рамото също е зле. Раната на бедрото не е много дълбока. Но, господи, коляното изглежда ужасно! Все пак не е счупено, поне не е счупено.

— Тя... — Ларкин се наведе и хвана едната от отпуснатите ръце на Блеър. — Каза, че на моменти вижда двойно. Че е получила мозъчно сътресение.

Тонът на Глена стана по-спокоен:

— Излезте, ако обичате. С Мойра ще се погрижим за нея.

— Не, няма да я изоставя отново. Изпитва мъчителна болка. Трябва да ѝ дадеш нещо, което да я облекчи.

— Ще направя каквото мога, обещавам. Би ли запалил камината? Нужна ѝ е топлина.

Блеър чуваше гласовете им. Не можеше да ги различи един от друг или да схване смисъла на думите, но звуците бяха достатъчни, за да повярва, че е жива.

Започна да долавя и миризми. Торфен дим, Глена и някакъв силен аромат на билки. Но когато се опита да отвори очи, те не я послушаха. В гърдите ѝ се прокрадна паника, сякаш малки капки киселина разяждаха плътта ѝ.

Кома? Не искаше да е в кома. Хората в подобно състояние понякога не се събуждат. Предпочиташе да е мъртва, отколкото да

попадне в капана на мрака, да чува, да усеща, но да не може да вижда и говори.

Изведнъж почувства как нещо се плъзга по тялото ѝ — като коприна. Леко се допря до кожата ѝ, после по-дълбоко, все по-дълбоко, докато достигна до сковаващата болка.

После коприната се затопли, запари. О, господи! Огънят разпръсна тази непоносима болка на хиляди назъбени парчета.

Очите ѝ внезапно се отвориха и светлината я заслепи.

— Мамка му!

Опита се да изкрещи, но от устата ѝ се изтръгна само дрезгав шепот. Пое си дъх, готова да извика отново, но мъчителният спазъм отслабна и премина в бавно, равномерно пулсиране.

— Боли, знам, че боли, но ще се справиш. Можеш ли да ме погледнеш? Блеър? Не, не заспивай и ме погледни.

Отново положи усилие да отвори очи. Пред премрежения ѝ поглед бавно изплува образът на Глена. Беше обхванала тила ѝ с ръка и леко повдигаше главата ѝ.

— Пийни малко от това. Съвсем мъничко. Не мога да ти дам повече заради травмата на главата. Но ще помогне.

Блеър преглътна и направи гримаса.

— Има вкус на кора на дърво.

— Не си далеч от истината. Знаеш ли къде си?

— В стаята си.

— Как се казваш?

— Блеър Мърфи. Искаш ли да изрецитирам номера на социалната си осигуровка?

Устните на вещицата трепнаха.

— Колко пръста има тук?

— Два и половина. Виждам малко замъглено. — Но напрегна сили да проясни погледа си. Осъзна, че стаята е пълна с хора, всички от екипа. — Хей, Дороти, Плашилото, Тенекиеният дървар. — Неволно се бе вкопчила в ръката на Ларкин и я стискаше така силно, че щеше да строши костите му. Отпусна пръстите си и успя да се усмихне. — Благодаря ти, че ми спаси живота.

— Не беше трудно. Сама свърши по-голямата част от работата.

— Бях загубена. — Отново затвори очи. — Полумъртва.

— Не трябваше да те оставям.

— Престани с това. — Ако имаше сили, би го смушкала, докато изричаше тези думи. — Глупаво и безполезно е.

— Защо го направи? — попита го Кийън. — Защо се разделихте?

Докато Ларкин им разказваше за пострадалия мъж, Блеър отново затвори очи. Чуваше Глена и Мойра да си шепнат. В унес си помисли, че Глена има глас като коприна — мелодичен и секси, а този на Мойра е по-скоро като кадифе — мек и топъл.

Странна мисъл, реши тя, но поне бе в състояние да разсъждава.

Докато полагаха грижи за нея, болката се надигаше и спадаше, засилваше се и замираще. Започна да предвижда ритъма ѝ, преди да направи друго откритие.

— Гола съм? — Повдигна се на лакти или поне се опита, но вещицата я бутна обратно. — Гола съм. О, господи!

— Спокойно, завита си с чаршаф. Трябваше да огледаме нараняванията ти — каза ѝ Глена. — Цялата си в рани и синини, така че няма място за срам точно сега.

— Лицето ми. — Блеър повдигна ръка, за да провери сама. — Колко е зле?

— Срам и суетност — отбеляза вещицата. — Добри признаци. В този момент не би спечелила конкурс за Мис Преследвачка на демони, но според мен изглеждаш добре.

— Прелестна си. — Ларкин хвана ръката ѝ и я целуна. — Толкова си красива!

— Значи зле, а? Е, поне бързо оздравявам. Не колкото съществата от твоя вид — обърна се тя към Кийън, — но достатъчно.

— Можеш ли да ни разкажеш какво се случи, докато Ларкин не беше с теб? — Хойт докосна глезена ѝ. — Той каза, че са били десет.

— Десет плюс Лора, така че единадесет. Капанът е проработил. Долу имаше мъртъв кон и оръжия. Трябва да ги вземем. Криеха се под земята.

— Оръжията? — подкани я магьосникът.

— Не, вампирите. Бяха се заровили. Капан за капан. Стана тъмно и... бам. Като при слънчево затъмнение, но по-бързо. И те изникнаха от земята. Очистих първите двама, докато се опитвах да излязат. По-късно разбрах, че не са искали да ме убият... в интерес на истината, за това не съм мъртва. Просто са ме омаломощавали за нея. Страхлива кучка!

— Но си ѝ видяла сметката.

Блеър поклати глава и веднага съжали за това движение.

— Не. Не мисля. Нямаше да я победа в схватка, едва се държах на краката си. Лора го знаеше. Когато дойде, крачеше наперено и говореше глупости. Искаше да ме направи своя дружка и любовница. Друг път! Сега и тя се мъчи. И никак не изглежда добре. Използвах манерката с водата.

— Светената вода — обясни Ларкин. — Наистина си умница.

— Всичко е оръжие. Плиснах колкото можах в лицето ѝ. Заля я и започна да се стича по шията ѝ. Чух писъците ѝ, когато побягна. Но вече няха никакви сили. Добре че ти дойде.

— Държеше клон.

— Какъв клон?

— От дърво — каза ѝ той и отново целуна пръстите ѝ. — Размахваше клон.

— Аха. Благодаря, че ми напомни. Някои подробности ми се губят.

— Стига толкова засега. — Глена поднесе чаша към устните ѝ. — Изпий още малко от това.

— Предпочитам леденостудена маргарита.

— Кой не го иска? — Вещицата прокара ръка по лицето ѝ. — Сега поспи.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Ту изплуваше, ту отново потъваше и всеки път, когато излезеше на повърхността, болката отново я очакваше. Слабостта я повличаше надолу, но не и преди да долови приглушения шепот. Не и преди да се чуе как отговаря на въпросите, които я засипваха при всяко пробуждане.

Защо просто не я оставеха да поспи?

От време на време някой наливаше лекарство с вкус на втечнена кора на дърво в гърлото ѝ, после отново се унасяше.

Понякога мислено се връщаше на онази поляна и преживяваше отново всеки удар, всяко кръстосване на мечове, всяко движение от миговете, в които мислеше, че са последните от живота ѝ.

А друг път просто се носеше в нищото.

Ларкин седеше до Блеър и гледаше как Мойра и Глена се редуват да полагат грижи за нея, как някоя от тях палеше свещи или добавяше торф в огъня. Или просто слагаше ръка на челото ѝ, за да провери дали има треска.

На всеки два часа, по часовник, я будеха и ѝ задаваха въпроси. Заради мозъчното сътресение, каза Глена. Предпазна мярка, защото бе получила силни удари по главата.

Неведнъж му хрумваше какво ли щеше да се случи, какво ли щяха да ѝ сторят, ако при някой от ударите им бе изпаднала в безсъзнание. Всеки път, когато си го помислеше и си го представеше, хващаше ръката ѝ, за да усети пулса под белега на китката ѝ.

Дълго ѝ говори и дори посвири на дървената свирка, донесена от Мойра. Мислеше... надяваше се музиката да я отпусне.

— Върви да си починеш час-два — предложи братовчедка му и погали косите ѝ. — Аз ще поседя при нея.

— Не мога.

— Разбирам те. Но тя е толкова силна, Ларкин. А и Глена е добра лечителка. Не бива да се тревожиш.

— Не знаех, че съм способен да проявя такава загриженост към друго човешко същество. Да, знам, без никакво съмнение, че тя е жената... която означава всичко за мен.

— Аз бях сигурна, че един ден ще срещнеш тази жена. И когато я откриеш, тя ще промени целия ти живот. — Мойра се наведе и допря устни до челото му. — Малко ревнувам. Имаш ли нещо против?

— Не. — Той извърна глава и притисна лице към тялото на Блеър. — Ще те обичам до края на живота си. Мисля, че дори и да ни разделят светове, ти винаги ще си близо до мен, в сърцето и в мислите ми.

В очите на Мойра запариха сълзи.

— Ако избирах вместо теб, пак не бих могла да намеря по-добра от нея. Все пак е голяма късметлийка.

— Събужда се.

— Добре. Поговори с нея. Ще я оставим будна за момент, а после ще ѝ дам още от лекарството.

— Ето те отново тук — тихо заговори Ларкин, изправи се и хвана ръката ѝ. — Мо крий^[1]. Отвори очи.

— Какво? — Клепачите ѝ запърхаха и се повдигнаха. — Какво има?

— Сега ми кажи името си.

— Скарлет О'Хара. Трябва ли да ме питаш през пет минути? — промърмори тя. — Блеър Мърфи. Нямам мозъчно увреждане. Просто съм уморена и ядосана.

— Умът ѝ е достатъчно бистър — реши Мойра и наля още от еликсира на Глена в чаша.

— Няма да пия повече от това. — Блеър долови раздражението в собствения си глас и затвори очи за миг. — Слушайте, не искам да съм сприхава. Е, добре, може би искам. И какво от това? Тази гадост ме замайва и унася, което нямаше да е толкова лошо, ако не ме будехте на всеки десет минути да ме питате за името ми.

Без да е ни най-малко обидена от сърдитото ѝ мърморене, Мойра остави чашата.

— Глена каза да я събудя, ако тя откаже да изпие лекарството.

— О, господи, не викайте сестра Рачел^[2].

— Връщам се веднага.

Принцесата излезе от стаята, а Ларкин се настани на ръба на леглото.

— Цветът ти се връща, знаеш ли? Какво облекчение.

— Сигурно съм разкрасена в доста цветове. Синьо, черно, лилаво и грозно жълто. Добре че тук е тъмно. Виж, не е нужно да стоиш при мен.

— Няма да ходя никъде.

— Оценявам това. Но... нека поговорим за друго, освен за мен и за жестоко сритания ми задник! Разкажи ми нещо. Например... кога разбра, че можеш да променяш образа си?

— О, трябва да съм бил на около три години. Искях кученце, нали разбираш? Баща ми имаше ловни хрътки, но те бяха твърде горди, за да си играят с хлапаци като мен, да гонят топки или да донасят пръчки.

— Кученце. — Блеър се отпусна, докато слушаше гласа му. — Какво кученце?

— О, каквото и да е, но майка ми отсече, че не й трябва още едно животно в къщата и че аз и бебето й създаваме достатъчно неприятности. Става дума за брат ми, който едва ли е бил на повече от годинка. Тогава не знаех, че мама вече носи и сестра ми в утробата си.

— Нищо чудно, че не й е било до това.

— Тя дойде да те види тази нощ, два пъти. Сестра ми и баща ми — също!

— О! — Преследвачката на демони докосна лицето си и си представи как изглежда. — Страхотно.

— Е, продължавам с приказката. Неуморно и безуспешно я умолявах за кученце. Остана непреклонна. Дълго се цуних и стоях затворен в стаята си. Фантазирах си, че бягам при циганите, където ще имам толкова кученца, колкото поискам, и прочие. Непрекъснато си мислех за него и изведнъж усетих някакви... движение в себе си. Обгърна ме светлина. Изплаших се и повиках майка си. Но вместо това, изляях.

— Превърнал си се в кученце.

Ларкин забеляза, че очите й вече са по-бистри и го гледаха с насмешка, докато слушаше разказа му.

— О, какъв ужас... и какво щастие! Не можех да имам кученце, но самият аз можех да стана такава, направо изумително!

— Бих подхвърлила шега, че си щял да си играеш сам, но ми се струва твърде банално. Продължавай.

— И така, побягнах от стаята надолу по стълбите и майка ми ме видя. Предположи, че съм донесъл кученце в къщата без нейно разрешение и хукна да ме търси. Помислих, че ще ми хвърли хубав бой, когато разбере какво съм направил, и се опитах да избягам навън. Но тя ме притисна в един ъгъл. Винаги е била бърза. Хвана ме за врата и ме повдигна. Сигурно съм скимтял оглушително и съм изглеждал адски нещастен, защото въздъхна дълбоко и ме почеса зад ушите.

— Събудил си умиление.

— Да, в топлото ѝ майчино сърце. Чух я да говори, съвсем ясно: „Това момче, каза, какво ще правя с него? И с теб?“, обърна се към мен, без да знае, че аз съм това момче. Седна и ме задържа в скута си. Когато започна да ме гали, възвърнах образа си.

— А след като тя се свести?

— О, моето мамче е по-силно, отколкото предполагаш. Помня как ококори очи... но сигурно и моите са били толкова големи. Хвърлих се на врата ѝ безкрайно щастлив, че отново съм момче. Дълго се залива от смях. Нейната баба притежавала същата дарба.

— Невероятно. Значи е семейна черта.

— Може да се каже. В края на седмицата баба ѝ, която, кълна се, беше стара колкото света, дойде да ни погостува и ме научи на всичко необходимо. И ми донесе малко петнисто кутре, което нарекох Конан — на победителя в хиляда битки.

— Интересна история. — Клепачите ѝ започнаха да се спускат. — Какво стана с този Конан?

— Живя цели дванадесет години, а после се пресели отвъд Моста на дъгите, където отново можеше да бъде малко кученце и да си играе на слънце. Заспивай сега, агра. Ще съм до теб, когато се събудиш.

Хвърли поглед към вратата, когато Глена влезе тихо, и дори успя да се усмихне.

— Отново заспа. Естествен сън. Добър признак, нали?

— Да. Няма треска — каза вещицата, след като сложи ръка на челото на Блеър. — Щом е отказала лекарството, предполагам, че болките отслабват. И руменината ѝ се връща. Мойра спомена, че не искаш да се отделиш от нея.

— Как бих могъл?

— Ако се отнасяше за Хойт, и аз бих направила същото. Но защо не полежиш до нея, да си починеш малко?

— Може случайно да я смушкам с лакът в съня си. Не искам да ѝ причиня болка.

— Няма такава опасност. — Глена отиде до прозорците и придърпа завесите. — Не искам слънцето да ви събуди. Ако имате нужда от мен, ела или изпрати някого да ме повика. Но мисля, че ще спи спокойно поне няколко часа. — Докосна рамото на Ларкин, наведе се и го целуна по бузата. — Легни до нея и също си почини.

Когато го направи, Блеър леко се раздвижи, а тялото ѝ се сгуши до неговото. С цялата си нежност, той хвана ръката ѝ.

— Лора ще си плати за онова, което ти стори. Кълна се, ще си плати.

Заслушан в бавното ѝ равномерно дишане, затвори очи. И най-сетне заспа.

Другаде гореше силен огън, а пердетата бяха плътно спуснати. Защото зората приближаваше.

Неудържимите ридания на Лора отекваха из стаята. Мяташе се, докато Лилит за пореден път намазваше с балсам множеството рани и мехури по лицето, шията и дори гърдите ѝ.

— Ето, готово. Недей така, скъпа, сладкото ми момиченце. Не ме блъскай. Това ще помогне.

— Пари! Пари!

— Знам. — Сърцето на Лилит се сви, а от очите ѝ бликнаха сълзи, докато нанасяше от мехлема по обгорялата шия на Лора. — О, горкото ми бебче. Знам. Ето, пийни малко.

— Не искам!

Французойката се обърна и стисна клепачи и устни до болка.

Въпреки че сърцето ѝ се късаше, че трябва да ѝ причини още болка, Лилит здраво обхвана тила ѝ и насила наля от течността в устата ѝ.

— Само още малко. Добре, така е добре, любов моя.

— Тя ме нарани. Нарани ме, Лилит.

— Тихо, тихо сега. Всичко ще се оправи.

— Беляза ме. — Лора отново извърна глава и върху балсама потекоха нови сълзи. — Вече съм грозна и обезобразена. Няма да можеш дори да ме погледнеш след онова, което тя стори с лицето ми.

— За мен си още по-красива. По-безценна. — Лилит нежно допря устни до нейните. Не позволи на никого да се погрижи Лора. Закле се, че никой друг не ще докосне тази обгоряла кожа. — Ти си най-милото ми момиче. Най-смелото.

— Трябваше да се крия в калта!

— Шшт. Няма нищо. Отново си при мен. — Лилит хвана ръката ѝ, обърна я с дланта нагоре и я целуна. — Върна се.

Вратата се отвори и влезе Дейви. Носеше кристална чаша върху сребърен поднос и съсредоточено стискаше устни.

— Не я разлях. Нито капка.

— Голямото ми момче. — Лилит взе чашата и погали косите му с другата си ръка.

Лора отново скри лицето си.

— Не бива да ме вижда така.

— Не, трябва да разбере на какво са способни. Хайде, Дейви, ела да поседнеш при Лора. Внимателно, не я блъскай.

Той бавно се настани в леглото.

— Много ли те боли?

Французойката кимна:

— Адски много.

— Съжалявам. Да ти донеса ли играчка?

Въпреки болката, Лора се усмихна.

— Може би по-късно.

— Донесох ти кръв. Все още топла. Не съм пил от нея — добави детето и погали ръката ѝ, както бе видял Лилит да прави. — Мама каза, че ти е нужна всичката, за да бъдеш отново здрава и силна.

— Точно така. Хайде. — Кралицата на вампирите повдигна чашата към устните на Лора. — Изпий я, но бавно.

Кръвта я успокои, а упойващата отвара, която Лилит даде по-рано, облекчи най-непоносимата болка.

— Помага. — Отново се отпусна и затвори очи. — Но се чувствам толкова слаба. Помислих... О, Лилит, помислих, че ще ослепея. Така ми запари на очите. Тя ме надхитри. Как може да съм такава глупачка?

— Не бива да се обвиняваш. Не, няма да търпя това.

— Сигурно си ми ужасно ядосана.

— Как бих могла да ти се сърдя в такъв момент? Заедно сме от векове, скъпа моя, в добро и лошо. Мога ли да те коря, че си постъпила безразсъдно? Разбира се, но и аз бих сторила същото. Какъв смисъл има да убиваш, без да се позабавляваш? — Лилит разкопча корсажа си и показа белега с форма на пентаграма на гърдите си. — Нали и аз съм белязана, защото твърде дълго си играх с един смъртен?

— Хойт — процеди Лора през зъби. — Ти поне си се била с магьосник. А онази кучка не притежава никаква магическа сила.

— Когато мама убие магьосника, ще излоча кръвта му, както кученце лочи мляко.

Лилит се засмя и разроши косите на Дейви.

— Точно така, моето момче. Не бъди толкова сигурна, че преследвачката на демони няма магически способности. — Протегна ръце към детето и го взе в скута си. — Не вярвам, че би могла да те нарани без магия.

— Поне успяхме да я раним. Може би смъртоносно.

— Виждаш ли, винаги има и добра страна. — Лилит целуна Дейви. — Мидиър трябва да се постарее повече. Как можа да допусне нощта да се изплъзне между пръстите му и бялата магия да победи? — Нужно ѝ бе малко време да овладее гнева си заради некадърността на магьосника. — Щях да се отърва от него, ако разполагахме с друг толкова могъщ. Но те уверявам, кълна ти се, че те ще си платят. На Самен ще се нахраним с нея до насита. И когато властвам над световете, ти ще си до мен.

Вече по-спокойно, Лора протегна ръка.

— Ще останеш ли още малко? Докато спя?

— Разбира се. Нали сме семейство?

Блеър постепенно се събуди. Първо се раздвижи умът ѝ и започна да осъзнава къде се намира и какво я е сполетяло. Почувства тъпа, несекваща болка, от която главата ѝ запулсира. Даде си сметка, че и другите части на тялото я болят — рамото, ребрата, коремът, краката. Докато лежеше неподвижно и се опомняше, установи, че няма място, където да не изпитва болка.

Но това бе поносимо в сравнение с онази агония, която я остави без дъх. Вкусът на еликсира на Глена все още не изчезваше. Не е чак толкова неприятен, реши тя. Само натрапчив и подобен на дим и след него ѝ се искаше да погълне литри вода.

Предпазливо повдигна клепачи. В стаята бяха запалени свещи и гореше огън. „Значи няма скоро да се съмне“, заключи Блеър. Хубаво. Всъщност се чувстваше значително по-добре.

Достатъчно здрава, за да е гладна — положителен признак. Успя да се надигне и видя Ларкин да тръгва обратно към леглото от далечния прозорец.

— Хей, върви да поспиш малко.

Той се спря и за миг втренчи поглед в нея.

— Будна си.

— Да. И преди да попиташ, казвам се Блеър Мърфи, намирам се в Галия и бях пребита от банда вампири. Мислиш ли, че мога да получа нещо за хапване?

— Значи си гладна! — почти запя Ларкин и се втурна към леглото.

— Да. Имам нужда от малка среднощна закуска, независимо кое време е.

— Боли ли те?

— Адски ме цепи главата — призна убийцата на демони. — И още няколко места ме наболяват. Главно се чувствам отпаднала и сънена. Освен това — добави с гримаса на смущение — ужасно ми се пишка. Така че разкарай се за минута.

Вместо това, той я отнесе на ръце до изрисувания параван, зад който стоеше гърнето.

— Не мога, докато си тук. Просто не мога. Излез от стаята и преброй до тридесет. — Сгърчи се от напрежението в пикочния си мехур. — По-добре до четиридесет. Хайде остави момичето насаме за момент.

Мъжът се намръщи, но изпълни молбата ѝ. Точно след четиридесет секунди се върна в стаята и видя как Блеър плахо направи няколко крачки. Мигновено дотича при нея и я хвана под ръка.

— Глена каза, че е възможно да ти се вие свят.

— Малко. Замаяна съм и слаба, почти всичко ме боли. Но можеше да е далеч по-зле, да съм мъртва или да жадувам за първа

глътка кръв. Искам да се погледна.

С негова помощ се довлече до огледалото. Лявата ѝ буза бе одрана от носа до слепоочието, а двете ѝ очи — насинени. Глена бе превързала раната на челото ѝ. Обърна се и забеляза, че цялото ѝ рамо е в синини, но те вече добиваха грозния жълто-зеленикав оттенък — признак на оздравяване.

— Да, можеше и да е по-зле. — Прокара ръка по ребрата си. — Болят ме, но не са натрошени. Все пак е нещо.

— Никога в живота си не съм бил толкова изплашен.

— Аз също. — Блеър срещна погледа му над чашата си. — Не знам дали вече ти благодарих или съм го направила при някое от пътуванията си в страната на сънищата, но ти ме спаси. Никога няма да забравя как налагаше онези трима вампири, без капка милост.

— Ако бях стигнал по-бързо...

— Нали всичко е в ръцете на съдбата? Ако беше писано, щеше да дойдеш по-рано. Но пристигна навреме, което е най-важното.

— Блеър. — Ларкин потърка глава в здравото ѝ рамо. Тихо зашепна на галски.

— Какво означава всичко това?

— Ще ти кажа по-късно. — Той се изправи. — Засега ще ти донеса нещо за ядене.

— Няма да ти откажа. Сякаш от дни не съм яла нищо. Не искам да се върна в леглото. Ще поседя.

Помогна ѝ да се настани на стол до камината и донесе одеяло за краката ѝ.

— Да дръпна ли пердетата?

— Да, добре. Слушай, след като наредиш да ми спретнат нещо за хапване, иди да поспиш до сутринта... ох! — Примигна и рязко вдигна ръка, за да закрие очи от ослепителната светлина, която нахлу през стъклата.

— Подремнах малко — каза Ларкин с чаровна усмивка.

— Да, очевидно и аз. Колко е часът?

— Минава пладне.

— Пладне... — Блеър въздъхна. — Изглежда, забележителните ми изцелителни сили работят с пълна пара.

— Ще се погрижа да получиш храна, ако обещаеш да не мърдаш оттук.

— Няма да ходя никъде.

Явно не повярва на думите ѝ, защото след няколко мига при нея влезе Глена.

— Изглеждаш по-добре.

— Тогава значи преди съм приличала на плашило.

— Вярно е.

Вещицата сложи несесера си на масата и го отвори.

Блеър направи многозначителна гримаса.

— Наистина не искам повече от онази магическа кора.

— Ще пробваме нещо друго. Все още ли виждаш двойно?

— Вече не. Но главоболието е убийствено.

— Мога да помогна. — Глена се приближи и сложи ръце на слепоочията ѝ. — Как е рамото?

— Боли, не колкото ребрата, но и те не са толкова зле. Сигурно и капачката ми е счупена. Не мога да стъпя здраво на този крак.

— Когато Ларкин те донесе, коляното ти беше двойно по-отекло, така че сега има подобрене. Знаеш ли, той излиза от стаята за пръв път, откакто се завърнахте.

— Но каза, че е поспал.

— Убедих го да полегне до теб за малко.

— Обвинява себе си. Глупаво е.

— Да, съгласна съм. Но това е само една от причините да стои неотлъчно до леглото ти. Главната е, че е отчаяно влюбен в теб. Как е главата ти сега?

— Кое... о, по-добре! — осъзна тя. — Много по-добре. Господи, какво да правя?

— Ще вземеш решение. Ще ти донесат чай... една от моите отвари. Ще добавим малко и от това. Ще изпиеш всичко. Да видим какво мога да направя за рамото ти.

— Ако остана тук, в Галия, ще обърна гръб на мисията, за която съм родена. На онова, което ме събра с него. Не мога, Глена. Каквото и да чувствам, каквото и да искам, не мога да изменя на същността си.

— Дълг и любов. Понякога двете са в ужасен конфликт, нали? Отпусни се. Опитай се да дишаш спокойно. Ти си силна жена, Блеър. Със забележителни ум, тяло и сърце. Много хора са неспособни да разберат колко трудно е да си такава. Обзалагам се, че Ларкин е от малцината мъже, които го осъзнават.

По-късно, когато се нахрани и се почувства по-стабилна, убеди Ларкин, че има нужда да походи. Усещаше, че е готов да я вдигне на ръце при първия признак на немощ. Наистина се чувстваше слаба, но по-скоро духом, отколкото телом. Трябваше да му каже, че не може да му обещае нищо, той заслужаваше да го узнае. След като изпълнеха задачата си, раздялата им бе неизбежна.

Знаеше какво е човек да е изоставен и с цялото си същество желаше нещата да стояха по друг начин. Да беше и тя различен човек.

Вървяха през градината с фонтана, който виждаше през прозореца на стаята ѝ, слънцето грееше силно, а във въздуха се усещаше първият полъх на есента.

— Остава само месец — каза Ларкин и седна до нея на една пейка от тъмносин мрамор.

— Ще сме готови.

— Да, наистина. След броени дни Мойра ще извади меча.

— А ако не е за нея? Ако е за теб?

— Не е. — Той повдигна рамене. — Дълго умувах по въпроса и смятам, че ако беше така, щях да знам. Щях да живея с тази мисъл, както братовчедка ми. И слава богу.

— Но семейството ти. Галия. Ти си роден тук и си свързан с това място с кръвта си.

— Безспорно. — Хвана ръката ѝ и нехайно заигра с пръстите ѝ. — Тук е родината ми и винаги ще ми липсва.

— Ще... какво? Ще ти липсва? Ние ще победим. Това че едва не ме пребиха, не означава, че ще ни надвият.

— Разбира се, че няма. — Отмести златистите си очи от пръстите ѝ и я погледна в лицето. — Защото ще се бием до последния човек. До последна капка кръв.

— Тогава защо...

— Позволи ми да ти задам един въпрос, който никой от нас досега не е изричал на глас. Всички вампири от твоя свят ли са дошли тук да последват Лилит?

— Не, разбира се.

— Значи, след като спечелим битката, войната ще продължи. Отново ще преследваш демони, както винаги. Тук, ако някои оцелеят,

все ще се намери кой да ги избива. Народът на Галия знае какви са, за разлика от хората в твоя свят.

— Да. — Той наистина разбираше. — Иска ми се... съжалявам. Не мога да остана. Ще ми се, но е невъзможно.

— Така е, ти нямаш избор. Но аз имам. Затова ще дойда с теб, за да се бием заедно.

— Моля?

— A stor, нима мислиш, че ще те оставя да си отидеш от мен?

— Ти не можеш да напуснеш тази страна.

— Защо? Мойра ще управлява, а баща ми ще бъде неин съветник. Брат ми и съпругът на сестра ми ще се грижат за обработването на земята, за конете.

Блеър си спомни за майка му, сестра му, брат му. И за изражението на Ридок, когато прегърна сина си при завръщането му.

— Не можеш да оставиш семейството си.

— Трудно е да се разделиш с хора, които обичаш. Мисля, че човек трябва да го изживява само когато е неизбежно. Твоят баща няма оправдание, че те е изоставил, Блеър.

— Резултатът е един и същ.

— Не, не е. Различно е, когато се разделяш с любов. Много хора заминават далеч от семействата си. Такъв е естественият ред на нещата.

— В друг град или държава — да. Но не и в друг свят.

— Не си губи времето да ме разубеждаваш. Вече съм взел решение. Мойра го знае, въпреки че все още не съм говорил с нея. Майка ми — също. — Погледна я право в очите. — Нима смяташ, че бих могъл да се бия, да рискувам всичко, после да обърна гръб на тази, която означава най-много за мен — в този и във всеки друг свят? Ще пожертвам живота си, ако трябва. Но ако оцелея, ти ще ми принадлежиш — и край.

— Край?

— Щом не си близка с родителите си, можем да се оженим тук. Ще повторим всичко в твоето Чикаго, ако желаеш.

— Да се оженим? Не съм казала, че искам да се омъжа за теб. За когото и да било.

— Разбира се, че ще се омъжиш за мен, не ставай глупава. — Приятелски я потупа по здравето коляно. — Ти ме обичаш. Както и аз

теб — добави Ларкин, преди тя да проговори. — Почти ти го казах в нощта, когато се любихме за пръв път, но мисля, че един мъж не бива да изрича тези думи, когато е проникнал в тялото на жена. Как може да е сигурен, че идват от сърцето му, а не от...

— О, мили боже!

— Хрумвало ми е да ти го кажа и друг път, ала все решавах да изчакам. Но осъзнах, че може да се окаже твърде късно. Попита ме какво изрекох в стаята ти, когато се събуди. Сега ще узнаеш. Гледай ме в очите, докато говоря. — Сложи пръсти на бузите ѝ. — Казах, че ти си въздухът, който дишам, пулсът на сърцето ми, гласът ми. Че ще обичам теб и само теб, до края на всички светове. Така че ще се омъжиш за мен, Блеър. И ще дойда с теб, където и да отидеш, за да се бия заедно с теб. Ще живеем заедно и ще създадем семейство.

— Трябва... трябва да постоя права за минута.

Изправи се — с леко треперещи крака — и пристъпи към фонтана, за да си поеме дъх и хладните пръски да освежат лицето ѝ.

— Никой не ме е обичал така. Не знам дали някой изобщо ме е обичал, преди да срещна теб. Никой не ми е предлагал нещо подобно. — Обърна се към него. — Би било глупаво да го отхвърля. Не съм глупачка. Преди време мислех, че съм влюбена, но онези чувства бледнеят пред това, което изпитвам към теб. Молах се да бъда достатъчно смела, за да понеса раздялата с теб. Не знаех, че ти ще се окажеш достатъчно силен да дойдеш с мен. Трябваше да се досетя.

Върна се при него и му подаде ръка, когато той се изправи.

— Ще се омъжа за теб, където и да е. Ще бъда толкова горда да стана твоя съпруга.

Ларкин целуна ръцете ѝ, ласкаво я притегли в прегръдката си и срещна устните ѝ със своите.

— Можеш да ме притиснеш силно — промърмори Блеър. — Аз съм преследвачка на демони, а не стъклена кукла.

Той се засмя и я вдигна във въздуха.

— Внимавай с нея! Да не си си загубил ума?

Мойра дотича до тях, а братовчед ѝ само се усмихна широко и отново завъртя Блеър.

— Донякъде. Току-що се сгодихме.

— О! — Принцесата се спря и вдигна ръце към сърцето си. — Чудесна новина. Бъдете благословени и двамата. Толкова се радвам за

вас! — Приблѳжи се, целуна убийцата на вампири по бузата, а после и Ларкин. — Трябва да го отпразнуваме. Ще се върна да кажа на другите. Кийън има една идея, но... може да почака.

— Каква идея? — любопитства Блеър.

— Начин да... как се изрази той... да извадим Лилит от кожата ѳ. Но...

— Нямам търпение да узная. — Преследвачката на демони потупа Ларкин по ръката. — Влез вътре. Идвам веднага. Искам да остана насаме с Мойра за секунда.

— Добре. Но не стой права дълго време.

— Слушай го какви ги говори, след като те въртя във въздуха. Желая ви щастие, Блеър.

— Държа да знаеш, че през всеки ден от живота си ще се опитвам да го направя щастлив.

— Наистина се чувства добре с теб. — Мойра наклони глава. — Двете с теб сме приятелки, нали?

— Ти, Глена, Хойт и Кийън сте най-добрите приятели, които съм срещала в живота си.

— И аз изпитвам същото, ако трябва да съм откровена. Ларкин ще ми липсва ужасно. Сърцето ми ще страда и когато си замине, ще плача, докато сълзите ми пресъхнат. После ще съм щастлива. Защото ще знам, че той ще притежава всичко, което му е нужно, което желае и заслужава.

— Ако има начин да идваме тук, за да прекарваме известно време с теб и семейството му, ще го намерим.

— Хубава мисъл, тя ще ме крепи. Хайде да вървим. Прав е, не бива да стоиш дълго на крака.

— Никога в живота си не съм се чувствала толкова добре.

— Любовта прави чудеса, но все пак са ти нужни сили за това, което е наmisлил Кийън.

Това наистина щеше да вбеси Лилит. Планът беше безупречен.

— Сигурна ли си, че си достатъчно силна? — попита Глена.

— Готова съм. Толкова е дръзко. — Блеър се усмихна на Кийън. — Страхотна идея!

Той погледна към небето, където вече проблясваха първите звезди.

— Нощта е ясна и подходяща. Не е бойна стратегия, но...

— Точно това е. Изнервянето на врага винаги помага. — Убийщата на вампири завъртя мечовете, които държеше. — Значи са заредени? — попита тя вещицата.

— Да.

— Е, хубавецо, превърни се в дракон!

— След минута. Първо ще ти дам нещо — тук, пред всички от Кръга. Един от символите на Галия е драконът. Както и на връзката ни. Затова искам да го носиш — в знак на обета, който си дадохме.

Ларкин извади пръстен от искрящо злато с форма на дракон.

— Идеята е моя. Глена го нарисува, а ковачът го изработи по скицата ѝ.

— Съвършен е! — промълви Блеър, когато той го сложи на пръста ѝ.

— Вече е твой. — Обхвана лицето ѝ с длани и нежно я целуна. — А сега — да вървим да натрием носа на онази кучка.

Обгърна го светлина и след миг прие образа на дракон. Преследвачката на демони скочи на гърба му и вдигна двата меча...

— ... Издигнали се високо — продължи старецът. — Сред луната, звездите и мрака. Остриетата на мечовете пламнали над света на Галия така ярко, че всички да ги видят. И с тях убийщата на вампири изсякла с огън в небето тези думи: *Благословени да бъдат Галия и човечеството. Ние сме бъдещето.*

Разказвачът вдигна чашата с вино.

— По-късно се говорело, че кралицата на демоните стояла под небето и сипела проклетия със стиснати юмруци, докато словата озарявали небето, ярки като слънцето.

Отпи от виното и протегна ръка напред, а децата около него започнаха да негодуват, че приказката не може да свърши така.

— О, има и още. Ще ви го доразкажа, но не тази вечер. Сега си вървете, защото ми казаха, че преди лягане ще има курабийки с джинджирил за почерпка. Обожавам ги.

Когато остана сам и стаята отново притихна, старецът отпи още една глътка вино. Заклюма, докато огънят стопляше старите му кости, а умът му се понесе към края на историята.

Към мига на познанието.

[1] На галски: сърце мое, скъпа моя. — Б.пр. ↑

[2] Героиня от „Полет над кукувиче гнездо“ на Кен Киси. — Б.пр. ↑

АЗБУЧНИК НА ГЕРОИ И НАИМЕНОВАНИЯ

Алис Маккена — потомка на рода на Кийън и Хойт Маккийни.

Ан Клар — сега област Клеър.

Блеър Нола Бриджет Мърфи — една от шестимата в Кръга, воинът; преследвачка на демони, наследница на Нола Маккийни (най-малката сестра на Кийън и Хойт).

Брида — майката от семейството, чийто фургон е преобърнат.

Бърън — карстова местност в Клеър, известна с пещери и подпочвени потоци.

„**Вечност**“ — нощният клуб на Кийън в Ню Йорк.

Влад — жребецът на Кийън.

Водопадът на феите — фантастично място в Галия.

Галия — на галски Гиъл, означава обещание; страната на Мойра и Ларкин, на която един ден Мойра ще стане кралица.

Гейлиув — сега Галуей, град в Западна Ирландия.

Глена Уорд — една от шестимата в Кръга, вещицата; живее в съвременен Ню Йорк.

Дара — в наши дни област Килдеър.

Дарвел — една от селянките.

Дейви — дете-вампир, синчето на Лилит, кралицата на вампирите.

Деърдре Ридок — майката на Ларкин.

Джеръми Хилтън — бившият годеник на Блеър Мърфи.

Долината на мълчанието — местност в Галия, където ще се състои решителната битка.

Дъбуир — фамилно име, което Блеър използва в ролята на примамка.

Дънглас — място в Галия.

Едийн — малката племенница на Мойра.

Ейре — галското название на Ирландия.

Излийн — слуга в Галския замък.

Кери — област в най-югозападната част на Ирландия, понякога наричано Кралството.

Кийра — една от селянките.

Кийън Маккийни/Маккена — брат близък на Хойт, вампир, господарят на мрака, един от шестимата в Кръга, изгубеният.

Кинг — най-близкият приятел на Кийън, сприятелил се с него като дете; управителят на „Вечност“.

„Кладдоу“ — знакът на боговете; келтски символ на любовта, приятелството и верността.

Кладенецът на Бриджет (Брижете Уел) — гробище в областта Клеър, наречено на света Бриджет.

Кон — кученцето на Ларкин от детството му.

Ларкин Ридок — един от шестимата в Кръга, дареният с много образи, братовчед на Мойра, кралицата на Галия.

Лилит — кралица на вампирите или демоните, обявила война на човешкия род, превърнала Кийън във вампир.

Лора — жена-вампир, любовница на Лилит.

Луций — вампир, любовник на Лора.

Майкъл Томас Маккена — потомък на Кийън и Хойт Маккийни.

Макдара — фамилно име; една от титлите на Ларкин.

Малвин — селянин, войник в галската армия.

Манхатън — район в Ню Йорк, в който живеят Кийън Маккийни и Глена Уорд.

Мидиър — вампир, придворен магьосник на Лилит, кралицата на вампирите.

Мойра — един от шестимата в Кръга — ученият; принцеса, бъдеща кралица на Галия.

Мориган — богиня на войната.

Найл — воин в галската армия.

Нокаранг — град в Галия, родното място на майката на Ларкин.

Нола Маккийни — най-малката сестра на Хойт и Кийън.

Огам — ирландска азбука от пети-шести век.

Оен — съпруг на Кийра.

Орин — най-малкият брат на Ларкин.

Оуън — зет на Хойт.

Принц Ридок — бащата на Ларкин, заемащ престола на Галия, вуйчо на Мойра.

Самен — келтски празник, отбелязващ края на лятото; денят, в който ще се състои съдбовната битка.

Силард — място в област Клеър.

Сирио — любовник на Лилит; човек.

Скалите на Мор (или Моър) — название на останките от крепости в Южна Ирландия, намиращи се на крайбрежните скали близо до Хаге Хед — „Моър О’Руан“.

Танцът на боговете — мястото, на което шестимата от Кръга преминават от реалността във фантастичния свят на Галия.

Тинин — пазачът на Галския замък.

Фален — зет на Ларкин.

Фергюс — зет на Хойт.

Хойт Маккийни/Маккена — един от шестимата в Кръга, магьосникът.

Шинан — сестра на Ларкин.

Шон Мърфи — бащата на Блеър Мърфи, ловец на вампири.

Шоп стрийт — културният център на Галуей.

Ярл — създателят на Лилит.

Издание:

Нора Робъртс. Танцът на боговете

ИК „Хермес“

ISBN: 978-954-26-0588-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.